



মার্চ ২০০৯ ■ Rs.20/-

চান্দমামা



New
BOOMER
Super Bubble Gum

Gumlairs



Éclairs ka baap

Gumlairs ka 3 fun fundas!

#1
Gumlairs
blows bubbles,
Éclairs
does not.

#2
Gumlairs lasts
really long,
Éclairs
does not.

#3
Gumlairs
doesn't stick
to your teeth,
Éclairs does.

'Gumlairs kyon hai different?' Contest

What's the difference between the old and boring Éclairs and the new Boomer Gumlairs?
Write in to us with the correct answer and win exciting Gumlairs gift hampers and other Boomer goodies.

Send your entries to :

Chandamama India Ltd, New No 2/51st/rd no 3/3981,
Sandeep avenue east, 2nd main road, Chinnai sector 10,
Chennai 600 041

OR

boomer@chandamama.com

Don't forget to mention your name, address, phone no & e-mail address.

Non-stop
fun @
chandamama.com!

Non-stop
fun @
chandamama.com!

Play our Cricket Quiz!

Know about your favourite players by answering simple questions. SMS CMCQ to 54646 and win fabulous prizes.

Dear Chandamama

School issues? Friendship woes? Just plain confused about life and its problems?

Come to us with your questions and we will try to help you see light!

Pankaj, Z from California: Is komodo dragon a real dragon?

Karan J from Powai: I want to become a cartoonist. Please tell me how!

Nihan Varma from Nainital: I always yawn when I'm in a crowded place! Why is that?

To know the answers, browse CONNECT under CONTEMPORARY section at www.chandamama.com



What's more...

Browse www.chandamama.com for hundreds of stories and comics for your reading pleasure...

Download cool games and applications at the Download center.

Want to become a Chandamama Author? Come online and submit your stories!

বিশেষ আকৰ্ষণ



বজা হেমচন্দ্রৰ আচৰণ
(বেতাল কাহিনী) ...১৯



বাচিয়াৰ এটা
লোককাহিনী ...৩৮



ভাৰত বুৰঞ্জীৰ দুটিমান
পৃষ্ঠা ...৪৬



বামায়ণ
(যুদ্ধ কাণ্ড-৩) ... ৫৭

এই সংখ্যাত আছে

★ পতুৱৈৰ বাবে এটা পৃষ্ঠা	...০৬	★ ইউৰেকা	...৪৫
★ কল্পবৃক্ষ	...০৭	★ বাতৰিৰ শিবোনামাত শিশু	...৪৯
★ হলি-বঙৰ যাদুকৰী শক্তি	...১২	★ মাছমৰীয়া বজা	...৫০
★ পাতাল দুৰ্গ-৬	...১৩	★ জাতক কথা	...৫৪
★ সংবাদ বিচিত্ৰা	...২৫	★ বহুবৰ শেষৰ বটাসমূহ	...৫৬
★ শৌৰাণিক যুৱ নায়ক-১০	...২৬	★ অগ্নি পৰীক্ষা	...৬৩
★ ভাৰতৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত স্থান	...৩১	★ প্ৰকৃত বজা	...৬৭
★ বীৰবল্লভ কাহিনী-১৯	...৩২	★ চান্দমামা সাধাৰণ জ্ঞান	
★ বিচিত্ৰ ভাৰত	...৩৭	প্ৰশ্নোত্তৰ-২	...৭১
★ উদীয়মান ভাৰকা	...৪১	★ জানো আছাঁ নানা কথা	...৭৩
★ তৰুণ অভিভাৱক	...৪২	★ ফটো নামকৰণ প্ৰতিযোগিতা	...৭৪



অমৰ বাণী

মিত্ৰতাত দূৰত্ব
নাথাকে।

পাহাৰত থকা ময়ূৰ
আৰু আকাশৰ
জৱৰৰ মাজত মৈত্ৰী
হয়। লাখ লাখ
মাইল দূৰত থকা
সূৰ্যৰ যদি মিত্ৰতা
হয় কমলৰ
লগত তেন্তে
চন্দ্ৰমাব মিত্ৰতা
হয় কুমুদৰ
লগত।

মিত্ৰতা গঢ়ি
উঠালৈকে

লজ্জাৰ প্ৰয়োজন
হয়। মিত্ৰতা গঢ়ি
উঠাৰ পাছত
যি লজ্জা কেবা
হয় তাকেই
নিলজ্জ আচৰণ
বেলা হয়।



পৰীক্ষাৰ সময়—অভিভাৱকসকলে মন কৰক

আকৌ আহিছে বছৰৰ সেই সময়। এই মাৰ্চত, বেছিভাগ বিদ্যার্থী বাস্তৱ থাকিব তেওঁলোকৰ বহুৰেৰেকীয়া পৰীক্ষাত। পৰিয়ালবোৰত সকলোৰে চকুৰ টোপনি নোহোৱা হ'ব আৰু সকলোতে ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকল গভীৰ নিশালৈকে পঢ়া শুনাৰ বাস্তৱ থাকিব। কিছু ক্ষেত্ৰত আকৌ বাস্তৱ পৰীক্ষাত (বৰ্ষৰ পৰীক্ষা) বহা ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ বাবে পৰিস্থিতিটো আৰু বেয়া হ'ব। গভীৰ মানসিক চাপত ভোগা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, তাতোকৈয়ো বেছি মানসিক চাপগ্ৰস্ত অভিভাৱক, অসংখ্য টিউছন, অনুশীলনমূলক পৰীক্ষা, হেঁচা আৰু বেছি হেঁচা—মুঠতে এই সকলোবোৰ চলি থাকিব এজনৰ সন্তানক পৰীক্ষাৰ ফলাফল তালিকাত একেবোৰে ওপৰত থ'বলৈ।

কিন্তু এইখিনিতে আমাৰ প্ৰশ্নটো হ'ল—এই 'ওপৰৰ স্থান'টোৰ বাবে কি মূল্য দিব লাগিব? সেই প্ৰথম স্থানটোৱেই পঢ়াৰ সবাতোকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰণ নেকি? নে যিকোনো উপায়েৰে হ'লেও প্ৰথম স্থানত থাকিবই লাগিব? কেতিয়াবা, বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষাত ভাল কৰিবলৈ অসং উপায় অৱলম্বন কৰিব। বেছি ক্ষেত্ৰতেই তেওঁলোক ধৰা পৰে আৰু এটা প্ৰতিশ্ৰুতি সম্পন্ন জীৱনে খাব প্ৰথমটো উজুতি।

পৰীক্ষা গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয় বুলিও আমি ক'ব খোজা নাই। কথাটো ঠিক ওলোটাটোহে। আমাৰ দক্ষতা আৰু শিকন ক্ষমতা কি পৰ্যায়ত আছে তাক চাবলৈকে প্ৰতিটো পৰীক্ষা পতা হয়। শৈক্ষিক বৰ্ষৰ অন্তত এনে এটা উপায় থাকিবই লাগিব যাৰদ্বাৰা এজন ছাত্ৰ বা এগৰাকী ছাত্ৰীয়ে তেওঁক শিকোৱা কথাবোৰ কিমান ভালকৈ শিকিলে বা বুজিলে তাক চাব পৰা যায়। পৰীক্ষা হ'ল এনে এটা উপায়। কথা হ'ল এই পৰীক্ষাকেই এজন ছাত্ৰৰ জীৱনৰ একমাত্ৰ উদ্দেশ্য কৰি লোৱাটো সেইজন ছাত্ৰ বা গোট্টেই ব্যৱস্থাটোৰ প্ৰতি কৰা এটা অন্যায়।

শেহতীয়াভাৱে প্ৰচলন হোৱা এটা ধাৰা হৈছে কাউন্সেলিং। এইটো হৈছে মানসিক চাপত ভোগা এজন ছাত্ৰ বা এগৰাকী ছাত্ৰীক তেওঁৰ কাম কাজ ঠিকমতে কৰাত সহায় কৰিবলৈ একো একোজন বিশেষ পাৰদৰ্শিতাসম্পন্ন ব্যক্তিয়ে কৰা প্ৰচেষ্টা! এইটো ভাল কথা যদিও, আমি অনুভৱ কৰো অভিভাৱকসকলকহে এনে কাউন্সেলিং বেছিকৈ লগা হৈছে যাতে তেওঁলোকৰ আশা আকাংখ্যা যুক্তিসংগত আৰু বাস্তৱসন্মত হয়।

অভিভাৱক, শিক্ষক, স্কুলে এটা কথা নিশ্চিত কৰিবই লাগিব যে আমি যিয়েই নকৰো কিয়, শিশুৱে প্ৰকৃত পৰীক্ষাটোত ভাল ফলাফল দেখুৱাবই লাগিব—সেইটো হ'ল তেওঁৰ জীৱনটো আগবাঢ়ি নিয়াৰ পৰীক্ষা।

সম্পাদক : এল. সূৰমণিয়ন

Visit us at : <http://www.chandamama.com>





Founded by
B. Nagi Reddi and
Chakrapani

Chairman : B. Viswanatha Reddi (Viswan)

Editor & Publisher : L. Subramanyam

Consultant Editor : K. Ramakrishnan

Associate Editor : Sowmya Rajendran

Senior Artists : K.C. Sivasankaran (Sankar),

Gandhi Ayya, P. Mahesh

Artist : Jayapandian

Assistant Editor-Copy & Pre-Production : R. Sudha

Creative Writer : R. Vasugi

Layout Designer : B.A. Hemalata Malini

CIRCULATION TEAM :

Chennai : TN Ravi Shankar, **National Sales Manager**

Mobile : +91 99620 70014

email : ravishankar.tn@chandamama.com

Fazal Khan, Manager-Circulation & Institutional Sales - South

Mobile : +91 99625 67860

email : fazal.khan@chandamama.com

Mumbai : Rajendra K. Jadhav, **Asst. Manager - Circulation**

Mobile : +91 9320565048

CHANDAMAMA INDIA LTD., B-3, Lunic Industry

Opp. State Bank of India, Near Police Station Cross Road

No.6, MIDC Andheri (East), Mumbai-400093

Phone : +91 22 26312572 / 26311849

email : rajendra.jadhav@chandamama.com

New Delhi : CHANDAMAMA INDIA LTD.,

Goyal Business Centre, C-232 First floor,

Connaught Place, New Delhi-110001

Mobile : +91 99110 91022

Bangalore : P. Murali, **Asst. Circulation Manager - Karnataka**

Mobile : +91 94499 36952

CHANDAMAMA INDIA LTD., 18, 10th Cross, Mayura Street

Papanna Lay Out, Outer Ring Road, RMV 2nd Stage

Bangalore-560094. Phone : +91 80 6655 1000

email : murali.p@chandamama.com

Kolkata : Ananth Prakash, **Circulation Manager-East**

Mobile : +91 96362 82202, 96351 82202

CHANDAMAMA INDIA LTD., 2, Decors Lane,

Opp. S.K. Automobile, Kolkata- 700069, West Bengal.

email : ananth.prakash@chandamama.com

Ahmedabad : Kalpesh Raval, **Sales Officer-Circulation**

Mobile : +91 98245 19946

email : kalpesh.raval@chandamama.com

Content Head - Online : Sowmya Bhargava

email : sowmya.b@chandamama.com

Head - Business Development : Suraj Agarwal

email : suraj@chandamama.com

Advertisement : email : sales@chandamama.com

Subscription Queries : L. Govindasamy

e-mail : govindasamy.l@chandamama.com

Customer Cell : A B Sairam. **Mobile :** +91 9641983774

e-mail : sairam.ab@chandamama.com

Production Executive : Panchakshari R. Math

Head Office : CHANDAMAMA INDIA LTD.,

21513 (Old 31396), Sundeeb Avenue East, 2nd Main Road,

Chinna Neelankarai, Chennai - 600 041

Phone : +91 44 43992828, **Fax :** +91 44 43992529

Email : chandamama@chandamama.com

Website : www.chandamama.com

পটুৰৈৰ বাবে এটা পৃষ্ঠা



মই চান্দমামাৰ ভীষণ অনুৰক্ত। মই ইয়াৰ কোনো এটা সংখ্যাই নপঢ়াকৈ নাথাকো। মই আপোনালোকৰ খুহুতীয়া কাহিনীবোৰ বৰ ভাল পাওঁ। বিক্ৰম আৰু বেতালৰ কাহিনীবোৰ অনন্য। মোৰ এটা পৰামৰ্শ আছে: এনে এটা শিতান থাকিব লাগে য'ত আমি আন পাঠকৰ লগত মত বিনিময় কৰিব পাৰো।

- সোণালী ডুবে, মধ্যপ্রদেশ

মোৰ ভনী দেৱিকাই ২০০২ চনৰপৰা চান্দমামা পঢ়িবলৈ লৈছে। দেউতাই আলোচনীখন ঘৰলৈ অনাৰ লগে লগে আমাৰ দুয়োৰে মাজত সেইখন কোনে আগতে পঢ়িব এই লৈ কাকিয়া হয়। মা-দেউতায়ো সৰুতে চান্দমামা পঢ়িছিল। এই আচৰিত আলোচনী-খনৰ প্ৰতিটো শিতানেই মোৰ ভাল লাগে।

- বাজেশ, কোলকাতা

মই চান্দমামাৰ নিয়মীয়া পাঠক। শ্বেলফত থৈ দিয়াৰ আগতে ইয়াৰ প্ৰতিটো সংখ্যাই মই চাৰি-পাঁচবাৰ পঢ়ো। চিৰস্মৰণীয় ঐতিহাসিক পৰিঘটনা শিতানটো মোৰ খুব ভাল লাগে। এই ভাল কাম অব্যাহত ৰাখক।

- ভেলেন্টিনা, গুৱাহাটী

সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পত্ৰৰ বাবে পুৰস্কাৰ

‘পটুৰৈৰ বাবে এটা পৃষ্ঠা’ শিতানত প্ৰকাশিত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ চিঠিখনৰ বাবে ২৫০ টকা পুৰস্কাৰ দিয়া হ’ব, পাঠকে নিজৰ চিঠিত চান্দমামাৰ বিষয়ে মুকলিকৈ নিজৰ চিন্তা প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাহিৰেও পাঠকে feedback@chandamama.com এই ঠিকনাত ই-মেইলও কৰিব পাৰে বা MLANG <ASS your feedback> লিখি 54646 লৈ এচ এম এচও কৰিব পাৰে।



কল্পবৃক্ষ

গোবিন্দ অনাথ যুৱক আছিল। তেওঁৰ আত্মীয় কোনো নাছিল। এদিন তেওঁ কাম বিচাৰি বাঘৰপুৰলৈ বুলি ওলাল। গাঁওখনৰ ওচৰ পায়হি মানে তেওঁৰ ভাগৰ লাগিল। গাঁৱৰ সীমাতে আছিল এটা মন্দিৰ। ভাগৰ মাৰিবলৈকে গোবিন্দ সেই মন্দিৰটোৰ আগত বহি পৰিল। তেতিয়া মন্দিৰৰ পূজাৰী তালৈ আহিল।

কথাই কথাই পূজাৰীয়ে গম পালে যে গোবিন্দই কাম বিচাৰি আহিছে। পূজাৰীয়ে তেওঁক ক'লে, “ভালেই হ'ল, তুমি সঠিক সময়তে ইয়ালৈ আহিছা। কুঁৱাৰপৰা পানী তুলি মন্দিৰটো চাফা কৰিব লাগে। মই এই কাম কৰিব পৰা মানুহেই বিচাৰি আছো। তুমি এই কাম নিতৌ কৰা যদি প্রতি মাহে দুটাকৈ সোণৰ মুদ্ৰা পাবা।”

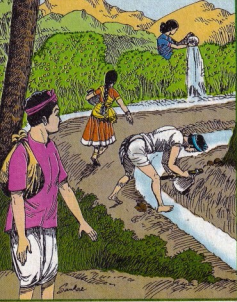
গোবিন্দই ভাবিলে তেওঁৰ ভৰি থৈছেহে মাথোন, তেওঁ কাম পালেই। ইয়াততৈ ভাল কাম নোপোৱালৈকে ইয়াত এই কাম কৰি থকাই ভাল হ'ব। গোবিন্দই পূজাৰীৰ কথা মানি ল'লে।

গোবিন্দই প্ৰতিদিনে পুৱা কুঁৱাৰপৰা পানী তুলি মন্দিৰ পৰিস্কাৰ কৰিছিল। লগতে মন্দিৰ চৌহদত থকা গছবোৰত পানী দিছিল। সন্ধিয়া মন্দিৰৰ মজিয়াত পানী ছটিয়াইছিল। বেতনৰ ওপৰঞ্চি হিচাপে পূজাৰীয়ে গোবিন্দক দুবেলা দুমুঠি খাবলৈ দিছিল। ৰাতি গোবিন্দ মন্দিৰৰ ভিতৰতে শুইছিল।

এইবোৰ কাম কৰি গোবিন্দ সুখীয়েই আছিল, কিন্তু যেতিয়াই তেওঁ মন্দিৰ দৰ্শন কৰিবলৈ অহা নৱদম্পতিক দেখিছিল তেতিয়া তেওঁলোকক দেখি গোবিন্দই নিজেও বিয়া কৰাই, এটা ঘৰ সাজি আৰামৰ জীৱন কটোৱাৰ কথা ভাবিছিল।

নৱবাত্ৰিৰ সময়ত পুৰাণৰ কাহিনী শুনাবলৈ তালৈ এজন পণ্ডিত আহিছিল। এদিন কাহিনী শুনোৱাৰ সময়ত পণ্ডিতে কল্পবৃক্ষৰ বিষয়ে কৈছিল। তেওঁ কৈছিল যে মানুহে বিচৰা প্ৰতিটো বস্তুৱেই এই কল্পবৃক্ষই দিব পাৰে। তেওঁৰ সকলো প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিব পাৰে।

ড. শিৱকুমাৰ



পুৰাণ পাঠৰ পাছত পণ্ডিতে বিশ্ৰাম কৰি থকাৰ সময়ত গোবিন্দই পণ্ডিতৰ ওচৰলৈ গৈ নমস্কাৰ কৰিলে আৰু সুধিলে, “এই কল্পবৃক্ষ ক’ত আছে সেই কথা আপুনি মোক ক’ব পাৰিবনে?”

পণ্ডিতে ক’লে, “সেই কল্পবৃক্ষ আছে দেৱলোকত।” “আপুনি এয়া কি কৈছে, সেই বৃক্ষ ভুলোকত নাই?” গোবিন্দই সুধিলে। তেওঁ নিৰাশ হ’ল। “কিয় নাথাকিব? কিন্তু তাক কোৱা হয় কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষ।” পণ্ডিতে ক’লে।

“সেইজোপা আছে ক’ত অনুগ্ৰহ কৰি ক’বনে?” গোবিন্দই বৰ আকুলতাৰে সুধিলে।

“সেই কথা মই স্পষ্টকৈ নাজানো। তথাপি মই শুনিছো পশ্চিমী পৰ্বতৰ নামনিত থকা ইন্দ্ৰাদ্ৰিৰ ওচৰত আছে। সেই বৃক্ষ সদায় ফল আৰু পুষ্পৰে ভৰি থাকে।” পণ্ডিতে ক’লে।

গোবিন্দই ভাবিবলৈ ধৰিলে ইয়াত যিমানেই কাম নকৰো কিয় কেতিয়াও মোৰ ইচ্ছা পূৰণ নহয়। সেয়েহে যিকোনো প্ৰকাৰে হ’লেও মই তালৈ যাব লাগিব আৰু সেই কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষ বিচাৰি উলিয়াব লাগিব। তেতিয়াহে মোৰ ইচ্ছা পূৰণ হ’ব। তেওঁ তালৈ যাবলৈ সিদ্ধান্ত ল’লে আৰু এদিন কাকো একো নোকোৱাকৈ ৰাতি-পুৱাই ওলাই গ’ল।

পাঁচদিন ধৰি কৰা যাত্ৰাৰ অন্তত তেওঁ পশ্চিমী পৰ্বতৰ নামনিত গৈ উপস্থিত হ’লগৈ। তাত তেওঁ এটা জুপুৰী দেখা পালে। আৰু দেখিলে, তাৰ চাৰিওফালে আছে আম গছ। তাত গোবিন্দই এজন কষককো দেখিলে যি গছৰ গুৰিত পানী দি আছিল। দুগৰাকী মহিলাই তেওঁক কামত সহায় কৰি আছিল। দেখাত তেওঁলোকক মাক জীয়েক যেন লাগিছিল।

গোবিন্দই কৃষকজনক সুধিলে, “মহাশয়, মই বহুত দূৰৰপৰা আহিছো। এগৰাকী পণ্ডিতে কৈছিল যে ইয়াত এজোপা কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষ আছে। সেইজোপা বিচাৰিয়েই মই ইয়ালৈ আহিলো। আপুনি সেই গছজোপাৰ বিষয়ে কিবা কথা জানেনে? আপুনি বহুতদিন ধৰি এই অঞ্চলত বাস কৰি আছে যেন মোৰ ধাৰণা হৈছে।”

কৃষকজনে মূৰ ওপৰলৈ কৰি চালে আৰু দীঘলকৈ উশাহ লৈ ক’লে, “মইয়ো এই কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষৰ সন্ধানতেই বহুদিন আগেয়ে ইয়ালৈ আহিছিলো। বহুত বিচাৰিলো, কিন্তু গছজোপা বিচাৰি নাপালো। এতিয়া তুমিও আহিছা এই একোটা কামতে। দুয়ো লগলাগি আমি গছজোপা বিচাৰি উলিয়াম। পাওঁ যদি দুয়োৰে ইচ্ছা পূৰণ হ’ব। তেতিয়ালৈকে তুমি

মোক এই আমগছবোৰত পানী দিয়াত সহায় কৰিব লাগিব। তুমি যি পৰিশ্ৰম কৰিবা মই তাৰ ফলও দিম। তুমি এই প্ৰস্তাৱ মানি ল'বানে?"

“ইয়াতো সেই পানী অনাৰেই কাম! তথাপি মই এই কাম কৰিম, কিয়নো কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষ বিচৰাৰ কাম আমি দুয়ো মিলি কৰিব লাগিব।” গোবিন্দই ক'লে।

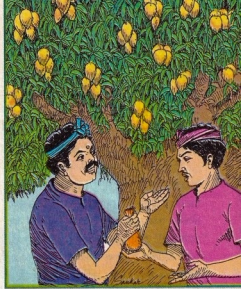
সেই দিনাৰেপৰা গোবিন্দই আমগছত পানী দিয়াৰ কাম কৰিবলৈ ধৰিলে। আজৰি পালেই গোবিন্দই জংঘললৈ গৈ কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষ বিচৰাৰ কাম কৰিছিল। এইদৰেই দুই তিনি বছৰ পাৰ হ'ল। কিন্তু কলিযুগৰ কল্পবৃক্ষ বিচাৰি পোৱা নগ'ল। গোবিন্দ এতিয়া কৃষকৰ সৰু পৰিয়ালটোৰ এজন সদস্যই হৈ পৰিল।

সেই বছৰ গছবোৰত বহুত আম লাগিছিল। আমবোৰ বৰ মিঠা আৰু সোৱাদলগা আছিল।

এদিন এজন ফলৰ বেপাৰী লগত এজন সৰুৰক লৈ ৰাজধানীলৈ গৈ আছিল। ভাগৰ লগাত তেওঁ এজোপা আমগছৰ তলতে বহি পৰিছিল। কৃষকে তেওঁক দুটা আম খাবলৈ দিলে। সেই আম খাই উঠি বেপাৰীজনে ক'লে, “বাহ, কেনে সোৱাদলগা আম। এই গোটেই-বোৰ আম মোক দি দিয়া। মই তোমাক যি ধন লাগে দিম। মই এই আমবোৰ বজাৰ অন্তেষ্পূৰত দিব পাৰিলে মোৰ যথেষ্ট লাভো হ'ব আৰু মোৰ নামো হ'ব।”

কৃষকে সন্মতি দিলে। নিজৰ পৰিশ্ৰমৰ সুফল পোৱাত তেওঁৰ আনন্দ পালে। বেপাৰীয়ে কৃষকে বিচৰা ধনখিনি দি ক'লে, “দুই তিনি-দিনৰ ভিতৰতে মই গাড়ীবোৰ পঠিয়াই দিম। তুমি সেই গাড়ীবোৰ আমেৰে ভৰাই পঠিয়াবা।”

নিজৰ পৰিশ্ৰমৰ দুগুণ ফল পোৱাত কৃষক



আৰু তেওঁৰ পৰিয়াল খুব সুখী হ'ল। ওচৰতে থিয় হৈ থকা গোবিন্দক কৃষকে ক'লে, “এই ফলৰ তোমাবোৰো ভাগ আছে,” এইবুলি কৈ বেপাৰীৰপৰা পোৱা ধনৰ আধা কৃষকে গোবিন্দৰ হাতত তুলি দিলে।

কিন্তু গোবিন্দ সন্তুষ্ট নহ'ল। তেওঁ ক'লে, “এইখিনি ধনেৰে মোৰ ইচ্ছা পূৰণ নহ'ব। আপুনি কল্পবৃক্ষৰ ঠিকনা দিব নোৱাৰিলে।” নিৰাশাভাৱে স্বৰেৰে গোবিন্দই ক'লে।

“এইমাত্ৰ তুমি কল্পবৃক্ষৰ ঠিকনা পলা। কিন্তু তুমিহে তাত মনোযোগ নিদিল।” কৃষকে ক'লে। গোবিন্দই তৎক্ষণাত সুধিলে, “কল্পবৃক্ষ, সেইজোপা আছে ক'ত?”

“কল্পবৃক্ষ সেইজোপাই যি সকলো ইচ্ছা পূৰণ কৰিব পাৰে। আমি গছবোৰত পানী দিলো, সেইবোৰ ভালকৈ চোৱা চিতা কৰিলো। তাৰফলত আমি ইমানখিনি ধন

পালো। এইখিনি ধনেৰে তোমাৰ আটাইবোৰ ইচ্ছা পূৰণ নহ'ব পাৰে কিন্তু এইদৰে পৰিশ্রম কৰি থাকিলে লাহে লাহে তোমাৰ আটাইবোৰ ইচ্ছা পূৰণ হ'ব। তেতিয়া এইবোৰ গছেই কল্পবৃক্ষ হ'ব। আমি যদি এই আমগছবোৰ ভালকৈ লালন পালন কৰো তেন্তে আমাৰ সকলো ইচ্ছা পূৰণ হ'ব।” কৃষকে ক'লে।

“আপুনি দেখোন সেইদিনা কৈছিল যে কল্পবৃক্ষ বিচাৰিয়েই আপুনি ইয়ালৈ আহিছিল। মোক সেইজোপা দেখুৱাই দিম বুলিও কথা দিছিল। তাৰমানে সেইবোৰ সকলো মিছা কথা আছিল?” গোবিন্দই সুধিলে।

“অঁ কিন্তু তোমাক প্ৰতাৰণা কৰিবলৈ মই সেইবোৰ কথা কোৱা নাছিলো। মই যেতিয়া ডেকা আছিলো, তেতিয়া ময়ো পৰিশ্রম নকৰাকৈ ডাঙৰ মানুহ হোৱাৰ সপোন দেখিছিলো, আকাশত চাঙ পাতিছিলো। বহুত বেপাৰ কৰিলো, কিন্তু একো উপাৰ্জন কৰিব নোৱাৰিলো। দেউতাৰপৰা পোৱা সকলো সম্পত্তি নষ্ট কৰিলো। ইমানবোৰ হোৱাৰ পাছতহে মোৰ বুদ্ধিয়ে কাম কৰিলে। গম পালো সত্য কি, অসত্য কি? তেতিয়াৰেপৰা মই পৰিশ্রমৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ ধৰিলো। যেতিয়া মই

গম পালো যে তুমিও মোৰ নিচিনাই তেতিয়া মই তোমাক সঠিক পথলৈ আনিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো। তুমি যাতে পৰিশ্রমৰ মূল্য বুজি পোৱা তাৰবাবেই মই মিছা কথা ক'লো,” কৃষকে ক'লে।

এইখিনি কথা শুনি গোবিন্দ স্তব্ধ হৈ গ'ল, তেনেতে কৃষকৰ পত্নী জুপুৰীৰপৰা ওলাই আহিল আৰু স্বামীক ক'লে, “এতিয়াও আচল কথাটো ক'বলৈ সংকোচ কৰিছা কিয়? মনত যি আছে, কৈ নিদিয়া কিয়?”

কৃষকে মূৰ জোকাৰি ক'লে, “গোবিন্দ তুমি ক'লৈকো যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। আমাৰ লগতে থাকা। তোমাৰ কোনো আপত্তি নাই যদি আমাৰ কন্যাকে তুমি বিয়া কৰোৱা। ভৱিষ্যতে তুমি মজদুৰ নহৈ, মালিক হ'বা।”

গোবিন্দই অলপ সময় চিন্তা কৰি এই প্ৰস্তাৱত সন্মতি দিলে। এইদৰে তেওঁৰ প্ৰথম ইচ্ছা পূৰণ হ'ল। ঘৰৰ সকলোৰে লগত তেওঁও কঠোৰ পৰিশ্রম কৰিলে আৰু কম সময়ৰ ভিতৰতে বাগিচাৰ ভিতৰতে এটা সুন্দৰ ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। এইদৰে তেওঁৰ দ্বিতীয়টো ইচ্ছাও পূৰণ হ'ল। সন্তান জন্ম দি গোবিন্দই আবামেৰে জীৱন কটাবলৈ ধৰিলে।



VALOUR & ADVENTURE HUMOUR & MYSTERY MORALS & HEROES

Enthralling stories of six decades come together
in one incomparable collection



The Chandamama
60th Anniversary Collector's Edition
HARD COVER
Cover Price : Rs 449

Special price
for subscribers
Nett. Rs. 360



Take a trip down memory lane with the magazine's oldest editors, discover the beginnings of Chandamama and view some of the most memorable cover art across the decades.

COLLECTOR'S EDITION

Subscribers must fill in the order form below to avail of special discount.

I want a copy of the Chandamama Collector's Edition.

Name..... Subscriber No

Address

City..... State..... Pin.....

Telephone..... Mobile..... Email.....

Enclosed Cheque/DD for Rupees (in words)

Cheque/DD no Favouring **Chandamama India Ltd**

on bank. (Send At-Par cheques or add Rs 60 for non-Chennai cheques)

Please mail the order form to :

Chandamama India Limited, No. 2/513 (Old 3/396), Sundee Avenue East, 2nd Main Road,
Chinna Neelangarai, Chennai - 600 041. Phone: (044) 43992828 Email: chandamama@chandamama.com
Web: www.chandamama.com. Allow 3 weeks for delivery.

হলি-বঙৰ যাদুকৰী শক্তি

বহু বছৰৰ আগতে, নৱাব ব্ৰাজিদ আলি শ্বাহৰ শাসনকালত কিবা ঘটনাক্ৰমে, হলি উৎসৱ আৰু মহবম একেদিনাই পৰিছিল। হলি হ'ল আনন্দৰ উৎসৱ আৰু মহবম হ'ল শোক প্ৰকাশৰ দিন। লক্ষ্যকৈ হিন্দুসকলে ভাবিলে যে সেইদিনা বঙ বহইচ কৰা সমীচীন নহ'ব। এইদৰেই তেওঁলোকে মুচলিম ভ্ৰাতৃসকলৰ অনুভূতিৰ প্ৰতি সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

আন বছৰতো মুচলিম লোকৰ লগত নবাব মহবমৰ শোভাযাত্ৰাপৰা ঘূৰি আহিছিল। তেওঁলোকে আশা কৰিছিল বঙৰ পানী আৰু ফিচকাৰি লৈ থকা লোকেৰে গোটেই পথছোৱা লোকাৰণ্য হৈ থাকিব। কিন্তু আচৰিত কথা, পথছোৱা প্ৰায় জনশূন্য আছিল। আচৰিত হৈ নবাবে ইয়াৰ কাৰণ জানিব খুজিলে। এই কথা জানি তেওঁ আচৰিত আৰু অভিভূত হ'ল যে এটা শোকৰ দিৱস পালন কৰা লগৰ অলপ মানুহৰ অনুভূতিৰ প্ৰতি সন্মান জনাবলৈকে বাইজে এই বঙৰ উৎসৱ পালন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছে। মানুহে যদি নিজৰ অনুভূতি এনেকৈ ব্যক্তি কৰিব পাৰে, তেন্তে নবাব বা তেওঁৰ লগৰ মানুহখিনিয়ে কিয় নোৱাৰিব? নবাবে এটা ঘোষণা কৰিলে, মুচলিমসকলে আন লোকসকলৰ লগত হলি উদযাপন কৰা উচিত। সেইদিনা হলিৰ বঙ খেলা প্ৰথমজন মানুহ আছিল স্বয়ং নবাব। সেইদিনা দেখা গৈছিল বঙৰ অভাৱনীয় সমাহাৰ।

সেইদিনাবেপৰা লক্ষ্যকৈ আৰম্ভ হ'ল এটা পৰম্পৰা। সকলো লোকেই বিৰাট উৎসাহ উদ্দীপনাৰে হলি পালন কৰাৰ পৰম্পৰা।

গতিকে, এটা উৎসৱে যদি আটাইবোৰ মতবিশোধৰ ওপৰত বঙ ঢলি সংগীত, আনন্দ আৰু নৃত্যৰ এটা উমৈহতীয়া উদযাপনৰ বাবে বাইজক একত্ৰিত কৰিব পাৰে, তেন্তে তাতকৈ আৰু আমাক লাগে কি? চান্দমামাই ইয়াৰ সকলো পাঠককে এটা সুন্দৰ হলিৰ বাবে শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছে। সেইদিনা আনন্দৰ বঙে সকলোকে বঙীত কৰি তোলাক, এই আশাৰে।

ঘৰলৈ আনা তোমাৰ চান্দমামা

বাতৰি কাকত দিয়া মানুহজনক নিয়মীয়াকৈ চান্দমামা দিবলৈ অনুৰোধ কৰা।
তুমি স্থানীয় নিউজ ষ্টেণ্ড বা অগ্ৰণী কিতাপৰ দোকানতো চান্দমামাৰ কপি পাবা।
বাৰ্ষিক সদস্যতাৰ বাবে www.chandamama.com ত লগ্ন কৰা।





পাতাল দুৰ্গ

6

(কুষ্ঠীৰ, কালশূন্যৰ দুয়ো একো একোটা গুহালৈ পলাই যায়। সোমকে এৰা বাণবদ্বাৰা উগ্রসেন আহত হয়। উগ্রসেনে ৰাজদ্রোহী বুলি ঘোষণা কৰা ধূমক আৰু সোমকক কুন্তল দেশৰ মন্ত্ৰী গংগাধৰে অভয়দান কৰে। গছৰ ডালবপৰা দুয়ো তললৈ নামে। তাৰপাছত...)

বাণ আৰু তৰোৱাল লৈ অহা ধূমক আৰু সোমকক দেখাৰ লগে লগে কদম্ব ৰজা উগ্রসেনে কঁপি কঁপি ক'লে, “মহামন্ত্ৰী, আপুনি এওঁলোকক অভয়দান কৰাটো একেবাৰে উচিত কথা হোৱা নাই। ইহঁতৰ নামমাত্ৰও দেশভক্তি আৰু ৰাজভক্তি নাই। ইহঁত যিকোনো মানুহৰ বাবেই বিপদজনক হ'ব পাৰে। ইহঁতক ক্ষমা কৰাটো বুদ্ধিমত্তাৰ পৰিচায়ক নহয়।”

তেনেতে ধূমক আৰু সোমক দৌৰি দৌৰি গংগাধৰৰ ওচৰলৈ আহিল। দুয়ো মন্ত্ৰী গংগাধৰক সাষ্টাংগে প্ৰণিপাত কৰিলে।

সিহঁতক উঠিবলৈ কৈ গংগাধৰে ক'লে, “এতিয়া তোমালোক দুয়োকে মোৰ সঁচা অৰ্থত যোদ্ধা যেন ধাৰণা হৈছে। তোমালোক পিতৃ আৰু ভ্ৰাতৃহন্তা বুলি মই কেতিয়াও বিশ্বাস কৰা নাছিলো। তোমালোকক মই যোদ্ধাৰ পোছাক দিম। তোমালোক দুয়োৰে ভিতৰত কোনজনে মহাৰাজক আহত কৰিলে?”

“প্ৰভু, মই এই দুষ্ট ৰজাৰ ডিঙিলৈ লক্ষ্য কৰি এওঁক বাণ এৰিবলৈ কৈছিলো। কিন্তু ৰজাৰ ওপৰত তেওঁৰ দয়া ওপজিল আৰু এওঁ ৰজাৰ হাতলৈ লক্ষ্য কৰি বাণ এৰিলো।” ধূমকে ক'লে।

চান্দমামা



সোমকে চকু বঙা কৰি উগ্ৰসেনৰ ফালে ঘূৰি লৈ কিবা ক'ব খোজোতেই মন্ত্ৰী গংগাধৰে তেওঁক বাধা দি ক'লে, “মহাৰাজ, এওঁলোকে আপোনাক প্ৰতিশোধ ল'ব খুজিছিল। আপুনি এওঁলোকৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলাইছিল, যিটো ৰাজধৰ্ম নহয়। প্ৰজাক চোৱাচিতা কৰাটোৱেই বজাৰ কৰ্তব্য। প্ৰজাৰ যদি কিবা বোষ হয় তেন্তে তাৰ কাৰণ জানি লৈ তাক নিবাৰণ কৰাটোৱেই হ'ল ৰাজধৰ্ম। তেওঁৱেই আদৰ্শ ৰজা, যিজনে প্ৰজাৰ মাজত বোষ গা কৰি উঠিবলৈ নিদিয়। আপোনাৰ কিবা ব্যৱহাৰত এওঁলোকে নিশ্চয় কিবা কষ্ট পাইছিল। সেয়েহে আপোনাক আহত কৰি এওঁলোকে আপোনাক প্ৰতিশোধ ল'লে। বাৰু যি কি নওহক, এওঁলোকক ক্ষমা কৰা হৈছে বুলি আপুনি কৈ দিয়ক। তেতিয়াই দুয়োপক্ষৰ মাজত প্ৰতিশোধৰ ভাব নোহোৱা হ'ব।”

“মহামন্ত্ৰী, ৰাজদ্ৰোহীক ক্ষমা কৰাটো কেনে ধৰণৰ ৰাজনীতি? কৃষকসকলক কৰ নিদিবলৈ এওঁলোকে প্ৰবোচিত কৰিছিল, এইটোতো দেখে দেখে ৰাজদ্ৰোহ। এওঁলোকে তাৰবাবে মৃত্যুদণ্ড পোৱা উচিত। এওঁলোকে বিদ্ৰোহ কৰিছিল।” উগ্ৰসেনে খঙেৰে কথাখিনি ক'লে।

“প্ৰভু, এই উগ্ৰসেন আৰু তেওঁৰ মন্ত্ৰীৰ বাবে কৰ গোটোৱাটোৱেই হ'ল শাসন। ইয়াৰ বাহিৰে তেওঁলোকে আন একো নাজানে। সেয়েহে ভগৱানে নিজেই তেওঁলোকক এই অত্যাচাৰৰ শাস্তি দিছে। কুন্তীৰ নামৰ ৰাক্ষসে এওঁৰ কন্যাক ৰাজপ্ৰসাদৰপৰা অপহৰণ কৰি লৈ গৈছে। সিহঁত পলাই গ'ল, নহ'লে কুন্তীৰ আৰু কালশ্বশ্বৰৰপৰাও এওঁ কৰ আদায় কৰি লেহেঁতেন।” ধূমকে দাঁত মুখ কৰচি ক'লে।

কুন্তীৰ আৰু কালশ্বশ্বৰৰ নাম শুনাৰ লগে লগে মন্ত্ৰী গংগাধৰে আচৰিত হৈ সুধিলে, “এওঁলোক দুজন কোন? মহাৰাজৰ কন্যাক তেওঁলোকেই উঠাই লৈ গ'ল নেকি? কোৱা-চেন।” গংগাধৰে এই দুজনৰ বিষয়ে কথাবোৰ সম্পূৰ্ণকৈ জানি ল'ব খুজিলে।

ৰাতি গুহাবোৰৰ সমুখত যি যি ঘটিছিল সেই কথা ধূমক আৰু সোমকে মন্ত্ৰী গংগাধৰক সবিস্তাৰে ক'লে।

গংগাধৰে ভাবিলে, কুন্তীৰ দৰে ৰাক্ষসৰ শিঙ যি ভাঙি পেলাব পাৰে সেই কালশ্বশ্বৰ নিজয় অদ্ভুত মন্ত্ৰশক্তিৰ অধিকাৰী হ'ব।

তাতে তান্ত্ৰিকে যেতিয়া কৈছিল যে, “মই এজন মহাবীৰক চিকিৎসা কৰি সুস্থ কৰি তুলিছো,” তাতো নিশ্চয় কিবা ডাঙৰ ৰহস্য লুকাই আছে। এই আহত মহাবীৰ মোৰ পুত্ৰও হ'ব পাৰে, তাকে ভাবি গংগাধৰে ধূমক আৰু

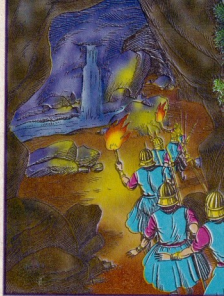
সোমকক সেই গুহা দেখুৱাই দিবলৈ ক'লে, য'ত সেই তান্ত্ৰিকক দেখা পোৱা গৈছিল। এইবোৰ কথা বতৰাৰ মাজত মন্ত্ৰী গংগাধৰে আশাৰ এক ধূসৰ কিৰণ দেখা পালে।

ধূমক আৰু সোমক গুহাবোৰৰ ফালে গ'ল। কেইজনমান সৈনিক লগত লৈ মন্ত্ৰী গংগাধৰ তেওঁলোকৰ পাছে পাছে গ'ল। কেঁকাই কেঁকাই উগ্ৰসেনো তেওঁলোকৰ পাছে পাছে গ'ল।

ধূমক আৰু সোমকে এটা গুহাৰ সমুখত থিয় হৈ ক'লে, “প্ৰভু, তান্ত্ৰিক এইটো গুহাৰ-পৰাই বাহিৰ ওলাই আহিছিল আৰু হাতত বাণ লগাৰ লগে লগে তেওঁ গুহাৰ ভিতৰলৈ পলাই গ'ল আৰু এই আনটো গুহালৈ সোমাই গৈছিল ৰাজকুমাৰীক লগত লৈ কুস্তিৰ।

“এই ৰাক্ষসক ঘেৰি লৈ ধৰি পেলাওক মহামন্ত্ৰী! আপুনিয়ৈ কৈছিল যে ইয়াত আদেশ দিয়াৰ অধিকাৰ কেৱল আপোনাৰহে আছে। আপুনি তেস্তে সৈনিক সকলক আদেশ নিদিয়ৈ কিয়?” উগ্ৰসেনে ক'লে। নিজৰ কন্যাৰ চিন্তাত উগ্ৰসেন অস্থিৰ হৈ উঠিছিল। কন্যাৰ কথা তেওঁ যিমান চিন্তা কৰিছিল, তাৰ তুলনাত তেওঁ নিজৰ শাৰীৰিক কষ্ট আৰু অপমানৰ মানসিক পীড়াৰ কথা লৈ সিমান চিন্তাই কৰা নাছিল। তেওঁ ভবিবলৈ ধৰিলে, ৰজা হৈয়ো নিজৰ কন্যাৰ প্ৰাণ আৰু মৰ্যাদা ৰক্ষা কৰিব নোৱৰা তেওঁ কিমান দুৰ্ভগীয়া।

“মহাৰাজ, মই নাভাবো যে এই তান্ত্ৰিক আৰু এই ৰাক্ষস ইমান মূৰ্খ যে এতিয়ালৈকে গুহাত সোমাই থাকিব। তথাপি আমি সাৱধান হৈ থকাই উচিত হ'ব। আৰু দুয়োটা গুহাতে তলতলকৈ আমি তালচী চলাব লাগিব। যদি এইবোৰ গুহাৰপৰা বাহিৰলৈ যোৱাৰ কিবা



বাস্তা আছে আৰু এওঁলোক দুজন যদি বাহিৰলৈ ওলাই পলায়ো গৈছে তথাপি আমি তেওঁলোকৰ পিছ লোৱা উচিত। কোনে জানে, আপোনাৰ কন্যা আৰু মোৰ পুত্ৰ দুয়োকে পায়ৈ যাঁওবা!”

মন্ত্ৰী গংগাধৰে সৈনিকসকলক সাৱধান কৰি দিলে। কেইজনমান সৈনিকে যটী উঠাই লাহে লাহে প্ৰথমে সেইটো গুহালৈ গ'ল যিটোৰ ভিতৰলৈ ৰাক্ষস সোমাই গৈছিল।

গুহাৰ ভিতৰত আছিল অন্ধকাৰ। জোৰ লৈ হাতত যটীৰে সৈতে কেইজনমান সৈনিক ভিতৰলৈ সোমোৱাৰ লগে লগে এটা ক'লা আকৃতি ওপৰৰপৰা জুঁপিয়াই পৰিল। তৎক্ষণাত সৈনিকহঁতৰ মাজত হৈ চৈ লাগিল। সৈনিকহঁতৰ মাজত হেঁচা ঠেলা লাগিল। “ৰাক্ষস ৰাক্ষস” বুলি চিঞৰি সিহঁত বাহিৰলৈ আহিল।

মন্ত্ৰী গংগাধৰে সিহঁতক ৰ'বলৈ কৈ ক'লে,



দুয়োৰে সাহস দেখি মন্ত্ৰী গংগাধৰ আচৰিত হ'ল। তেওঁ মনে মনে তেওঁলোকৰ সাহসৰ প্ৰশংসা কৰিলে। তেওঁ ভাবিলে এওঁলোক আমাৰ সেনাবাহিনীত থকাহেঁতেন কিমান ভাল হ'লহেঁতেন। বজা উগ্ৰসেনে নিজৰ হাত ওপৰলৈ কৰি ক'লে, “যদি তোমালোকে মোৰ কন্যাক সুস্থ অৱস্থাত লৈ আনিব পাৰা তেন্তে মই তোমালোকৰ ৰাজদ্রোহ ক্ষমা কৰিম।”

মন্ত্ৰী গংগাধৰ আৰু কেইজনমান সৈনিক হাতত জোৰ লৈ গুহাৰ ভিতৰলৈ গ'ল। ধূমক আৰু সোমকে কিছু দূৰ যোৱাৰ পাছত “বচোৱা, বচোৱা” বুলি সৈনিকসকলৰ চিঞৰ শুনিবলৈ পালে। ধূমক আৰু সোমকে অলপ ভয় খালে আৰু ইজনে সিজনে মুখলৈ চালে।

“তোমালোকে ৰাক্ষসক দেখিছিলো নেকি? সি চিঞৰা শুনিছিলো নেকি?” “প্ৰভু, গুহাৰ ভিতৰত ঘোৰ অন্ধকাৰ। ভিতৰত কিছুমান আচৰিত শব্দও শুনিবলৈ পোৱা গৈছিল। তথাপি আমি আগবাঢ়ি গ'লো। সেই আকৃতিয়ে নিশ্চয় আগলৈ আহি জোৰ লৈ থকা সৈনিকহঁতৰ ওপৰত পৰি ধৰি পেলালে।” এজন সৈনিকে ভয়ে কথাবোৰ ক'লে।

মন্ত্ৰী গংগাধৰে এই কথাবোৰ বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰিলে। যি কি নহওক, গুহাত দুজন সৈনিক বিপদত পৰিছিল। তেওঁ নিজৰ সৈনিকহঁতৰ চৰ্দাৰক মাতিব খুজিছেহে তেনেতে ধূমক আৰু সোমকে গুহাৰ ওচৰত থকা জোৰ হাতত তুলি, “আবে কুস্তীৰ ৰাক্ষস, এয়া আমি আহি আছো,” বুলি চিঞৰি গুহাৰ অভিমুখে দৌৰি গ'ল।

ৰাক্ষসে দুয়ো সৈনিকক ভক্ষণ কৰিছে বুলি তেওঁলোকে ভয় খালে। তেনেতে সোমকে ডাঙৰকৈ চিঞৰিলে, “ধূম... আমাৰ ভয় কিহৰ? আমাৰ গ্ৰামদেৱী কালেবস্তাক সোঁৱৰণ কৰা। “জয় কালেবস্তা,” ধূমকেও সোমকৰ লগত জয়ধ্বনি কৰিলে।

দুয়ো আগবাঢ়ি আৰু সমুখত তেওঁলোকে যি দৃশ্য দেখিলে, দুয়োৰে ভয় আৰু আশ্চৰ্যৰ সীমা নোহোৱা হ'ল।

এটা ডাঙৰ অজগৰে এজন সৈনিকক গিলিবলৈ লৈছে আৰু আনজনক নিজৰ নেজেৰে মেৰিয়াই গুহাৰ দেৱালত খুন্দি খুন্দি মাৰি আছে। দুয়োজন সৈনিকে আওঁনাদ কৰিছিল।

সোমকে যেতিয়া অজগৰৰ মূৰত দুই তিনিবাৰ তৰোৱাল চলালে, তেতিয়া সি আধা কাট খালে আৰু তাৰ মুখত থকা সৈনিকজন

তলত পৰি গ'ল। ইয়াৰ মাজতে ধূমকে
অজগৰৰ পেটত তবোৱাল মাৰিলে আৰু তাক
দুকুৰা কৰি পেলালে আৰু আনজন সৈনিক
অজগৰৰ মেৰপাশৰপৰা ওলাই আহি পাগলৰ
দৰে চিঞৰি গুহাৰ ইফালৰপৰা সিফালে দৌৰি
ফুৰিবলৈ ধৰিলে।

কেইজনমান সৈনিক লগত লৈ মন্ত্ৰী
গংগাধৰ যেতিয়া তলৈ আহিল। তেতিয়া তেজৰ
পুখুৰীত অজগৰ ছটফটাই আছিল আৰু ধূমক
আৰু সোমকৰ তবোৱালৰপৰাও টোপাটোপে
তেজ পৰি আছিল। তেওঁ ধূমক আৰু সোমকক
সুধিলে, “ৰাফ্‌স ক'ত আছে?”

“হাত কোনো ৰাফ্‌স নাই হজুৰ। অন্ধকাৰত
এই অজগৰেই সৈনিকহঁতৰ ওপৰত জঁপিয়াই
পৰিছিল আৰু সকলোৱে তাকে ৰাফ্‌স বুলি ধৰি
ল'লে।” ধূমকে ক'লে।

“ৰাফ্‌স হ'ল মায়াবী। সি যি কপ বিচাৰে,
মুহূৰ্ত্তৰ ভিতৰতে সেই কপ ধাৰণ কৰিব পাৰে।
সেই কুস্তিৰেই সম্ভৱ অজগৰৰ কপত আছিল।
মোৰ কন্যা আছে ক'ত?” ৰজা উগ্ৰসেনে
চিঞৰিলে।

মন্ত্ৰী গংগাধৰে উগ্ৰসেনৰ কান্ধত হাত থৈ
ক'লে, “মহাৰাজ, আপুনি এই অন্ধকাৰ গুহালৈ
কিয় আহিছে? বাহিৰত শীতল বতাহত আৰাম
কৰক। আপোনাৰ কন্যাক উঠাই লৈ যোৱা
ৰাফ্‌স যদি এই গুহাৰ ভিতৰৰ ক'ৰবাত আছে,
তেন্তে তাক ধৰি অনাৰ দায়িত্ব মোৰ।”

ধূমক আৰু সোমকে হাতত জোৰ লৈ গুহাৰ
ভিতৰত কিছু দূৰ গ'ল। তেওঁলোকে দেখিলে
আগত গুহাটোৰপৰা দুই তিনিটা সুৰংগ ফাটি
গৈছে। সেইবোৰ সুৰংগইদি জংঘলৰ যিফালেই
যাব খোজা হয়, সেইফালেই যাব পৰা যায়।



তেওঁলোকে অনুমান কৰিলে, এই সুৰংগ
কেইটাৰ কোনোবা এটাইদি নিশ্চয় কুস্তিৰ
ৰাফ্‌স পলাই গৈছে। এই কথা তেওঁলোকে
গংগাধৰক আহি ক'লেহি।

গংগাধৰে তেওঁলোকৰ কথাবোৰ সঠিক
অনুমান বুলি ধৰি লৈ হতাশ মনেৰে ক'লে,
“হয়নে, এতিয়া আৰু একো কৰিব নোৱাৰি।
চোৱা যাওক সেই গুহাটোনো কেনেকুৱা য'ত
তান্ধিক দেখা গৈছিল।” সকলো গুহাৰপৰা
বাহিৰ ওলাই আহিল। অজগৰৰ মুখৰপৰা,
বাচি অহা সৈনিকজন আৰু পাগলৰ দৰে হোৱা
আনজন সৈনিককো তেওঁৰ কঁকালত ৰছী
বান্ধি বাহিবলৈ লৈ অমা হ'ল।

যিটো গুহাত তান্ধিক কালশ্বস্বৰক দেখা
গৈছিল তাত সিমান আন্ধাৰ নাছিল। জনা
নাযায় ক'ৰপৰা গুহালৈ পোহৰ আহিছিল।
ধূমক আৰু সোমক গুহাৰ ভিতৰলৈ গ'ল।

তেওঁলোকৰ পিছে পিছে গ'ল মন্ত্ৰী গংগাধৰ। ভিতৰত ক্ষীণ-পোহৰত তেওঁ দেখা পালে মানুহৰ শৱদেহ যিবোৰ কুৰ পশুৱে অলপ অলপ খাই এৰি থৈ গৈছিল।

সেইবোৰ দেখিয়েই গংগাধৰ আগবাঢ়ি গ'ল আৰু মনোযোগেৰে শৱদেহবোৰ চাই চাই এটা শৱ চিনি পাই ক'লে, “এইটো জয়ন্তৰ মৃতদেহ, ওচৰে পাজৰে আৰু এটা...” চাবিওজনেই সেই ঠাই তন্নতন্নকৈ পৰীক্ষা কৰিলে। তেওঁ গম পালে যে জীৱিত, আহত বা মৃত্যৱস্থাত তেওঁৰ পুত্ৰও নিশ্চয় ইয়াতে ক'ৰবাত আছে। জয়ন্তৰ মৃতদেহ দেখি তেওঁৰ হৃদয় থানবান হ'ল। তেওঁ ভাবিলে যে তেওঁৰ পুতেকৰো নিশ্চয় এই দুৰ্দশা হৈছে। ধূমক আৰু সোমকে দেখিলে মন্ত্ৰী গংগাধৰৰ দুগালেদি চকুলো বাগৰি আহিছে। দুয়ো কিছু আগবাঢ়ি যোৱাত, ধূমকৰ চকু পৰিল এটা উজ্জ্বল বস্তুৰ ওপৰত। সেই বস্তুটো উঠাই তেওঁ দেখিলে সেইডাল কালশ্বস্বৰৰ মন্ত্ৰদণ্ড। সেই সময়ত ধূমকে বৰ আনন্দ পালে। মন্ত্ৰদণ্ড লৰাই লৰাই তেওঁ মন্ত্ৰী গংগাধৰৰ ওচৰলৈ আহিল। তেওঁক মন্ত্ৰদণ্ডাল দেখুৱাই ধূমকে ক'লে, “প্ৰভু! তান্ত্ৰিকও গুহাৰপৰা পলাই গৈছে। এইডাল কালশ্বস্বৰৰ মন্ত্ৰদণ্ড। ইয়াৰ বাবেই তেওঁ

কালৈকো ভয় নকৰে। ইয়াৰপৰা কিবা সহায় পোৱা যায় যদি ল'ব পাৰি।”

“তোমাৰ হাত পৰা এই মন্ত্ৰদণ্ডালৰ সম্ভৱ অদ্ভুত শক্তি আছে। এইটো বৰ কামত অহা বস্তু। কিন্তু আমাৰ বাবে কামৰ নহয়, কিয়নো আমি ইয়াৰ প্ৰয়োগবিধি নাজানো। এই মন্ত্ৰদণ্ডৰ অবিহনে তান্ত্ৰিকো আমাৰ দৰে অসমৰ্থ হ'ব। সেয়েহে তেওঁ মন্ত্ৰদণ্ডাল বিচাৰি গুহালৈ নিশ্চয় আহিব। আমি গুহাৰ বাহিৰত তেওঁ অহালৈ অপেক্ষা কৰিব লাগিব।” এইবুলি কৈ মন্ত্ৰী গংগাধৰ গুহাৰপৰা বাহিৰ ওলাল। দুখমনেৰে বহি থকা বজা উদ্যাসেনৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁ ক'লে, “মহাৰাজ, আমি দুয়ো দুৰ্ভাগীয়া। আপুনি হেৰুৱালে আপোনাৰ একমাত্ৰ পুত্ৰক। আমি তেওঁলোকক তেতিয়ালৈকে বিচাৰি নাপাওঁ যেতিয়ালৈকে আমি ৰাফ্ৰস আৰু তান্ত্ৰিকক বিচাৰি উলিয়াব নোৱাৰিম।” এইবুলি মন্ত্ৰী গংগাধৰে কৈ থাকোতেই কদম্ব দেশৰ মন্ত্ৰী তেজোৰে লুতুৰি পুতুৰি হৈ, ফটা ছিটা কাপোৰ পিন্ধি ঘোঁৰাত উঠি তালৈ আহিল।

“মহাৰাজ, সৰ্বনাশ হ'ল, সৰ্বনাশ।” ঘোঁৰাৰপৰা তেওঁ নামিবলৈ চেষ্টা কৰোতেই, তেওঁৰ ভৰিটো জীণত লাগি ধৰিল আৰু তেওঁ মুখ তললৈ দি মাটিত পৰি গ'ল। (আগলৈ)

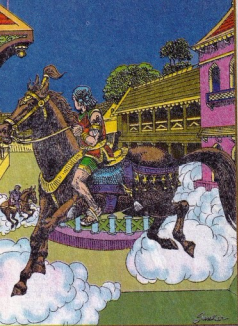




ৰজা হেমচন্দ্ৰৰ আচৰণ

প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ বিক্ৰমাদিত্য
পুনৰ সেই গহজোপাৰ
ওচৰলৈ গ'ল। গহৰপৰা
শটো নমাই কান্ধত তুলি
ল'লে আৰু যথাৰীতি শ্মশান
অভিমুখে আগবাঢ়িল। তেতিয়া
শৰ ভিতৰত থকা বেতালে মাত
লগালে, “ৰাজন, তোমাৰ প্ৰচেষ্টা
সঁচাই প্ৰশংসনীয়। কিন্তু মোৰ
সন্দেহ হৈছে এই প্ৰচেষ্টা শেষলৈকে
অব্যাহত থাকিবনে? কিয়নো বহুত
দিন আগতে হেমচন্দ্ৰ নামৰ এজন ৰজাই
দুখ দিয়া অপৰাধীসকলক ধৰি কঠোৰ শাস্তি
দিবলৈ দৃঢ় সিদ্ধান্ত লৈছিল। এই কাম পূৰা
কৰিবলৈ তেওঁ পাৰ্থমাণে প্ৰচেষ্টা চলাছিল,
কিন্তু লাভ কি হ'ল? শেষত তেওঁ এগৰাকী
যুৱতীৰ সৌন্দৰ্যত বিমুগ্ধ হ'ল, তেওঁৰ
মিঠা মিছা কথাৰ পাশত বন্দী হ'ল
আৰু তেওঁক দণ্ড দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে
ৰজাই সেই যুৱতীক সন্মান যাঁচিলে,
তেওঁক বিয়া কৰোৱাৰ প্ৰস্তাৱ
দিলে। তোমাক সাৱধান কৰি

বেতাল কাহিনী



দিয়াৰ উদ্দেশ্যে মই তোমাক সেই বজাৰ কাহিনী ক'ব খুজিছো। যাত্ৰাৰ ভাগৰ দূৰ কৰিবলৈকে তুমি কাহিনীটো মন দি শুনা।” এইবুলি বোতালে নিজৰ কাহিনী আৰম্ভ কৰিলে।

হেমচন্দ্ৰৰদ্বাৰা শাসিত মনোৰমপুৰ নামৰ ৰাজ্যত কিছুদিন ধৰি বডবাগ্ৰি নামৰ এটা ডকাইতৰ উপদ্ৰৱ খুব বাঢ়ি গৈছিল। সেই ডকাইতক কৰায়ত্ন কৰিবলৈ বজাই বহুত চেষ্টা কৰিছিল যদিও সফল হ'ব পৰা নাছিল।

এদিন মাজনিশা বডবাগ্ৰি নগৰৰ এজন ধনৱান মানুহৰ ঘৰত প্ৰবেশ কৰিলে। চিঞৰ শুনি ধনৱন্ত মানুহজনে ডাঙৰ ডাঙৰকৈ চিঞৰিলে। সেই সময়ত বজাই ছদ্মবেশেৰে ঘোঁৰাত উঠি ঘূৰি ফুৰিছিল। বডবাগ্ৰিয়ে বজাক দেখি এডাল ৰছীৰ সহায়ত তললৈ নামি যাবলৈ ধৰিলে। কিন্তু ডকাইতটোৱে ক'লে, “গুৰু

বডবাগ্ৰি, তুমিতো বাচি গ'লা, কিন্তু মই বিপদত পৰিলো,” এইবুলি কৈ চিঞৰিবলৈ ধৰাত বজাৰ সেই ডকাইতৰ ফালে দৃষ্টি গ'ল। এই সুযোগৰ সদব্যৱহাৰ কৰি বডবাগ্ৰি বজাৰ ঘোঁৰাত উঠিয়েই পলাই গ'ল।

বজাই নিজৰ ভুল বুজি পালে। তেওঁ তৎক্ষণাত নিজৰ অংগৰক্ষকৰ ঘোঁৰাত উঠি ল'লে আৰু ডকাইতৰ পিছ ল'লে। পুৱা দুয়ো নগৰৰ সীমাত উপস্থিত হ'লগৈ। ভাগৰত অৱশ্যে হৈ ডকাইত ঘোঁৰাবপৰা নামিল আৰু তৰা নৰা ছিঙি পলাবলৈ ধৰিলে। এটা পাথৰত খুন্দা খাই সি মাটিত পৰি গ'ল। বজাই তৎক্ষণাত ডকাইতৰ ওপৰত নিজৰ খঞ্জৰ চলালে। কিন্তু সেই সময়তে খেতিপথাৰলৈ আহি থকা গাঁৱৰ এগৰাকী ছোৱালীয়ে বজাই মাৰি পঠিওৱা খঞ্জৰ দেখি নিজকে বচাবলৈ নিজৰ পাচিটোকে ঢাল হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিলে আৰু বজাৰ খঞ্জৰ মাটিত পৰি গ'ল। ডকাইতে মাকৈৰ খেতিপথাৰত প্ৰবেশ কৰি নিজকে বচাবলৈ সক্ষম হ'ল।

গাঁৱৰ সেই ছোৱালীজনী বৰ সুন্দৰ আছিল। তেওঁৰ সৌন্দৰ্য দেখি বজা বিমুগ্ধ হ'ল। তাৰ পাছত নিজকে চম্ভালি বজাই ক'লে, “তোমাৰ নাম কি?”

“জলজা” সেই যুৱতীয়ে ক'লে।

“তুমি জানানে যে তুমি এটা ডকাইতক সহায় কৰি ডাঙৰ অপৰাধ কৰিছা?” বজাই সুধিলে।

“যদি তেওঁ ডকাইত আছিল তেন্তে তেওঁক ধৰিব লাগিছিল আৰু উচিত শাস্তি দিব লাগিছিল। কিন্তু এজন মানুহক হত্যা কৰাৰ অধিকাৰ আন কোনো মানুহৰ নাই।” যুৱতীয়ে ক'লে।

“বজাবো সেই অধিকাৰ নাইনে?” বজাই সুধিলে। “বজাও ধৰ্মৰ উদ্ধৃত নহয়। ধৰ্মৰক্ষা

কৰি চলিলেহে বজাৰ মৰ্যাদাৰ শোভাবৰ্দ্ধন হয়,” যুৱতীয়ে ক’লে।

“তুমি কথাবোৰ এনেকৈ কৈছা তুমি যেন ধৰ্মশাস্ত্ৰসমূহৰ গভীৰ অধ্যয়নহে কৰিছা। তুমি সুন্দৰতো হয়েই লগতে বাকপটুও। কিন্তু কি লাভ হ’ব? বজাই দিয়া দণ্ডৰপৰা কোনো সাৰি যাব নোৱাৰে।” এইবুলি যুৱতীক সতৰ্কবাণী শুনাই বজা গুচি গ’লগৈ।

পিছদিনাই বজাৰ সৈনিক জলজাৰ গাঁৱলৈ গ’ল। যুৱতীৰ দেউতাকে বাৰে বাৰে ক’লে, “মোৰ কন্যা তেনেই সৰল। জানি শুনি তাই কোনো ভুল নকৰে।” দেউতাকৰ আপত্তি সত্ত্বেও সৈনিকসকলে জলজাক ধৰি লৈ বজাৰ ওচৰ পোৱালৈগৈ। বজাই যুৱতীক ছমাহৰ কাৰাদণ্ড দিয়া হ’ব বুলি ঘোষণা কৰিলে।

বজাক প্ৰত্যাহ্বান জনাই বড়বাগ্ৰিয়ে পাছদিনাই

নগৰৰ এজন ধনী মানুহৰ ঘৰত চুৰি কৰিলে। সেই ডকাইতক ধৰিব নোৱাৰি বজা বৰ চিন্তাত পৰিল। মন্ত্ৰীয়ে বজাৰ মনোকষ্ট বুজি পাই ক’লে, “বাজন, বড়বাগ্ৰি থাকে ক’ত সেই কথা জানি ল’লে আমি তেওঁৰ খেল শেষ কৰিব পাৰো। এই কাম কৰিবলৈ আমি আমাৰ গুপ্তচৰ পঠিয়াম।”

বজাই কথাটো খুব চিন্তা কৰিলে আৰু নিজেই সাধাৰণ জ্যোতিষীৰ বেশত গাঁৱে গাঁৱে গৈ বড়বাগ্ৰিৰ ঘাটিৰ বিষয়ে খবৰ পালৈগৈ। তাত বজাই জলজাক দেখি আচৰিত হ’ল। তেওঁ সুধিলে, “কাৰাগাৰৰপৰা তুমি কেনেকৈ পলাই আহিলা?”

“আপুনি দেখোন জ্যোতিষীৰ বেশত গাঁৱে গাঁৱে ঘূৰি ইয়ালৈ আহিল। ভূত, ভৱিষ্যত, বৰ্তমান এই সকলো জ্ঞান আপোনাৰ আছে। তথাপি মই ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলো সেই





কথা গম নাপালে। সত্যৰ সন্ধান কৰিবলৈ মানুহক লাগে সৃষ্ণদৃষ্টি। সাধা আৰু অসাধাৰ বিশ্লেষণ কৰি এগৰাকী সাধাৰণ যুৱতী কাৰাগাৰবপৰা কেনেকৈ সাৰি আহিল, সেই খবৰ আপুনি পোৱা উচিত আছিল, বজা হৈ আপুনি এই কথাও গম নাপালে যে মোৰ দৰে আকাৰৰ সেইগৰাকী আন এজনী ছোৱালীহে, মই নহয়।” সেই যুৱতীয়ে ক’লে।

“কাৰাগাৰত থকা সেয়া তুমি নহয় যদি, তেওঁনো কেন? তোমাৰ দৰে যুৱতী তোমাৰ বাবে কাৰাগাৰত অনাহকতে বন্দী হৈ আছে কিয়?” বজাই সুধিলে।

“তেওঁ মোৰ ভগ্নী জলজা। মোৰ নাম বনজা। আমি দুয়ো যমজ। তেওঁ বৰ সহজ সবল ছোৱালী। ময়েই মোৰ নাম জলজা বুলি কৈ মই আপোনাক প্ৰভাৱণা কৰিছিলো। মই যদি ধৰা পৰো তেন্তে মোক উদ্ধাৰ কৰাৰ উপায় তেওঁ

নাজানে। যেতিয়া আপুনি কাৰাদণ্ডৰ শাস্তিৰ কথা ঘোষণা কৰিলে, তেতিয়া তেওঁক উদ্ধাৰ কৰাৰ বাবে মই এটা উপায় উলিয়ালো। মই বিচাৰিছিলো ডকাইতৰ খবৰ উলিয়াই সেই বহস্যৰ কথা জনাই নিজৰ ভগ্নীক উলিয়াই আনিম। সেয়েহে চুৰী বিক্ৰী কৰা তিৰোতাৰ বেশত বহুত ঠাইত ঘূৰি ফুৰিলো আৰু আচল বডবাগ্গিৰ ঠিকনা উলিওৱাৰ কামত সফল হলো। তাকে চাবলৈ আপুনি ইয়ালৈ আহিল আৰু ভালেই হ’ল। ময়ো ইয়াত উপস্থিত আছো।” বনজাই ক’লে। “তুমি বডবাগ্গিক দেখিছা নেকি? তেওঁক কেনেকৈ ধৰা যায়?” বজাই সুধিলে।

“নাই, মই তেওঁক দেখা নাই। তেওঁক কৰায়ত্ৰ কৰাটো অসম্ভৱ। কিয়নো তেওঁৰ মৃত্যু হোৱা বহুত দিন হ’ল। বডবাগ্গিৰ নামত এতিয়া আন কোনোবাই এই চুৰি ডকাইতি কৰি আহিছে। তথাপি তেওঁক দণ্ড দিয়াটো মহাপাপ হ’ব।” দীঘলকৈ উশাহ লৈ বনজাই ক’লে।

“তুমি কি ক’ব খুজিছা?” বজাই আচৰিত হৈ সুধিলে।

“ক্ৰোধাঘ্নিত নহ’ব মহাৰাজ! ক্ৰোধাঘ্নিত হৈ কোনো লাভ নাই। ক্ৰোধে ডাঙৰ অপকাৰ কৰে।” বনজাই মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি ক’লে।

সেই মিচিকিয়া হাঁহিয়ে বজাক শান্ত কৰিলে। তেওঁ সুধিলে, “কিন্তু এইটো কথা মোক কোৱা সেই ডকাইতক মই কিয় শাস্তি দিব নালাগে?” চোৰ নাম পোৱা চৈতন্যৰ গাঁও ওচৰতে আছে। সেই গাঁৱৰ চাৰিওফালে পৰ্বত আছে। তাৰ কুমক খেতিৰ বাবে বৰযুগৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। তথাপি বৰ্ষা ঋতুত ভাল বৰযুগ নহয়। দুৰ্ভিক্ষত বেছিভাগ মানুহেই পীড়িত। সেই পৰ্বতবোৰৰ মাজত আছে এটা জলপ্ৰপাত। যেতিয়ালৈকে

এই জলপ্রপাতৰ পানী খাল খান্দি কৃষকৰ খেতিপথাৰলৈ আনিব পৰা নাযায় তেতিয়া-
লৈকে সেই জলপ্রপাতৰপৰা কৃষকৰ একো
লাভ নহয়। আৰু এই কাম যদি সম্ভৱ হয় তেন্তে
গোটেই গাঁওখন শস্যশ্যামলা হৈ উঠিব। কিন্তু
এই খাল খন্দা কাম খুবেই জটিল। বাইজে গৈ
বজাক লগ ধৰিলে, কিন্তু কোনো লাভ নহ'ল।
শেষত চৈতন্য নামৰ এজন অতি ধনী মানুহে
তেওঁৰ গোটেই সম্পত্তি বিক্ৰী কৰি পোৱা
ধনেৰে খাল খন্দাৰ কাম আৰম্ভ কৰিলে।
প্ৰথমতে মানুহে তেওঁক পাগল বুলি কৈছিল।
তেওঁ নিজৰ সম্পত্তি বিক্ৰী কৰি পোৱা ধনেৰে
খাল খন্দাৰ আধা কামো নহ'ল। বজাবপৰা
আৰ্থিক সাহায্য বিচৰা হ'ল কিন্তু বজাই পোনে
পোনে অস্বীকাৰ কৰিলে। এনে অৱস্থাত
লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ বাবে চৈতন্যৰ সমুখত

চুৰ কৰাৰ বাহিৰে আন কোনো পথ নাছিল। চুৰি
কৰি তেওঁ যি ধন উপাৰ্জন কৰিলে, সেইখিনিৰে
তেওঁ খাল খন্দাৰ কাম কৰি গ'ল। এসপ্তাহৰ
ভিতৰতে এই কাম শেষ হ'ব। বাইজে এতিয়া
তেওঁক ভগৱান জ্ঞান কৰে। এতিয়া আপুনিয়েই
কওক, “এনেদৰে চুৰি কৰা চৈতন্যক দণ্ড দিয়াটো
পাপ নহ'ব?” বনজাই গম্ভীৰ স্বৰেৰে ক'লে।

সেই অৱস্থাত বনজাৰ সৌন্দৰ্য দুগুণে চৰিল।
তেওঁ তৎক্ষণাৎ ক'লে, “প্ৰশ্নটোৰ দৰেই
তোমাক মোৰ খুব ভাল লাগিছে। তুমি যদি সন্মতি
দিয়া, তেন্তে মই তোমাক বিবাহ কৰিব
খোজো। তুমি যি কথা ক'লা, সেয়া যদি সঁচা
প্ৰমাণিত হয়, তেন্তে চৈতন্যক সেই প্ৰান্তৰ
ৰাজপ্ৰতিনিধিৰ দায়িত্ব দিম। এতিয়া তুমি সুখী
হৈছানে?” ৰজাই মিচিকিয়া হাঁহিৰে কথাখিনি
ক'লে।



বনজাই লাজতে তলমূৰ কবিলে আৰু বজাৰ
পুস্তাৰ স্বীকাৰ কবিলে।

বেতালে এই কাহিনী কৈ উঠি সুধিলে,
“বাজন, যিমান ভাল উদ্দেশ্যেৰেই নহওক
কিয়, চুৰি কৰাটো দণ্ডনীয় অপৰাধ। চুৰি কৰাত
লিপ্ত অপৰাধীক দণ্ড দিয়াটো বজাৰ ধৰ্ম আৰু
কৰ্ত্তব্য। এনেকুৱা চোৰক যদি মাফ কৰি দিয়া
হয় তেন্তে আন মানুহে কিবা ভাল উদ্দেশ্যৰ
অজুহাত দেখুৱাই জঘন্য অপৰাধ কৰিবলৈ
উৎসাহিত হ'ব। ইয়াৰ ফলত বাজাৰ শাস্তি ভংগ
হ'ব আৰু শাসন চলোৱাত বজা অসুবিধাৰ
সমুখীন হ'ব। এই সকলোবোৰ কথা পাহৰি
বজা এক যুৱতীৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হ'ল আৰু
যুৱতীক বিয়া কৰিবলৈ সাজু হ'ল। এজন
অপৰাধীক দণ্ড নিদি তেওঁক বাজপ্ৰতিনিধি কৰা
হ'ব বুলি বজাই ঘোষণা কৰিলে। বজাই এইটো
কৰাটো সমীচীন আছিলনে? বজা হেমচন্দ্ৰৰ
এই পৰিৱৰ্ত্তনৰ আঁৰৰ কাৰণ কি? মোৰ
এইবোৰ সন্দেহৰ সমিধান তুমি যদি জানিও
নিদিয়া তেন্তে তোমাৰ মূৰ ফাটি চিৰাচিৰ হ'ব।”

বজা বিক্ৰমাদিতাই ক'লে, “ন্যায় আৰু ধৰ্ম
বিষয়ত সকলো ঠাইতে, সকলো পৰিস্থিতিতে
মানদণ্ড একেটাই হোৱাটো লাভদায়ক নহয়

বুলিয়েই ধৰ্মশাস্ত্ৰসমূহে কৈ আহিছে। এই-
খিনিতে এটা কথা আমি জানি থ'ব লাগিব যে
বজা হেমচন্দ্ৰই বুজি পালে আৰু মানিও ল'লে
যে চৈতন্যৰ চৌৰ্যবৃত্তিৰ আঁৰত তেওঁৰ ব্যক্তি-
গত স্বাৰ্থ নাই। তেওঁ যি কৰিলে, বাইজৰ
কল্যাণৰ বাবেই কৰিলে। বজাই যি কাম কৰিব
নোৱাৰিলে, চৈতন্যই সেইটো কৰি দেখুৱালে।
বজাই জনতাৰ সমূহ প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিব
লাগে। জনতাৰ কল্যাণৰ বাবে নিজৰ সমুদায়
সম্পত্তি বিক্ৰী কৰা এজন লোকক বজাই শাস্তি
দিয়ে কেনেকৈ? সেয়েহে বজাই সিদ্ধান্ত ল'লে
যে তেওঁৰ অপৰাধ মাৰ্জনা কৰা হ'ব আৰু
বাজপ্ৰতিনিধিৰ পদত নিযুক্তি দি তেওঁক
সন্মান যঁচা হওক। ইয়াৰ ফলত জনতাৰো
উপকাৰ হ'ব। এতিয়া আহিল বনজাৰ কথা।
তেওঁ কেৱল সুন্দৰীয়েই নহয়, বৰঙ তেওঁ
স্বল্পদৃষ্টি, আত্মবিশ্বাস, ধৈৰ্য, সাহস, ধৰ্মপ্ৰজ্ঞা,
বুদ্ধিমত্তা আৰু গুণৰো প্ৰতীক। সেয়েহে
হেমচন্দ্ৰই তেওঁক বিবাহ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত
ল'লে।”

বজাৰ মৌনত ভংগ কৰাত সফল হৈ বেতালে
শটে লৈ অদৃশ্য হৈ গ'ল আৰু পুনৰ সেই গছজো-
পাত ওলমি থাকিলগৈ। (আধাৰ : বজা বাণী)



সংবাদ বিচিত্ৰা

অধিনায়কৰ বাবে প্ৰতিমূৰ্ত্তি

কথাছবি অভিনেতা আৰু খেলৰ তাৰকাসকলক মানুহে পূজা কৰাটো ভাৰতৰ দৰে দেশত খুবেই সাধাৰণ কথা। প্ৰয়োজন হ'লে প্ৰিয় তাৰকাৰ বাবে প্ৰাণ দিবলৈয়ো সাজু থকা এইসকল অনুৰাগীয়ে কেতিয়াবা আচৰিত চিন্তাও মনলৈ আনিব পাৰে। ভাৰতত ক্ৰিকেট হ'ল এটা ধৰ্ম আৰু ক্ৰিকেটৰ সকলৰ আছে এটা বিশেষ মৰ্যাদা। ভাৰতীয় ক্ৰিকেট দলৰ অধিনায়ক মহেন্দ্ৰ সিঙে ধনীৰ অনুৰাগী সকলৰ অনুৰাগীৰ এটা ক্লাবে যোৱা ২০০৮ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰ খেলৰৈজনৰ গৃহনগৰী বচীত এটা মন্দিৰ নিৰ্মাণৰ প্ৰস্তাৱ দাঙি ধৰে। কিন্তু ধনীৰ মাক দেউতাকে ইয়াত আপত্তি কৰাত অনুৰাগীসকলে ধনীৰ এক প্ৰতিমূৰ্ত্তি আৰু এটা আৰ্ট গেলাৰী স্থাপন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লয়।

এইটো ক্লাবৰ সভাপতি জিতেন্দ্ৰ সিঙে কয়, “আমি ধনীৰ এটা পূৰ্ণাংগ প্ৰতিমূৰ্ত্তি স্থাপন কৰিম আৰু এটা আৰ্ট গেলাৰী গঢ়ি তুলিম য'ত থাকিব শৈশৱবেপৰা ধনীৰ বিভিন্ন ফটো।” জিতেন্দ্ৰ সিঙৰ মতে, এই বছৰৰ ১৫ আগষ্টত এই গেলাৰী মুকলি কৰা হ'ব।

আৰু নেদেখুৱাই বিভিন্ন মানচিত্ৰ

জুনা ঠাইবোৰ বা কেতিয়াবা নজনা ঠাইবোৰো বিচাৰি উলিয়াবলৈ তোমালোকৰ বেছিভাগেই গ'গ'ল আৰ্থ ব্ৰাউজ কৰিছা নিশ্চয়। এই সেৱাৰপৰা তুমি নিশ্চয় উপকৃত হৈছা। কিন্তু সাময়িক ঘাটী বা সন্তোষবাদী আক্ৰমণৰ সন্তোষ লক্ষ্য আদি স্পৰ্শকাতৰ অঞ্চলৰ প্ৰতিচ্ছবিও দিয়াৰ বাবে বিশ্বৰ বহুতো দেশে এই সেৱাৰ কটু সমালোচনা কৰিছে। জাপানী অধিবক্তা আৰু



অধ্যাপকৰ এটা গোটে গ'গ'ল ইনকৰ্পৰেছনক জাপানী মহানগৰীসমূহৰ বিস্তৃত বাট পথৰ মানচিত্ৰ নেদেখুৱাবলৈ অনুৰোধ কৰিছে কাৰণ এইবোৰে মানুহৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ গোপনীয়তা ভংগ কৰে।

নীৰিক্ষণ বিৰোধী অভিযান সমিতি নামৰ জাপানৰ এই নাগৰিক গোটটোৱে জাপানী মহানগৰীসমূহৰ বাট পথৰ মানচিত্ৰ দেখুওৱাৰ পৰা গ'গ'ল বিৰত থাকিব বুলি আৰু আটাইবোৰ ইমেজ মচি দিব বুলি আশা কৰিছে।





ভদ্রায়ু

নিশ্চিতভাৱে আমি এই কথা ক'ব নোৱাৰো যে আমি যদি ভাল হওঁ, আমাৰ স্বভাৱ যদি উত্তম হয় তেন্তে জীৱন কোনো উত্থান পতন নোহোৱাকৈ পাৰ হ'ব, আমি এটা প্ৰশান্ত জীৱন কটাব পাৰিম। লগত থকাসকলৰ স্বভাৱ যদি কুটিল হয়, সেইসকল যদি চৰিত্ৰহীন হয় তেন্তে আমি কষ্টৰ পাছত কষ্ট ভুগিব লাগিব, আমাৰ জীৱনৰপৰা আনন্দ নোহোৱা হ'ব আৰু আমি শোকগ্ৰস্ত হ'ব লাগিব। কিন্তু কষ্টৰে ভৰা সময়তো যদি আমি ধৰ্মপথত চলিব পাৰো তেন্তে আমি নিশ্চয় ভগৱানৰপৰা সহায় লাভ কৰিব পাৰিম। ইয়াৰ ফলত জীৱন সুখময় হ'ব আৰু অৰ্থপূৰ্ণ হ'ব। ইয়াৰ অলন্ত উদাহৰণ হ'ব ভদ্রায়ুৰ জীৱন।

দশাৰ্ণ দেশাধিপতি বজ্ৰবাহুৰ কেবাগৰাকী পত্নী আছিল। তাৰে এগৰাকী পত্নী সুমতী গৰ্ভৱতী হ'ল। তাকে দেখি বাকী বানীসকলৰ ঈৰ্ষা হ'ল। তেওঁলোকে বিচাৰিছিল কোনো পৰিস্থিতিতে সুমতীয়ে যাকো সন্তান জন্ম দিব

নোৱাৰে। তেওঁলোকে সুমতীৰ দাসীসকলক নিজৰফলীয়া কৰি ল'লে আৰু সুমতীৰ গৰ্ভপাতৰ বাবে ঔষধ দিলে। কিন্তু সেই দৰবৰ প্ৰভাৱত গৰ্ভপাত নহ'ল যদিও, সুমতীৰ স্বাস্থ্য লাহে লাহে ভাগি পৰিল আৰু তেওঁ শীঘ্ৰেই শুকাই যাবলৈ ধৰিলে। সেই অৱস্থাতে তেওঁ এটি পুত্ৰসন্তান জন্ম দিলে। মাক আৰু পুতেক আৰোগ্য নোহোৱাত দুয়ো যেতিয়াই তেতিয়াই কান্দি থাকিবলৈ ধৰিলে। তাকে দেখি ৰজা অতীষ্ঠ হ'ল আৰু মাক পুতেক দুয়োকে অৰণ্যত এৰি থৈ আহিবলৈ সৈনিকসকলক আদেশ দিলে।

সুমতীয়ে অৰণ্যৰপৰা ওলাই পুতেকক লগত লৈ বৈশ্যপুৰ নামৰ নগৰত উপস্থিত হ'লগৈ। তাত বৈশ্যৰ পত্নীয়ে তেওঁক আশ্ৰয় দিলে। আৰু তেওঁৰ আদৰ কৰিলে। তথাপি এদিন সুমতীৰ পুত্ৰৰ মৃত্যু হ'ল। সুমতীয়ে পুত্ৰশোক সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে আৰু নিজৰ দুৰ্ভাগ্যৰ কথা ভাবি হিয়া ঢাকুৰি কান্দিবলৈ

পৌৰাণিক যুৱ নায়ক-১০

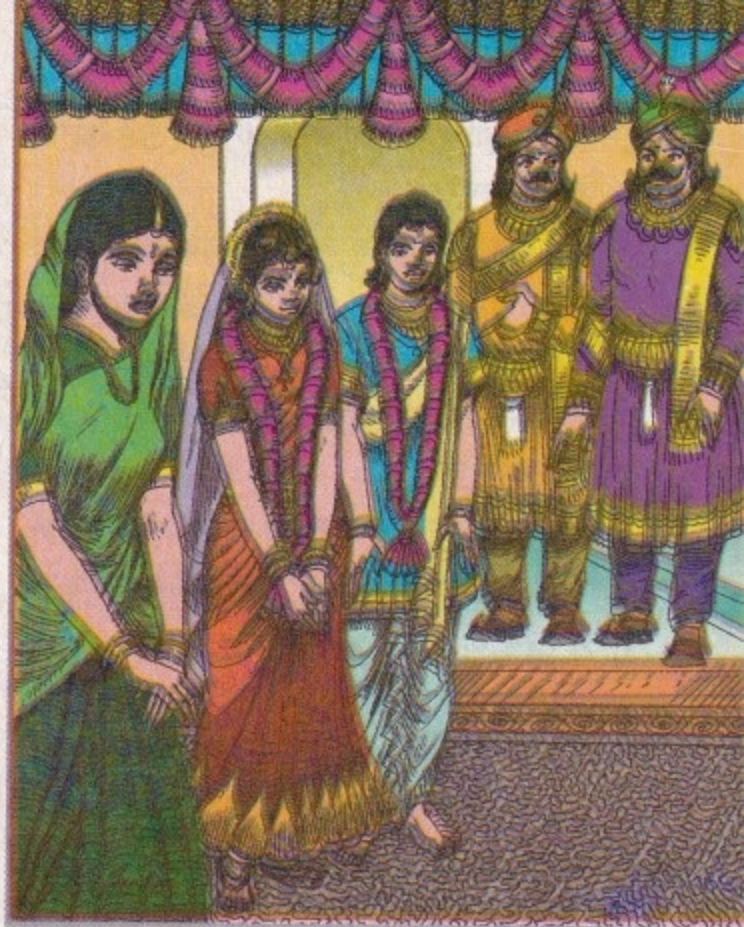
ধৰিলে। সেই সময়ত ঋষভযোগী নামৰ এজন মহাত্মা সেইফালেদি গৈ আছিল। তেওঁ সুমতীক সান্ত্বনা দিলে আৰু অশাস্বত তথা ক্ষণভঙ্গু জীৱনৰ সম্পৰ্কে তত্ত্ববোধ দিলে। তথাপি তেওঁ পুত্ৰশোকৰপৰা বাহিৰ ওলাই আহিব নোৱাৰিলে আৰু আত্মহত্যা কৰিবলৈ প্ৰস্তুতি চলালে। তেতিয়া সেই যোগীয়ে সেই শিশুৰ শৰীৰত মহিমামণ্ডিত ভস্ম ছটিয়াই দিলে আৰু মৃত শিশুটো জী উঠিল। যোগীয়ে শিশুটোক আশীৰ্বাদ দি তাৰ নাম থ'লে ভদ্রায়ু।

ভদ্রায়ু শুক্লপক্ষৰ চন্দ্ৰৰ দৰে ক্ৰমাৎ বাঢ়ি আহিবলৈ ধৰিলে। যিটো ঘৰত তেওঁ আছিল, সেই ঘৰৰ বৈশ্য কুমাৰৰ লগত তেওঁৰ মৈত্ৰী গভীৰ হৈ আহিল।

দেশভ্ৰমণ কৰি আহি ঋষভযোগী এদিন বৈশ্যপুৰ পালেহি। তেওঁ ভদ্রায়ুক শিৱ কৰাচৰ উপদেশ দিলে আৰু চন্দ্ৰহাস নামৰ খড়্গ আৰু শংখ প্ৰদান কৰিলে।

কিছু সময়ৰ পাছত মগধ ৰজাই দশাৰ্ণ দেশ আক্ৰমণ কৰিলে, বজ্জবাহুক পৰাভূত কৰিলে আৰু দেশখন অধিকাৰ কৰিলে। ভদ্রায়ুৱে এই খবৰ পোৱাৰ লগে লগে যোগীয়ে দিয়া খড়্গ আৰু শংখ লৈ নিজৰ মিত্ৰ বৈশ্যকুমাৰৰ লগত ওলাল আৰু অকলেই তেওঁ মগধ ৰজাক পৰাভূত কৰিলে। দশাৰ্ণ দেশ পুনৰ পিতাকৰ হাতত গতাই ভদ্রায়ু বৈশ্যপুৰলৈ ঘূৰি আহিল। কিন্তু তেওঁনো কোন আৰু কাৰ পুত্ৰ ভদ্রায়ুৱে সেই কথা জানিবলৈ নিদিলে।

সেই সময়ত ঋষভযোগীয়ে চন্দ্ৰগদ নামৰ এজন ৰজাক লগ ধৰিলে আৰু ভদ্রায়ুৰ বিষয়ে কৈ লগতে এইবুলিও ক'লে যে, “আপুনি আপোনাৰ কন্যা কীৰ্ত্তিমালিনীৰ বিবাহ এইজন



যুৱকৰ লগত কৰাই যদি আপোনাৰ মংগল হ'ব।”

ৰজা চন্দ্ৰগদে যোগীৰ এই পৰামৰ্শ সহজেই মানি ল'লে আৰু ভদ্রায়ু তথা তেওঁৰ মাকক নিজৰ ৰাজ্যলৈ মাতি পঠিয়ালে। তেওঁলোক অহাৰ পাছত নিজৰ কন্যাৰ বিবাহ ভদ্রায়ুৰ সৈতে কৰাবলৈ প্ৰয়োজনীয় যা যোগাৰ কৰিলে। বহুতো দেশৰ ৰজাৰ লগতে দশাৰ্ণ দেশৰ ৰজা বজ্জবাহুকো নিমন্ত্ৰণ পত্ৰ দিয়া হ'ল। সেই যুৱকক দেখাৰ লগে লগে ৰজা বজ্জবাহুৱে তেওঁক চিনি পালে। তেওঁ গম পালে যে এইজন যুৱকেই মগধ ৰাজক হৰুৱাই তেওঁক তেওঁৰ ৰাজ্য ঘূৰাই দিছিল। কৌতূহলবশতঃ তেওঁ সুধিলে, “এই বীৰ কাৰ সন্তান?”

“এওঁ তোমাৰেই পুত্ৰ,” এইবুলি কৈ চন্দ্ৰগদে ভদ্রায়ুক বজ্জবাহুৰ হাতত গতাই দিলে আৰু ভদ্রায়ুৰ বিষয়ে যিখিনি কথা জানিছিল

সেয়া সবিস্তাৰে ক'লে, সুমতীকো তেওঁ তালৈ মাতি পঠিয়ালে।

বজ্ৰবাহুৱে নিজৰ ভুল স্বীকাৰ কৰি ক্ষমা খুজিলে আৰু নিজৰ পত্নী সুমতি আৰু পুত্ৰ ভদ্ৰায়ুক নিজৰ লগতে দশাৰ্ণ দেশলৈ লৈ আহিল। নিজ ৰাজ্যলৈ আহি তেওঁ ভদ্ৰায়ুক ৰজা বুলি ঘোষণা কৰিলে।

ভদ্ৰায়ুৱে খুব দক্ষতাৰে শাসন চলাবলৈ ধৰিলে। প্ৰজাৰ কল্যাণেই তেওঁ নিজৰ একমাত্ৰ লক্ষ্য কৰি ল'লে।

এদিন ভদ্ৰায়ুৱে নিজৰ পত্নীক লগত লৈ বনবিহাৰ কৰিবলৈ গ'ল। তাত তেওঁ সুন্দৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্য উপভোগ কৰিবলৈ ধৰিলে। দুপৰীয়া এজোপা বৃক্ষৰ তলত তেওঁ বিশ্রাম কৰিবলৈ ধৰিলে।

অকস্মাতে তেওঁ “ৰক্ষা কৰা, ৰক্ষা কৰা” বুলি কাৰোবাৰ আৰ্ত্তনাদ শুনি সেইফালে মুখ ঘূৰাই চালে।

“মোৰ পত্নীক বাঘে টানি লৈ গৈছে। তেওঁক ৰক্ষা কৰা, তেওঁক ৰক্ষা কৰা” বুলি এজন ব্ৰাহ্মণে আৰ্ত্তনাদ কৰি আছিল।

ভদ্ৰায়ুৱে সেই বাঘটোৰ ওপৰত বাণৰ বৰ্ষা এৰিলে, কিন্তু কোনো লাভ নহ'ল। তেওঁ

ব্ৰাহ্মণৰ পত্নীক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে।

“তুমি এক অৰাধ্য নৰীক বাঘৰ মুখৰপৰা ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলা। ধিক তোমাৰ শক্তি, নিজকে এজন ৰজা বুলি ক'বলৈ তোমাৰ লাজ লগা নাইনে? তোমাৰ চন্দ্ৰহাস আছে ক'ত? শংখৰ হ'ল কি? ৰজা দুৰ্বল হ'লে প্ৰজা সুখী হ'ব কেনেকৈ?” ব্ৰাহ্মণে এইদৰে ভদ্ৰায়ুক নিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে।

ভদ্ৰায়ুৱে ব্ৰাহ্মণক ক'লে, “ক্ষমা কৰক। আপোনাৰ পত্নীক বচাব নোৱাৰিলো। তথাপি এতিয়াও একো হোৱা নাই। এতিয়া মোৰ শৰীৰ, মোৰ পত্নী, মোৰ ৰাজ্য সকলো মোৰেই অধীন। এইবোৰৰ ভিতৰত আপোনাক যি লাগে লৈ লওক।”

ব্ৰাহ্মণে সুখী হৈ ক'লে, “তোমাৰ ধৰ্ম-পৰায়ণতাত মই খুব সন্তুষ্ট হৈছো। তোমাক পৰীক্ষা কৰিবলৈকে মই এই মায়াবী দৃশ্যৰ সৃষ্টি কৰিছিলো। এই পৰীক্ষাত তুমি সফল হ'লা। তোমাৰ শাসন কালত প্ৰজাৰ একোৰে অভাৱ নহ'ব। তোমাৰ বংশৰ কীৰ্ত্তি বৈ বৈ যাব।” এইবুলি ব্ৰাহ্মণে ভদ্ৰায়ুক আশীৰ্বাদ দিলে।

এইদৰে ভদ্ৰায়ুৱে দীৰ্ঘকাল ধৰ্ম পালন কৰি শাসন চলালে আৰু প্ৰজাৰ প্ৰশংসা বুটিলে।



**Avail the
loyalty bonus!**

**Chandamama Subscribers
will get flat 20% off on
subscription renewals!
(All Editions)**



Chandamama!

**Because stories
make the
world
go round...**

**Choose
your Chandamama!**
Go to
www.chandamama.com
& subscribe now!!

Chandamama is available in English and 12 regional languages.
Junior Chandamama for children below 9 years
is available only in English.

I want to subscribe to / gift / renew subscription for the following
editions of Chandamama:

- ☐ English ☐ Telugu ☐ Tamil ☐ Kannada ☐ Hindi
☐ Marathi ☐ Gujarati ☐ Oriya ☐ Bengali ☐ Sanskrit
☐ Santhali ☐ Malayalam ☐ Assamese ☐ Junior

Name:

Date of Birth: Sex:

Address:

City:

State: Pin:

Telephone:

Mobile:

Email:

Subscription Number (for renewals):

Gift Subscription to the following address:

Enclosed Cheque/DD* for Rupees:

Cheque/DD No.

favouring Chandamama India Ltd on:

.....bank.

*Add Rs.60 for non-Chennai cheques. Your subscription will
commence in 4 weeks.

Please mail the subscription form to:

Chandamama India Limited,

New 2/513 (Old 3/396) Sundeeep Avenue East,

2nd Main Road, Chinna Neelankarai,

Chennai - 600041. Phone: (044) 43992828. Fax: (044) 43992829

Email: subscription@chandamama.com

You can also subscribe online at: www.chandamama.com

Take Your Pick!	1 YEAR	2 YEARS	3 YEARS	4 YEARS	5 YEARS
ENGLISH (Rs. 25/- per copy)	Rs. 300	Rs. 540	Rs. 765	Rs. 960	Rs. 1125
You Save		Rs. 60	Rs. 135	Rs. 240	Rs. 375
REGIONAL (Rs. 25/- per copy)	Rs. 240	Rs. 430	Rs. 610	Rs. 770	Rs. 900
You Save		Rs. 50	Rs. 110	Rs. 190	Rs. 300
JUNIOR (Rs. 15/- per copy)	Rs. 180	Rs. 325	Rs. 460	Rs. 575	Rs. 675
You Save		Rs. 35	Rs. 80	Rs. 145	Rs. 225

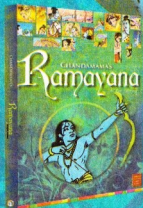
Annual Subscription Overseas : US \$40 for English Chandamama,
US \$30 for Regional Languages, US \$25 for Junior Chandamama
(including shipping and handling charges) by air mail.



20%
Off!

CHANDAMAMA'S Ramayana

An Epic Journey



Follow the epic journey of Prince Rama, from his birth to his exile, from the abduction of his wife, Sita, to his great war with the Asura King, Ravana, in Chandamama's latest offering: **Ramayana - An Epic Journey.**

**Price: Rs 449/-
Order now and get 20 % off!**

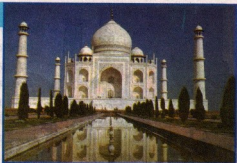
To place an order, go to www.chandamama.com and click on the 'Order Now' button.

Chandamama's Ramayana is available only in English at all leading book shops.

ভাৰতৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত স্থান

তাজমহল

মাৰ্বলত এটি কবিতা



আধুনিক বিশ্বৰ সাতটা আচৰিত বস্তুৰ
এটা হ'ল তাজমহল। আগ্ৰাৰ যমুনা
নদীৰ পাৰত মোগল সম্ৰাট ছাহজাহানে
তেওঁৰ মৰমৰ পত্নী মমতাজ মহলৰ

স্মৃতিত এই ভৱন নিৰ্মাণ কৰিছিল। এই অভাৱনীয় স্মৃতিসৌধ ১৬৩১ চনৰপৰা ১৬৪৮ চনৰ
ভিতৰত বগা মাৰ্বলৰে তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। ইয়াৰ স্থাপত্যত আছে পাৰ্চী, তুৰ্কী, ভাৰতীয় আৰু
ইছলামীয় স্থাপত্য আৰ্হিৰ সংমিশ্ৰণ। ওস্তাদ আহমদ লাহৌৰিয়ে তাজমহলৰ আৰ্হি প্ৰস্তুত কৰা
বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। বগা পাৰ্চীৰ চূড়া মাৰ্বলৰ এই স্মৃতিসৌধৰ মূল অংশ যদিও তাজমহল
দৰাচলতে গাঁথনিৰ এটা অপূৰ্ব সংমিশ্ৰণত গঢ় লোৱা চৌহদ।

এই চৌদহে ৬০ বিঘা মাটি ঘেৰি আছে, ভূমিৰ প্ৰৱণতা আছে দক্ষিণৰপৰা উত্তৰলৈ, নদীৰ
অভিমুখে এটলীয়া তলৰ আৰ্হিত। দ্বিতীয় তলত আছে পাৰ্শ্ব মণ্ডপৰ সৈতে বৰ্গাকৃতিৰ এখন
বাগিচা। বহল অগভীৰ পানীৰ খালৰদ্বাৰা ইয়াক চাৰিভাগত বিভক্ত কৰা হৈছে।

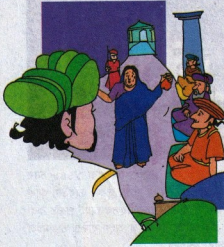
মূল কবৰটো হেলনীয়া দাঁতিৰ চুকৰ সৈতে দৰাচলতে বৰ্গাকৃতিৰ। মূল সৌধৰ হেলনীয়া
দাঁতিৰ চুকবোৰৰ ফালে মুখ কৰি থকা মিনাৰবোৰ পৃথক হৈ আছে। পশ্চিম ফালে থকা এটা
বগা বালিশিলৰ মছজিদে নন্দনতত্ত্বিক দিশৰপৰা এটা স্পষ্ট বৰ্ণ প্ৰভেদ প্ৰদান কৰিছে।

তাজৰ ভিতৰে বাহিৰে থকা বেৰৰ সুসজ্জিত তলৰ অংশ, মধ্যৱৰ্তী অংশ আৰু মাৰ্বলৰ
জালি পৰ্দাত দেখা যায় অনিন্দ্য সুন্দৰ কলাৰ প্ৰকাশ।

১৯৮৩ চনত তাজমহলক ইউনেস্কোৱে ইয়াৰ বিশ্বৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত স্থানৰ তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত
কৰে। এই সিদ্ধান্তৰ সমৰ্থনত কোৱা হয় “তাজমহল হ'ল ভাৰতত মুচলিম কলাৰ অন্যতম
প্ৰধান অলংকাৰ আৰু বিশ্বৰ ঐতিহ্যৰ ধ্বজাবাহক, যি বুটলিৰ পাৰিছে সাৰ্বজনীন প্ৰশংসা।”

তাজমহল পুৱা ছটা বজাৰপৰা বিয়লি সাত বজালৈকে খোলা থাকে অৰু প্ৰতি শুকুৰবাৰে
বন্ধ থাকে। পূৰ্ণিমাৰ দিনা আৰু তাৰ দুদিন আগত বা পাছত তাজমহল বাতিও চাব পৰা
যায়। অৱশ্যে পবিত্ৰ ৰমজান মাহত এই নৈশ দৰ্শনৰ অনুমতি দিয়া নহয়।

প্ৰবেশ মাচুল: ভাৰত তথা চাৰ্ক দেশসমূহৰপৰা (বাংলাদেশ, নেপাল, ভূটান, শ্ৰীলংকা,
পাকিস্তান, মালদ্বীপ আৰু আফগানিস্তান) অহা ভ্ৰমণকাৰীৰ বাবে ১০ টকাকৈ। আনবোৰ
দেশৰ বাবে ৫ মাৰ্কিন ডলাৰ। ১৫ বছৰ বয়সলৈকে শিশুৰ বাবে প্ৰবেশ বিনামূলীয়া।



কটা দাগ যেতিয়া ওলাল

সম্রাটে পিছদিনা ৰাইজৰ ওজৰ আপত্তি শুনিব
বুলি খবৰটো বয়সস্থ মহিলাগৰাকীয়ে পালে।
তেওঁ বাক সম্রাটৰ আগলৈ অন্যতম শ্ৰদ্ধেয়
নাগৰিক গুলশ্বাহৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগটো লৈ
যোৱা উচিত হ'বনে? তেওঁ ভালকৈ থৈ দিবলৈ
গুলশ্বাহক দিয়া সোণৰ মোহৰৰ মোনাটো ঘূৰাই
দিবলৈ সম্রাটে গুলশ্বাহক আদেশো দিব পাৰে।

দ্রাৱত থকা প্ৰহৰীয়ে মানুহগৰাকীক সুধিলে
তেওঁ অহাৰ কাৰণ। মানুহগৰাকীয়ে ফোঁপাই
আছিল। তেওঁ এটা দুৰ্বল মাত্ৰেৰে ক'লে,
“বোপাই, মই সম্রাটক লগ পাব খোজো।”

“মোৰ লগত আহক,” প্ৰহৰীয়ে লাহেকৈ
মানুহগৰাকীৰ হাতত ধৰি তেওঁ থিয় হৈ থকাত
সহায় কৰিলে। সম্রাটৰ সমুখলৈ অহাৰ লগে

লগে মানুহগৰাকীয়ে মূৰ দোঁৱাবলৈ চেষ্টা
কৰিলে। কিন্তু সম্রাটে মানুহগৰাকীৰ বয়সলৈ
লক্ষ্য ৰাখি নিজে সিংহাসনৰপৰা উঠি থিয় হ'ল
আৰু হাত দাঙি তেওঁ সেইবোৰ একো কৰাৰ
প্ৰয়োজন নাই বুলি ইঙ্গিত দিলে।

“আম্মা, আপোনাৰ বাবে আমি কি কৰিব
পাৰো কওক!” সম্রাটে কেঁমল মাত্ৰেৰে ক'লে।

“আলমপানা, মোৰ নাম সুন্দৰী বাই, মই
এগৰাকী দৰিদ্ৰ মহিলা,” তেওঁ আৰম্ভ
কৰিলে।

“মই ধৰিব পাৰিছো,” হাঁহি এটা মাৰি
সম্রাটে কৈ গ'ল, “আমাৰ ৰাজসভাত, ধনী
দুখীয়া, ডেকা বৃদ্ধ সকলোকে একে ব্যৱহাৰ কৰা
হয়। আপুনি ভয় খোৱাৰ কাৰণ নাই। আমি কিবা
সহায় কৰিব পাৰোনে?”

“আপুনি যদি নোৱাৰে, আলমপানা, আন
কোনেও নোৱাৰে,” বুঢ়ী মানুহগৰাকীৰ মাত
কোনোমতে শুনা গৈছিল।

“আম্মা, আপুনি অলপ ডাঙৰকৈ ক'ব
পাৰেনে?” সম্রাটে অনুৰোধ কৰিলে।

মানুহগৰাকীয়ে একেখিনি শব্দকে পুনৰ
ক'লে।

“কওক আপোনাৰ কি সমস্যা হৈছে?”

“আলমপানা, আজিৰপৰা এবছৰৰ
আগতে মোৰ স্বাস্থ্য ভাল আছিল। কিন্তু মই বুঢ়া
হৈ আহিছিলো। মোৰ মৃত্যুৰ আগতে মই এবাৰ
বদীনাথ ভ্ৰমণ কৰিম বুলি ভাবি থৈছিলো।
সেয়েহে মই মোৰ সকলো সম্পত্তি বেচি
তাৰঠাইত সোণৰ মোহৰ গোটাই এটা মোনাত
ভৰাই থৈছিলো, তাৰপাছত মোনাটোৰ মুখখন

সূতাৰে ভালকৈ বন্ধ কৰি মূৰ দুটা মমেৰে বন্ধ কৰি দিছিলো। মমখিনি ভালকৈ গোটে নৌ মাৰোতেই মই মোৰ আঙঠিৰ ছাপ মমত বহুৱাই দিছিলো যাতে তাত থকা কপৌৰ চিনটো মমত বহি যায়। তাৰপাছত গোটেমৰা মমত মই স্পষ্টকৈ চিনটো লক্ষ্য কৰিছিলো।”

“আপুনি দেখিছো সুন্দৰ কাহিনী ক’ব পাৰে,” সঙ্গাটে বগৰ কৰি ক’লে, “টেক যাওক, আশ্বা!”

“মই মোনাটো আমাৰ চুবুৰীৰ সবাতোকৈ শ্ৰদ্ধেয় ব্যক্তি গুল শ্বাহৰ ওচৰলৈ লৈ গ’লো। মই সেই মোনাটো নিৰাপদে ৰাখিবলৈ তেওঁক অনুৰোধ জনালো। তেওঁ সন্মতি দিলে। মই মোনাটো আগবঢ়াই দিলে। তেওঁ কিন্তু হাত পাতি ল’বলৈ অমান্তি হ’ল। তাকে নকৰি তেওঁ মোক তেওঁৰ ঘৰৰ পাছফালে থকা ছালি এখনৰ চুক এটালৈ লৈ গ’ল। ওচৰত কোনো নাছিল। সেই চুকত তেওঁ মোক এটা গাঁত খান্দি মোনাটো পুতি গাঁতটো মাটিৰে ঢাকি থ’বলৈ ক’লে। মই তেওঁ কোৱামতে কৰিলো। তেওঁ মোক চিন্তা নকৰিবলৈ ক’লে। তেওঁ আৰু ক’লে যে মই যেতিয়াই ঘূৰি আহোঁ মোনাটো মই হেনো নিজেই উলিয়াই লৈ যাব পাৰিম।

“তেওঁক ধন্যবাদ জনাই মই ঘূৰি আহিলো। এসপ্তাহৰ মাজত মই তেওঁৰ ওচৰলৈ গ’লো। এটা ডাঙৰ হাঁহিৰে তেওঁ মোক সম্ভাষণ জনালে। তেওঁ মোক ছালিখনৰ তললৈ লৈ গ’ল আৰু ক’লে যে মোনাটো মই নিজেই উলিয়াই আনিব পাৰো। মোনাটো লাহে লাহে সম্পূৰ্ণকৈ ওলাই পৰিল। মই মমৰ বন্ধ মূৰটো চালো। ঠিকেই আছে। মোনাটো ইমান সুন্দৰকৈ ৰখাৰ বাবে আকৌ এবাৰ গুলশ্বাহক ধন্যবাদ

জনাই মই মোনাটো হাতত লৈ তেওঁৰপৰা বিদায় মাগিলো।

“ঘৰ আহি পাই মই মমখিনি গলাই মোনাটো চাওঁতে মোৰ মূৰত আকাশী সৰগ ভাগি পৰিল। সোণৰ মোহৰবোৰ নোহোৱা হৈছে। তাৰ ঠাইত আছে সোণৰ মোহৰৰ একে আকাৰ আৰু একে ঘনত্বৰ কিছুমান চেপেটা ঘূৰণীয়া তামৰ মুদ্ৰা।” মানুহগৰাকীয়ে উচুপি উঠিল।

“এই সমস্যাটো আমি এতিয়া কেনেকৈ সমাধান কৰো?” সঙ্গাটে সভাসদসকলৰ ফালে চালো।

বৃদ্ধাই চাবি ওফালে চালো। কোনো সভাসদে একো উত্তৰ নিদিলে। কিন্তু বেছি সময় নীৰৱতা নাথাকিল। এই নীৰৱতা ভংগ কৰিলে বীৰবলে, “শ্বাহেনশ্বাহ, মই এই ৰহস্যৰ মেৰপাক খুলিব পাৰিম বুলি ভাবো।”



ভাৰতৰ বিষয়ে জানি লোৱা

তেওঁলোক কোন?

প্ৰতিজন ব্যক্তিক চিনাক্ত কৰা:



১. প্ৰথম মহিলা আইপি এচ বিষয়া, এগৰাকী মেগচেচে বঁটা বিজেতাও।
২. 'জয়পুৰ ফুট'ৰ উদ্ভাৱক। তেওঁ এগৰাকী খ্যাতনামা অস্থি শৈল্য চিকিৎসকও।
৩. জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানী আৰু গণিতজ্ঞ। ভাৰতৰ প্ৰথমটো কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ তেওঁৰ নামেৰেই নামকৰণ কৰা হৈছে।
৪. পণ্ডিত আৰু দাৰ্শনিক ৰাষ্ট্ৰনেতা আৰু লেখক। কেইবছৰমানৰ বাবে তেওঁ ইউনেস্ক'ৰ মূৰব্বী আছিল।
৫. দ্বৈত দৰ্শনৰ প্ৰচাৰক, গীতাৰ এটি টীকা আৰু উপনিষদৰ এটা নতুন ব্যাখ্যা দিছিল।
৬. গান্ধীবাদী নেতা আৰু মুক্তিযোদ্ধা, তেওঁ সাত বছৰৰ বাবে অন্ধ্ৰপ্ৰদেশৰ ৰাজ্যপাল আছিল।

(উত্তৰ ৭৪ পৃষ্ঠাত)

“মই জানিছিলো তোমাৰ ওপৰত মই ভৰসা কৰিব পাৰো,” সন্দ্ৰাটে স্বস্তিৰ নিশ্বাস পেলালে।

“স্বাহেনস্বাহ, মোহৰবোৰ থকা মোনাটো মই বাক এবাৰ চাব পাৰোনে?” বীৰবলে সুধিলে।

“এইটো মোনা,” বুদ্ধা লাহে লাহে বীৰবলৰ ফালে আগবাঢ়ি আহিল। বুদ্ধাৰ হাতৰপৰা মোনাটো লৈ বীৰবলে সেইটো ঘূৰাই পকাই চালে। তেওঁ ওঠ কামুৰিলে। কৰবাত কিবা এটা কেনা লাগিছে। তথাপি সেইটো তেওঁ ধৰিব পৰা নাই।

“মোনাটো মোৰ ওচৰতে থৈ যাওক, আশ্ৰ্মা। আপুনি পৰহিলৈ আহিব। আপুনি যদি সঁচা কথা কৈছে তেন্তে আপুনি মোহৰবোৰ ঘূৰাই পাব,” বীৰবলে বুদ্ধাক ক'লে।

“আৰু মই যদি মিছা কথা কৈছো মোৰ ওপৰত বজ্ৰপাত পৰক।” আকাশৰ ফালে হাত তুলি বুদ্ধাই ক'লে।

“আমি সত্যৰ সন্ধান কৰিম, আশ্ৰ্মা, আপুনি পৰহিলৈ আহিব,” সন্দ্ৰাটে হাত জোকাৰিলে।

বুদ্ধাই মূৰ দোঁৱাই ওলাই গ'ল।

সন্দ্ৰাট থিয় হ'ল। চাৰিওফালে থকা সকলো সভাসদ থিয় হ'ল। সন্দ্ৰাটে প্ৰস্থান কৰোতে সকলোৰে মূৰ দোঁৱালে। বীৰবলো হাতত মোনাটো লৈ ওলাই গ'ল।

বীৰবলক ধৰ্মা কৰা কেইজনমান সভাসদে ভাবিলে বুদ্ধাই সঁচা কথা কৈছে যদি বুদ্ধাক তেওঁৰ ধনখিনি ঘূৰাই দিব বুলি বীৰবলে ইমান প্ৰত্যয়েৰে ক'লে কেনেকৈ? তেওঁলোকে ভাবিলে এইবোৰ নিশ্চয় ফৰিঙৰ মৰণ হ'ব।

তেতিয়া সপ্তাটৰ চকুত বীৰবল হৈ প্ৰতিপন্ন হ'ব। তেওঁ আনকি ৰাজসভাত নিজৰ আসনো হেৰুৱাব পাৰে। সকলোৱে পেটে পেটে কামনা কৰিলে, বীৰবল যাতে বিফল হয়।

গভীৰ চিন্তাত নিমজ্জিত হৈ বীৰবল ততাতৈয়াকৈ ঘৰলৈ গ'ল। সমস্যাটো কেনেকৈ সমাধান কৰিব পাৰি তেওঁ ভাবি উলিয়াব পৰা নাছিল। তেওঁ অহৰহ ভাবি আছিল। সেয়েহে ঘৰ গৈ পোৱাৰ পাছত হাঁহিৰে সম্ভাষণ জনোৱা পত্নীৰ ফালে চাই তেওঁ মাথো লাহেকৈ মূৰ দুপিয়ালে। কথা বিষম বুলি অনুমান কৰি পত্নীয়েও আক একো নক'বলৈ ঠিক কৰিলে। পত্নী সোমাই গ'ল পাকঘৰলৈ। বীৰবলে আনুষ্ঠানিক পোছাক সলাই ঘৰত পিন্ধা কাপোৰ পিন্ধি ল'লে আৰু হাত মুখ ধুই দুপৰীয়াৰ আহাৰ খাবলৈ বহিল।

সাধাৰণতে দুপৰীয়া আহাৰৰ পাছত বীৰবলে এঘুমটি মাৰে। পিছে সেইদিনা সমস্যাটোৰ এটা সমাধান বিচাৰি তেওঁ চোতালত পায়চাৰি কৰি থাকিল। অলপ সময়ৰ পাছত তেওঁৰ মগজুত চিন্তাৰ ঢৌ প্ৰবল হ'ল। তেওঁ ততাতৈয়াকৈ এখন দমী বিচনা চাদৰ উলিয়ালে আৰু এখন কেঁচি লৈ চাদৰখনৰ মাজতে এঠাইত কাটি পেলালে।

“আপুনি ভাল বিচনা চাদৰ এখন নষ্ট কৰিলে!” সেই সময়তে তালৈ অহা বীৰবলৰ পত্নীয়ে গোৰগোৰাই উঠিল।

বীৰবলে সেইফালে কাণ নকৰিলে। লগত বিচনাচাদৰখন লৈ তেওঁ খৰধৰ কৰি ওলাই আহিল তেওঁৰ বিশ্বাসী ভৃত্যজন বিচাৰি। বিচনাচাদৰখন ভৃত্যজনৰ হাতত তুলি দি বীৰবলে ক'লে, “যোৱা আৰু বিচনাচাদৰৰ এই ফটা অংশটো এনে এজন মানুহৰ হতুৱাই চিলাই আনাগৈ যি এই কামত খুবেই দক্ষ।”

“তেনে এজন মানুহ মই জানো। পাৰ্গত দৰ্জী মনজুৰ আলি।” বিচনাচাদৰখন হাতত লৈ ভৃত্যজনে বীৰবলক সুধিলে, “আপোনাক এইখন কিমান সোনকালে লাগিব?”

“কাইলৈ আবেলিৰ ভিতৰত,” বীৰবলে ক'লে।

পিছদিনা আবেলি বিচনাচাদৰখন লগত লৈ ভৃত্যজন বীৰবলৰ ওচৰলৈ আহিল। বীৰবলে সেইখন লুটিয়াই বগৰাই চালে আৰু তাৰ ওপৰেদি হাত ফুৰালে। কিন্তু বিচনাচাদৰখন ঠিক কোনবিনিত কাটিছিল সেইটো তেওঁ উলিয়াব নোৱাৰিলে। কামটোত অলপো খুঁত নাছিল।

“সঁচাই বৰ ভাল কাম কৰিছে। মই মনজুৰ আলিক লগ পাব খোজো। ব'লা, আমি তেওঁৰ দোকানলৈ যাওঁ।” বীৰবলে ভৃত্যক ক'লে দোকানখনলৈ তেওঁক লৈ যাব লাগে।



সোনকালেই দুয়ো দোকানখন পালেগৈ।

“হজুৰ, আপুনি খবৰ দিয়াহেঁতেন মই
নিজেই আপোনাৰ ওচৰলৈ গ'লোহেঁতেন,”
থিয় হৈ, বীৰবলৰ আগত মূৰ দোঁৱাই মনজুৰ
আলীয়ে ক'লে।

“আপুনি কৰা অসম্ভৱ ভাল কামটোৰ বাবে
ভাবিলো মই নিজেই আপোনাক ধন্যবাদ জনাই
আহোঁ,” বীৰবলে ক'লে।

“হজুৰ, কথাষাৰ শুনি মই কিমান ভাল
পাইছো আপোনাক মই ভাষাৰে বুজাব
নোৱাৰিম।” মনজুৰ আলীয়ে বিনয়েৰে ক'লে।

“এইটো লওক,” বীৰবলে সোণৰ মোহৰ
এটা আগবঢ়াই দিলে।

“এইয়া মোৰ প্ৰাপ্য ধনৰ দুগুণ হৈছে,”
বাকীখিনি ধন ঘূৰাই দিবলৈ দৰ্জীয়ে জেপত
হাত ভৰালে।

বীৰবলে বৃদ্ধাৰ মোনাটো উলিয়াই দৰ্জীৰ
হাতত তুলি দিলে, “মোনাটো সাৱধানে
চাওক। এই মোনাটোৰ ফটা অংশ আপুনি বাক
কেতিয়াবা চিলাই কৰিছিলনে?”

মনজুৰ আলীৰ অভিজ্ঞ চকুৱে মোনাটোত
তেওঁ কৰা চিলাইৰ অংশটো বিচাৰি পালে।

“হজুৰ, প্ৰায় এমাহমান আগেয়ে, গুল
শ্বাহে মোনাটো মোৰ ওচৰলৈ আনি ফটা
অংশটো চিলাবলৈ দিছিল।” দৰ্জীক ধন্যবাদ
জনাই বীৰবলে বিদায় মাগিলে।

পিছদিনা সভাসদসকলে আসন গ্ৰহণ কৰাৰ
পাছত সম্ৰাটো ৰাজসভাত প্ৰবেশ কৰিলে।
সকলোৱে থিয় হৈ সম্ৰাটক অভিবাদন জনালে।
সম্ৰাট সিংহাসনত বহিল। সভাসদসকলো বহিল।
এজন প্ৰহৰীয়ে গুলশ্বাহ আৰু বৃদ্ধা মানুহ-
গৰাকী ভিত্তৰলৈ আনিলে।



“বৃদ্ধাৰ অভিযোগত সত্যতা আছেনে নাই
তুমি উলিয়াব পাৰিলানে?” বীৰবলৰ ফালে
চাই সম্ৰাটে সুধিলে।

“তেখেতে সঁচা কথাটোৱেই কৈছিল,
শ্বাহেনশ্বাহ!” বীৰবলে সঁচা কথাটো কেনেকৈ
গম পালে বিৱৰি ক'লে। গুল শ্বাহে নিজৰ
কাণকে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁ আঁঠু
কাটি বহিল, মূৰ তললৈ কৰিলে, হাত দুখন
জোৰেৰে ধৰিলে আৰু কপালেৰে ভূমি স্পৰ্শ
কৰিলে।

“এই মুহূৰ্ততে আপুনি সঁচা কথা কওক।”
সম্ৰাটে সিংহনাদ কৰিলে।

“আলমপানা! মোক ক্ষমা কৰক। লোভে
মোক অন্ধ কৰিছিল,” তেওঁ স্বীকাৰ কৰিলে।
বৃদ্ধাই তেওঁৰ সোণৰ মোহৰ ঘূৰাই পালে।
আৰু গুল শ্বাহে তেওঁৰ জীৱনৰ পাছত দহটা
বছৰ কাৰাগাৰত দিন কটালে।

- আৰ.কে. মূৰ্ত্তি



ইয়াত কোনো ভূত নাই

তুমি কেতিয়াবা ঘন্থ পাণ শ্বপটলৈ (ভূত পাণ দোকান) গৈছানে বাক? পাতানৰ ওচৰৰ এটা পাৰ্শ্বপথত আছে এই দোকানখন।

দুডাল কটাকটি কৰি থকা হাড়ৰ মাজত থকা এটা লাওখোলাৰ ছবিৰে তোমাক দোকানখনলৈ আদৰ্শ জনাব। ভিতৰত বহি থাকে মালিক বামুকাকা, যি কোনো ধৰণৰ ধপাতযুক্ত বস্তু বিক্ৰী নকৰে। তাৰ ঠাইত, তেওঁ বিক্ৰী কৰে আয়ুৰ্বেদিক পণ। সন্দেহ নাই, চাইনৰড্‌ছন আৰু কাকাই তেওঁৰ দোকানৰ চাৰিওফালে গঢ়ি তোলা পৰিৱেশটোৱে তোমাক ভবাই তুলিব পাৰে।

তেওঁৰ দোকানলৈ যোৱা যিকোনো এজন গ্ৰাহকক এইখন দোকানৰ অস্বাভাৱিকতাৰ কথা সুধিলে তৎক্ষণাত উত্তৰ আহিব: “নাই, নাই কাকাই দিয়া কেৱল পাণেই নহয়, সমাজক দিব খোজা তেওঁৰ বাণীয়েও বামুকাকাক আলোচনাৰ জনপ্ৰিয় বিষয় কৰি তুলিছে।”



মনটোক শক্তিশালী কৰি তোলা খেল

আজিকালি আমি পৰম্পৰাগত খেলবোৰৰ কথা প্ৰায় মনতেই নেপেলাওঁ। এই চিন্তাই বিনিতা সিদ্ধাৰ্থক উদ্বুদ্ধ কৰিলে ‘ক্ৰীড়া’ নামৰ মুগ্ধাইস্থিত এটা সংগঠন আৰম্ভ কৰিবলৈ। এই সংগঠনে আমাৰ পৰম্পৰাগত খেলসমূহ পুনৰ প্ৰচলন কৰি সেইবোৰ বজাৰত লভ্য কৰি তোলাৰ কাম কৰে। প্ৰতিটো খেলৰ লগতে দিয়া থাকে ইয়াৰ ইতিহাস আৰু নিয়মাৱলী। যেনে, সাপ আৰু



জখলাৰ খেলটো আৰম্ভ হৈছিল ভাৰতত। শুভ আৰু অশুভ শক্তিক গুৰুত্ব দিয়া এই খেলটো খেলা হৈছিল বৈকুণ্ঠ একাদশীৰ দিনা। ক্ৰীড়াই যুগুত কৰা এইবিধ খেলত জখলাই প্ৰতিনিধিত্ব কৰে সহানুভূতিৰ দৰে আমাৰ ভাল গুণবোৰ আৰু সাপবোৰক জীৱন্ত ৰূপ দিয়ে কুস্তকৰ দৰে বাহুসে।

সেই সোণালী মাছটো

সাগৰৰ পাৰত এজন বৃদ্ধ মানুহ আৰু এগৰাকী বৃদ্ধা বাস কৰিছিল। গোটেই দিনটো বৃদ্ধাই হুমুলিয়াহ কাটি থাকে, “এই ঘৰখন তেনেই উকা, খাওঁ বুলিবলৈয়ো মোৰ ব্ৰেড অকণ নাই!” বৃদ্ধ মানুহজনে বৃদ্ধালৈ দুখেৰে চাই তেওঁৰ সোলা মুখৰ হাঁহি এটা মাৰে ঠিক পুৱাৰ সূৰ্যটোৰ দৰে। বৃদ্ধাই একো নামাতে। তেওঁ নিজৰ সা-সঁজুলি লৈ সাগৰত মাছ মাৰিবলৈ যায়। কেতিয়াবা তেওঁ দুটা বা তিনিটা মাছ পায়, আৰু কেতিয়াবা তেওঁ এটাও নাপায়।

কিন্তু আজি তেওঁ বৰশীটো নীলা পানীত পেলাইছেহে, হঠাতে তেওঁৰ নাওখন কঁপি উঠিল। বৰশীটো টান খালে। তেওঁ কিবা এটা ধৰিছে। বৃদ্ধ মানুহজনে বৰশীটো ওপৰলৈ টানিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু বৰশীৰ কাইটোটোত তেওঁ দেখা পালে এটা সোণালী মাছ। “মোক

যাবলৈ দিয়ক হে বৃদ্ধ।” মাছটোৱে নিৰ্দ্বেগ-চিন্তে ক’লে। তেওঁ সোলা হাঁহি মাৰিলে আৰু তেওঁৰ চকুত সূৰ্যটোহে যেন জিলিকি উঠিল। “আপুনি যদি মোক এৰি দিয়ে তেন্তে আপুনি যিয়েই বিচাৰে মই দিম।” মাছটোৱে ক’লে।

বৃদ্ধ মানুহজনে মূৰ জোকাৰি ক’লে, “তুমি মোক একো দিব নালাগে মাছ। যোৱা মই তোমাক এৰি দিছো, আনন্দ কৰাগৈ।” এইবুলি কৈ তেওঁ লাহেকৈ মাছটো এৰি দিলে আৰু নাওখন উপকূলৰ ফালে চপাই আনিলে। তেওঁ যেতিয়া ঘৰ পালোগৈ, বৃদ্ধ দুৱাৰমুখতে থিয় হৈ আছিল। বজ্ৰপাত পৰাৰ দৰে বৃদ্ধাই চিঞৰি উঠিল। “ঘৰখনত একো এটা খাবলৈ নাই!” তুমি আজি অন্ততঃ এটা মাছো ধৰিব নোৱাৰিলানে?”

বৃদ্ধই ক’ল, “মই আজি এটা সোণালী মাছৰ বাহিৰে এৰো নাপালো। মাছটোৰ ফানবোৰ আইনাৰ দৰে জিলিকিছিল আৰু ফিছাখন দেখাত জলপৰীৰ ফিছা যেন আছিল।” “মাছটো গ’ল ক’লে?” বৃদ্ধাই ব্যগ্ৰতাৰে সুধিলে।

“মই মাছটোক এৰি দিবলগীয়া হ’ল কিয়নো সি যাব খুজিলে। বিনিময়ত মাছটোৱে মোক কিবা এটা বৰ দিব খুজিছিল। কিন্তু কি বিচাৰিব লাগে ভাবিব নোৱাৰি মই ঘৰলৈ গুচি আহিলো।” বৃদ্ধৰ কথা শুনি বৃদ্ধা খঙত অগ্নিশৰ্মা হ’ল, “তুমি মূৰ্খ, এজন জঘামূৰ্খ। ঘৰখনত মুখত দিবলৈ



বুঢ়া এগজ নাই, আক তুমি...” বৃদ্ধাই গেঙেৰি মাৰিলে।

বৃদ্ধাই একো নক’লে। তেওঁ সমুদলৈ ঘূৰি গ’ল আৰু চিঞৰি মাতিলে, “মাছ, হে মাছ, ফিছাত ভৰ দি আৰু মোৰ ফালে মুখ কৰি তুমি আৰ্হিভাৱ হোৱা।” বৃদ্ধাৰ মাত শুনি মাছটো পাৰলৈ সাঁতুৰি আহিল। “কওক, আপোনাক কিলাগে? মই দিম,” মাছটোৱে ক’লে।

“বৃদ্ধাৰ ভোক লাগিছে আৰু তেওঁ খাবলৈ ব্ৰেড বিচাৰিছে?” বৃদ্ধ মানুহজনে ক’লে। মাছটোৱে তেওঁক ক’লে, “ঘৰলৈ ঘূৰি যাওক, দেখিব ব্ৰেড উভৈদী হৈ আছে।” বৃদ্ধ ঘৰ গৈ পোৱাৰ পাছত দেখিলে বৃদ্ধাই গোটেই জীৱনটো খাব পৰাকৈ ব্ৰেড আছে।

বৃদ্ধাই তেওঁৰ সোলা হাঁহিটো মাৰিলে আৰু কোঠাটোৰ ভিতৰখনত সূৰ্যৰ পোহৰ ভৰি পৰিল, কিন্তু দিন বাগৰাৰ লগে লগে বৃদ্ধাই আকৌ অভিযোগ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, “মোৰ পানী যোৱা পাত্ৰটোত এটা ফুটা ওলাইছে। যোৱা সোণালী মাছটোক এটা নতুন পাত্ৰ খোজাগৈ।”

বৃদ্ধয়ো আগৰ দৰে সাগৰৰ পাৰলৈ গ’ল আৰু মাছটোৱে তেওঁৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিলে। ঘৰলৈ আহি তেওঁ দেখে, বৃদ্ধাই আনন্দ মনেৰে নতুন পাত্ৰটোত পানী বাকি আছে। এসপ্তাহৰ পাছত বৃদ্ধাৰ আকৌ অভিযোগ শুনা গ’ল। “মোক এটা নতুন ঘৰ লাগে, বুইছা,” বৃদ্ধাই ক’লে, “পানীৰ পাত্ৰটো থ’বলৈ এই ঘৰটো বৰ সৰু হৈছে।”



বৃদ্ধাই সোণালী মাছটোক মাতিলে আৰু আগৰ কেইবাৰৰ দৰে এইবাৰো বৃদ্ধাই ঘৰলৈ আহি দেখিলে জাকজমকীয়া কাপোৰ পিন্ধি বৃদ্ধা এখন বগুচঙীয়া সিংহাসনত বহি আছে। বৃদ্ধ, বৃদ্ধাৰ ফালে আগবাঢ়ি যাওতে, বৃদ্ধাই কঠুৱা মাতৰে ক’লে, “মই আৰু এতিয়া এজন মাছমৰীয়াৰ পত্নী হৈ থকা নাই, বুঢ়া। মই এতিয়া এগৰাকী সম্ভ্ৰান্ত তিবোতা!” সেই জাকটো লোৱা আৰু চোতালখন চাফা কৰি পেলোৱা!”

বৃদ্ধাই একো নক’লে। গান এটা গুণগুণাই তেওঁ চোলাতখন সাৰিবলৈ ধৰিলে। বৃদ্ধাৰ খুব খঙ উঠিল কাৰণ বৃদ্ধাৰ নতুন সম্ভ্ৰান্ত অৱস্থাত বৃদ্ধাই অলপো উৎসাহ দেখুওৱা নাই। বৃদ্ধাই ক’লে, “হে বৃদ্ধ, মই এগৰাকী ৰানী হ’ব খোজো। মাছটোৰ ওচৰলৈ এতিয়াই যোৱা নহ’লে মই তোমাক লেতেৰা খালত পেলাই দিম!”

বুঢ়া মানুহজনে আকৌ এবাৰ সাগৰৰ পাৰলৈ খোজ দিলে। তিতি থকা ৰালিত তেওঁৰ ছাঁ পৰিল। “মাছ, হে মাছ, মোৰ পত্নী এগৰাকী

বাণী হ'ব খুজিছে। বৃদ্ধই ক'লে, মাছটোৱে
হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ক'লে, “সেয়াই হ'ব।” বুঢ়া
মানুহজন যেতিয়া ঘৰলৈ আহিল। সৈনিকৰ
এটা দলে এটা ঢোলৰ তালে তালে কুচকাজ
কৰি গৈছে। বৃদ্ধাই আনন্দেতে ঢোল বজাইছে।

বিং!

বেঙ!

কোৱাঙ!

বঙ!

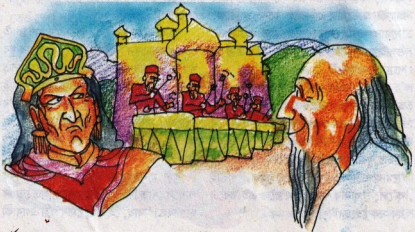
...ঢোল বাজি গ'ল। বুঢ়া মানুহজন হাঁহিত
বাগৰি পৰিল। তেওঁ ইমান জোৰেৰে হাঁহিলে
যে তেওঁৰ চকুৱেদি চকুপানী ওলাই আহিল।
বৃদ্ধাৰ ইমান খঙ উঠিল যে তেওঁৰ চকুৰেপৰা
য়েন এটা পণীয়া তৰাহে সৰি পৰিল। “মই
আৰু বাণী হ'ব নোখোজো।” তেওঁ ঘোষণা
কৰিলে বাণী হোৱাৰেপৰা তেওঁ কেতিয়াবাহে
কথা কথা পাতিছিল। সদায় তেওঁ আদেশহে
দিছিল, “মই সমুদ্ৰৰ ৰক্ষিতা হ'ব খোজো!”

বৃদ্ধই গম পালে তেওঁৰ পত্নীয়ে সীমা

অতিক্ৰম কৰিছে। কিন্তু জানি শুনি তেওঁ গৈ
মাছটোক মাতিলৈগৈ, “মাছ, হে মাছ।
ফিছাত ভৰ দি আৰু মোৰফালে মুখ কৰি তুমি
আৰ্বেভাৱ হোৱা। মাছটো সাগৰৰ পাৰলৈ
আহিল আৰু বৃদ্ধই ক'লে, “তেওঁ এইবাৰ
সাগৰৰ ৰক্ষিতা হ'ব খুজিছে!” মাছটোৱে
একো নক'লে। বৃদ্ধয়ো একো নক'লে। লাহে
লাহে মাছটো অদৃশ্য হ'ল আৰু বৃদ্ধই ঘৰলৈ
খোজ ল'লে। বৃদ্ধই গম পালে তেওঁ আৰু
মাছটো কেতিয়াও দেখা নাপাব।

ঘৰ গৈ পাই বৃদ্ধই দেখে, ফটাছিটা কাপোৰ
পিন্ধি হাতত এটা মাত্ৰ ব্ৰেডৰ টুকুৰা লৈ বৃদ্ধা
বহি আছে, “সেই সকলোবোৰ হৈ থকাটো
বৰ ভাগৰ লগাৰ কথা আৰু সুখী হৈ থকাটো
আৰু টান।” বৃদ্ধাই ক'লে। বৃদ্ধই আনন্দ
পালে। তেওঁ মিচিকিয়াই হাঁহিলে, এটা দুট
ল'ৰাৰ দৰে তেওঁৰ সোতোৰা সোতোৰ
মুখখনৰপৰা যেন এটা সূৰ্যহে ওলাই আহিল।

- এচ আবৰঘাৰা পুনৰকথিত



বাণী চাহানী



- বাণীৰ প্ৰশিক্ষক হ'ল সতীশ সুৰী আৰু সতীশ কুমাৰ
 - তেওঁ মংগোলপুৰীৰ (দিল্লী) একুৱা আৰু চৰকাৰী চুইমিঙ পুলত প্ৰশিক্ষণ লয়।
 - অলিম্পিক তাৰকা মাইকেল ফেল্ড্ৰুচ হ'ল বাণীৰ আদৰ্শ খেলুৱৈ।
 - বাণীয়ে এই পৰ্যন্ত ২০০টা পদক আৰু ২২টা ট্ৰফী জয় কৰিছে।
 - তেওঁৰ প্ৰিয় টেলিভিছন শ্ব' হ'ল হান্না মনটোনা।
 - স্বস্তিক ঘোছনৰ কথাছবি? খুব ভাল পাওঁ, বাণীয়ে কয়।
- খিতাপ/পদক/ ট্ৰফী:**
- ছাব জুনিয়ৰ নেছনেল (কলকাতা ২০০৮) ২টা পদক।
 - ছোৱালীৰ (১২ বছৰৰ তলৰ) চেম্পিয়নশ্বিপ (বডোডবা ২০০৮)।
 - ছাব জুনিয়ৰ নেছনেল (গোৱা ২০০৭)-৫টা পদক।

বাণী শ্বাহে পানীত বুৰ মাৰি খুব ভাল পায় আৰু কেনেকৈ! এই ১১ বছৰীয়া ছোৱালীজনীয়ে বহুতো ৰাজ্যিক আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ সাঁতোৰ প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লৈ খিতাপ লাভ কৰিছে।

বাণীৰ জ্বলখনে তেওঁৰ খেলা ধূলাত খুব সহায় কৰে উৎসাহ দিয়ে। তেওঁ পোৱা বৃত্তিও বাণীৰ বাবে খুব প্ৰেৰণাদায়ক হৈছে। বাণীয়ে আটাইতকৈ বেছি ভাল পায় ক্ৰীষ্টাইল চুইমিঙ! বাণীয়ে কঠোৰ অনুশীলন কৰে; তেওঁ কোনো বিশেষ খাদ্য নীতি মানি নচলে।

অংক কৰাত আৰু ফৰাচী ভাষা শিকাত বাণীয়ে নিয়মীয়াকৈ পচাশী শতাংশ নম্বৰ পাই আহিছে।

মহিলাৰ বিশেষ চেম্পিয়নশ্বিপ আৰু নেছনেল জ্বল গেম্চ বাণীৰ খেলুৱৈজীৱনৰ সবাতোকৈ ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান আছিল। এইবোৰ প্ৰতিযোগিতাত লগৰ প্ৰতিযোগী-সকলতকৈ বাণীৰ বয়স কম আছিল যদিও তেওঁ সুখ্যাতিৰে ইয়াত বিজয়ীৰ সন্মান লাভ কৰিছিল।

খেল যিয়েই নহওক, আনন্দ আৰু শক্তিৰে খেলিব পৰাটোহে ডাঙৰ কথা বুলি তেওঁ ভাবে। ফলাফল ভাল হ'বই বুলি তেওঁৰ বিশ্বাস।

এই মুহূৰ্তত তেওঁ আটাইতকৈ বেছি গুৰুত্ব দিয়ে নিজৰ দক্ষতা বৃদ্ধি কৰাত, সাতেৰত সময়ৰ অভিলেখ ভংগ কৰা আৰু বেছি সুস্থ তথা প্ৰেৰণাদায়ক প্ৰতিযোগিতাত ভাল লোৱাত।

চান্দমামাই এই মাহৰ উদীয়মান তাৰকা বাণীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছে।



তৰুণ অভিভাৱক

হাবিৰ মাজেদি ঘোৱা ঠেক, এঁকা বেঁকা
ৰাস্তাটোৱেদি ন বছৰীয়া প্ৰভু গাঁওখনৰ ফালে
দৌৰি গৈছে। তাৰ হৃদয়স্পৰ্শক আৰু বেছি বতাহ
লগা হৈছে, কিন্তু সি ব'ব নোৱাৰে। মঞ্জুনাথে
কোৱা শব্দ কেইটা তেতিয়াও তাৰ কাণত
বাজি আছে, “তোৰ কাৰণেই আজি গোটেই
গাঁওখন বিপদত পৰিছে।”

মাত্ৰ দুমাহৰ আগতে, সেইদিনা তেওঁলোকৰ
গাঁৱৰ প্ৰাপ্তবয়স্কসকলে আয়োজন কৰা
সভাখনৰ বাবে বন্ধৰ দিন বুলি ধৰি হৈছিল।
আডাভিমালাপুৰা কৰ্ণাটকৰ এখন সৰু,
দূৰণিবাটীয়া গাঁও। গাঁওখনত ৰাস্তা, বিদ্যুৎ
আৰু টেলিফোন--এইবোৰ একো নাই।
আটাইতকৈ ওচৰৰ বাচ ষ্টপলৈ যাবলৈ হ'লে
গাঁওবাসী চাৰি মাইল খোজকাঢ়ি যাব লাগে।



মানুহখিনি বৰ দুখীয়া আছিল, সম্পত্তি
বুলিবলৈ তেওঁলোকৰ আছিল গাঁৱৰ দাঁতিতে
থকা অৰণ্য এখন।

সভাখন আয়োজন কৰা হৈছিল প্ৰভুৰ
জ্বলত। “তই কি বুজি পাবি? তোৰ আমনিহে
লাগিব,” প্ৰভুক মাকে বুজালে।

“সেইটো অন্যায় হৈছে!” প্ৰভুৱে চিঞৰ
মাৰিলে, অৰণ্যৰ ওচৰতে থকা পথাৰৰ এটা
শিল ভৰিবে গোৰ মাৰি। দিনটো আছিল
গৰম, কোনো বাহিৰলৈ ওলোৱা নাছিল।
গতিকে মঞ্জুনাথৰ বাহিৰে প্ৰভুৰ কথা কোনেও
নুশুনিলে। মঞ্জুনাথ প্ৰভুৰ শ্ৰেষ্ঠ বন্ধু আৰু
দুয়ো একেটা শ্ৰেণীত পড়ে।

“আমাৰ গাঁওখনৰ বাবেনো তেওঁলোকে
কি পৰিকল্পনা কৰিছে সেই কথা মই জানিব
খোজো। এইখন মোৰো গাঁও!” প্ৰভুৱে
অভিযোগ কৰিলে।

“তয়ো যে আৰু প্ৰভু, এই ডাঙৰসকলক
তই দেখোন জানই। তেওঁলোকে ভাবে আমি
শিশু। আমিহে কি ভাল কাম বা টান কাম
কৰিব পাৰো?” মঞ্জুনাথে আচল কথাটোকে
ক'লে। এটা দৃশ্য দেখি প্ৰভু বৈ গ'ল। কাঠ
বোজাই কৰি নিয়া চাৰিখন গৰুগাড়ী সিহঁতৰ
অৰণ্যৰপৰা মনে মনে ওলাই গৈ ওচৰৰ
গাঁওখনৰ ফালে গৈ আছে। “তেওঁলোকে
আমাৰ অৰণ্যৰপৰা কাঠ চুৰি কৰিছে...
তেওঁলোকো আমাৰ গছ কাটিছে!” দুয়ো চাই
থাকোতে মঞ্জুনাথে এই কথাখিনি প্ৰভুৰ কাণে
কাণে ক'লে।

প্ৰভুৰ খুব খঙ উঠিল। “এইটো ডাঙৰ উদ্ভঙালি। এই মানুহকেইজনত বাধা দিবই লাগিব। আমি নো দুজনে লগলাগি কি কৰিব পাৰো?” প্ৰভুৱে ভাবিলে। তাৰ মনলৈ হঠাতে এটা বুদ্ধি আহিল। মঞ্জুনাথৰ ফালে চাই সি ক’লে, “যা, ডাঙৰবোৰক মাতি আনগৈ, খব কৰ!”

গৰুগাড়ীকেইখনৰ ওচৰলৈ যাওঁতে প্ৰভুৱে প্ৰথমতে ভয় খাইছিল। এটা গলগলীয়া মাত উলিয়াই সি ক’লে, “শুনিছেনে, গছ কটাটো ভুল কথা। তাৰোপৰি, এই গছবোৰ আমাৰ বাবে খুব মূল্যবান। মই ইয়াৰ বাবে আপোনা-লোকক গ্ৰেপ্তাৰ কৰাম। মই আপোনালোকক এইবোৰ লৈ যাবলৈ নিদিওঁ।”

চোৰহঁতে সৰু ল’ৰাটোৰ কথা শুনি হাঁহিলে। প্ৰভু সাজু আছিল। সি মাটিত বহি পৰিল, গৰুগাড়ীকেইখনৰ সমুখত। “ভাল বাৰু, আপোনালোকে যদি কাঠ বোৰ লৈ যাব খোজে, মোৰ গাৰ ওপৰেদি নিব পাৰে।”

চোৰহঁতক বান্ধি পেলোৱা হ’ল আৰু কাঠবোৰ বাজেয়াপ্ত কৰা হ’ল। পুলিচক মাতি পঠিওৱা হ’ল আৰু চোৰহঁতক পুলিচৰ হাতত গতাই দিয়া হ’ল। প্ৰভু হঠাতে গাঁওখনত হিৰ’ হৈ পৰিল, সেইদিনা গাঁৱত খুব বঙ বহুইচ হ’ল।

পিছে আডাভিমাল্লাপুৰ গাঁৱৰ এই আনন্দ

দীৰ্ঘস্থায়ী নহ’ল। ওচৰৰ গাঁওখনৰ মানুহবোৰ ধনী আৰু প্ৰভাৱশালী আছিল। তেওঁলোকৰ পক্ষত আছিল পুলিচ বিষয়াসকল। তেওঁলোকে চোৰহঁতক মোকলাই আনিলে আৰু একেলগে প্ৰতিশোধৰ পৰিকল্পনা কৰিলে। আডাভিমাল্লাপুৰৰ গাঁওবাসীয়ে অৰণ্যৰপৰা অবৈধভাৱে গছ কটা বুলি পুলিচৰ ওচৰত এটা গোচৰ দিলে!

এদিন, অৰণ্যত সি বোৱা কেইজোপামান গছত পানী দিবলৈ প্ৰভু তালৈ গৈছিল। মঞ্জুনাথ তাৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহিল। মঞ্জুনাথে প্ৰভুক ক’লে যে বন বিষয়াসকল গাঁৱলৈ আহিছে। গাঁওবাসীয়ে চোৰহঁতৰপৰা বাজেয়াপ্ত কৰা কাঠবোৰ দেখি বনবিষয়াসকলে চোৰাংকৈ কাঠ কটা বুলি আডাভিমাল্লাপুৰৰ গাঁওবাসীৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ আনিলে।

প্ৰভুৱে গাঁৱৰ ফালে দৌৰি মাৰিলে। “মোৰ মানুহবোৰক শাস্তি দিব খোজা হৈছে কিয়? এইটো অন্যায় হৈছে!” সি গুৰুৰি গুৰুৰি উঠিল। সি খঙেৰে কথা কোৱা কেইটামান অচিনাকি কণ্ঠ শুনিবলৈ পালে।

প্ৰত্যেকেই জানিছিল যে এই কাঠবোৰ লৈ যোৱা হ’ব ওচৰৰ গাঁওখনলৈ। তেওঁলোকে জানিছিল যে সেইসকল লোকৰ সৈতে পুলিচৰ আছে সনা পিটিকা। অসহায়ভাৱে প্ৰভুৱে মহিলাসকললৈ পৰম আতুৰতাবে চাই

চান্দমামা প্ৰশ্নোত্তৰ-১২ জানুৱাৰী ২০০৯ ৰ উত্তৰ:

১. হায়দৰাবাদৰ ওচৰৰ শ্বম্ভাদত ২. কৌটায়মৰ ওচৰৰ কুদমলুৰ;
৩. মুঠ ৭৭টা পদক; সোণ-৩০টা; ৪. প্ৰকাশ আমতে তথা মন্দাকিনী আমতে;
৫. অভিনৱ বিদ্ৰা, শ্বুটাৰ; ৬. ছেম মানেকশ্ব।

**Statement about Ownership of
CHANDAMAMA (Assamese)**

Rule 8 (Form VI), Newspaper
(Central) Rules, 1956

1. **Place of Publication**
2/513 (Old 3/396), Sundeeep
Avenue East, 2nd Main Road,
Chinna Neelankarai,
Chennai - 600 041
2. **Periodicity of Publication**
MONTHLY
1st of each calendar month
3. **Printer's Name**
L. Subramanyan
Nationality
INDIAN
Address
2/513 (Old 3/396), Sundeeep
Avenue East, 2nd Main Road,
Chinna Neelankarai,
Chennai - 600 041
4. **Publisher's Name**
L. Subramanyan
Nationality
INDIAN
Address
2/513 (Old 3/396), Sundeeep
Avenue East, 2nd Main Road,
Chinna Neelankarai,
Chennai - 600 041
5. **Editor's Name**
L. SUBRAMANYAN
Nationality
INDIAN
Address
2/513 (Old 3/396), Sundeeep
Avenue East, 2nd Main Road,
Chinna Neelankarai,
Chennai - 600 041
6. **Name and Address of individuals
who own the newspaper**
Chandamama India Ltd.
Board of Directors:
1. Kiran Kuikami
2. Prashant Mulekar
3. B. Viswanatha Reddi
2/513 (Old 3/396), Sundeeep
Avenue East, 2nd Main Road,
Chinna Neelankarai,
Chennai - 600 041

(I, L. Subramanyan, do hereby declare that
the particulars given above are true to
the best of my knowledge and belief.

(Sd.) L. SUBRAMANYAN

1st March 2009

Publisher

পঠিয়ালে। সি দুখোজমান আগবাড়ি আহিল আৰু কাঠ বোজাই
কৰা ট্ৰেক্টৰ বোৰ চলাই নিবলৈ সাজু হোৱা বিষয়াসকলৰ ফালে
চালে। তাৰপাছত চকুত পানী লৈ সি চাই পঠিয়ালে মহিলাসকলৰ
ফালে। লাহে লাহে আগবাড়ি আহিল এগৰাকী বয়োজ্যেষ্ঠ মহিলা,
তাৰ মূৰত হাত ফুৰাই তেওঁ কৈ উঠিল, “চিন্তা নকৰিবা!”

তাৰপাছত এক নীৰৱ বুজাবুজিৰে মহিলাসকলে শাৰী পাতি
ট্ৰেক্টৰবোৰৰ আগত বহি পৰিল। “আপোনালোকে আমাৰ
কাঠবোৰ লৈ যাব নোৱাৰিব!” মহিলাসকলে সমস্বৰে ক’লে।

চাওঁতে চাওঁতে গোটেই গাওঁবাসী তেওঁলোকৰ লগত যোগ
দিলেহি। এই বিষম পৰিস্থিতিৰ বাবে বিষয়াসকল মুঠেই সাজু
নাছিল। তেতিয়া তেওঁলোকে কবিব পৰা একো নাছিল। লাজত
মূৰ তললৈ কৰি বিষয়াসকলে গাঁএখন এৰি গুচি গ’ল।

সেইদিনা গাঁৱৰ ৰাইজে ভীষণ আনন্দ পাইছিল। গাওঁবাসীৰ
বাবে এটা ভাল শিক্ষা হ’ল। পৰিৱেশৰ ৰক্ষণাবেক্ষণত প্ৰতিটো
শিশুৱেৰ নিজা দায়িত্ব আছে।

প্ৰভুৰ লগতে গাঁৱৰ সকলো শিশুৱে সেইদিনা তেওঁলোকৰ
অবগ্যখনক নিৰাপত্তা আৰু ৰক্ষণাবেক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিব বুলি
অংগীকাৰবদ্ধ হ’ল। সেই দিনাৰে পৰা আডাভিমালাপুৰৰ
শিশুসকলে গাঁৱৰ সভাত ভাগ ল’বলৈ ল’লে, গছপুলি ৰবলৈ
ল’লে, তাত পানী দিবলৈ ল’লে আৰু দলবান্ধি অৰণ্যত পহৰা
দিবলৈ ল’লে।



পি এইচ ইণ্ডিকেটর

তোমাক কি লাগিব: ফিল্টার পেপার, বাট, মিনাৰেল বাটাৰ, চেকনি, এটা পেইন্ট ব্ৰাচ।

কেনেকৈ কৰিব: এটা বাট লোৱা, তাৰ বাকলি গুচোৱা, এটা পাত্ৰত আধালৈকে পানী লৈ সেইটো উতলোৱা। অতি কমেও ২০ মিনিট উতলোৱা।

● ১০ মিনিটৰ বাবে ঠাণ্ডা হ'বলৈ দিয়া
● এখন চেকনিৰে বাটৰ বসবোৰ চেকি লৈ সেইখিনি এখন ট্ৰেত জমা কৰা।

● পেপাৰখন লৈ বসত ডুবাই দিয়া যেতিয়ালৈকে পেপাৰখনত সুস্বমভাৱে বস নালাগে।

● তোমাৰ পি এইচ পেপাৰখন সাজু হ'ল।

● তুমি পৰীক্ষা কৰি চাব পৰা বহুত তৰল আছে।

● প্ৰথমে তুমি নেমুৰ বস, সতেজ গাখীৰ, টেঙা গাখীৰ আৰু ভিনেগাৰ ল'ব পাৰা।

● এটা পৰিষ্কাৰ পেইন্ট ব্ৰাচ লোৱা, তৰলত ডুবোৱা আৰু পি এইচ পেপাৰখনৰ ওপৰত ৰঙ কৰা। তৰলটো ক্ষৰীয় নৈ আক্ৰমিক তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি ৰঙ সলনি হ'ব।

● এলানি তৰল লৈ, তুমি তোমাৰ অল্প ক্ষাৰ পেইন্টিঙ সাজু কৰিব পাৰা।

● ইয়াকে নকৰি, পি এইচ পেপাৰৰ ঠাইত, তুমি বাট বসৰ মিশ্ৰণ তৈয়াৰ কৰি বিভিন্ন তৰলৰ টোপাল সেই মিশ্ৰণত দি কি পৰিৱৰ্ত্তন হৈছে চাব পাৰা।

● তুমি আৰু বেছি সৃষ্টিশীল হ'ব পাৰা—আঙুৰৰ বস, হালধিৰ মিশ্ৰণ আদি বেলেগ ইণ্ডিকেটৰ মিশ্ৰণ তুমি ব্যৱহাৰ কৰি চাব পাৰা!



অৱশ্যাবধা: বাটৰ শিপাত থাকে এনথ'চায়ানিন নামৰ পিগমেণ্ট। ই পি এইচ ইণ্ডিকেটৰ হিচাপে কাম কৰে আৰু বন্ধৰ ক্ষৰীয় আক্ৰমিক গুণ অনুসাৰে (তাত থকা হাইড্ৰ'জেন আয়নৰ পৰিমাণ) পি এইচ ইণ্ডিকেটৰ হিচাপে কাম কৰে। বাটৰ শিপা পি এইচ ইণ্ডিকেটৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে বিভিন্ন পি এইচৰ বাবে পোৱা ৰঙবোৰ মোটামুটিভাৱে এনে ধৰণৰ:

পি এইচ: ২ ৪ ৬ ৮ ১০ ১২

ৰঙ: ৰঙা বেঙুনীয়া বেঙুনীয়া নীলা নীলা/সেউজীয়া সেউজীয়া/হালধীয়া



ভাৰত বুৰঞ্জীৰ দুটিমান পৃষ্ঠা

এজন বীৰৰ দেহাৱসান

ছশ বছৰৰ আগতে পশ্চিমঘাট কোজিকোডি (কালিকট) শাসক জামৰিণ বজাৰ এটা নৌ বাহিনী আছিল যাৰ নেতৃত্ব দিছিল মাৰাক্কাবসকলে। উপকূলত পহৰা দিয়া এই সৈন্যদল আৰু পৰ্তুগীজ নাবিক সকলৰ মাজত সঘনাই সংঘৰ্ষ লাগি থাকিছিল। কুনহালি মাৰাক্কাৰ তৃতীয় বুলি জনাজাত পাথু কুনহালিক চ্যালিয়াম নদী আৰু আৰব সাগৰৰ সঙ্গমস্থলত এটা দুৰ্গ সজাৰ অনুমতি দিয়া হৈছিল। এই দুৰ্গৰ নাম আছিল 'কোটা' যাৰ অৰ্থও আছিল দুৰ্গ। ই পিছলৈ তেওঁৰ বাসস্থান হৈছিলগৈ।

তেওঁৰ পিছত এই বাহিনীৰ সেনাপতি হৈছিল কুনহালি মাৰাক্কাৰ চতুৰ্থ। বাকীসকলৰ দৰেই তেওঁ বজাৰ প্ৰতি অত্যন্ত অনুগত আছিল। তেওঁ জামৰিণৰ সাৰ্বভৌমত্ব প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। তেওঁ এডমিৰেল কুনহালি নামেৰে জনাজাত হ'ল। সেই সময়ৰ জামৰিণ কামত পটু নাছিল আৰু তেওঁ কিছুমান দুৰ্নীতিপৰায়ণ বিষয়াৰ প্ৰভাৱত পৰিছিল। তেওঁলোকৰ এজন আছিল কৰিয়াক্কাৰ। তেওঁ কুনহালি মাৰাক্কাৰক নিজৰ উচ্চাকাংখাৰ পথত হেঙাৰ বুলি ভাবিছিল। সেয়ে জামৰিণৰ গভীৰ আস্থাভাজন এই

এডমিৰেল জনৰ বিৰুদ্ধে যাবলৈ ধৰিলে।

যেতিয়া কৰিয়াক্কাৰে জামৰিণক মাৰাক্কাবক পৰ্তুগীজবোৰৰ ওচৰত বিক্ৰী যোৱা বুলি ক'লে, জামৰিণে নিজৰ কাণকে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁ নিজৰ মন্ত্ৰী মঙ্গত আচনৰ হতুৱাই নিৰ্ণয় কৰাব খুজিলে। মঙ্গতে সেনাধ্যক্ষ জনৰ একাগ্ৰতা আৰু আনুগত্যৰ বিষয়ে বজাক আশ্বস্ত কৰিলে।

এদিনাখন ৰাজআস্তাবলত এটা নেজ কটা হাতী দেখা পোৱা গ'ল। জামৰিণক কোৱা হ'ল যে এই হাতীটো আগদিনাখন নৌসেনাধ্যক্ষ জনৰ চৌহদত ঘূৰি ফুৰা দেখা গৈছিল। বজাৰ ভীষণ খং উঠিল। মঙ্গত আচনে বজাক প্ৰাণপণে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে যে কুনহালিয়ে কেতিয়াও ৰাজ চৌহদৰ কোনো জন্তুৰে অপকাৰ কৰাৰ কথা ভাবিব নোৱাৰে। কিন্তু জামৰিণে সেই কথা বিশ্বাস নকৰিলে। তেওঁ আদেশ জাৰি কৰিলে যে নৌসেনাধ্যক্ষজনক কেতিয়াও যাতে ৰাজচৌহদত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ দিয়া নহয়।

পিছদিনা, জামৰিণ আৰু মন্ত্ৰীয়ে কিবা আলোচনা কৰি থাকোতে বাহিৰত কিহবাৰ হলস্থল শুনিলে। মঙ্গত আচন উঠি মূল প্ৰৱেশ

চান্দমামা কুইজ-১২ জানুৱাৰী ২০০৯:

আমাৰ অসমীয়া সংস্কৰণৰ কোনো পাঠকৰে প্ৰতিষ্ঠিত আটাইবোৰ প্ৰশ্নৰ শুদ্ধ উত্তৰ পোৱা নগ'ল। সেয়েহে কোনো পুৰস্কাৰ দিয়া হোৱা নাই। আমাৰ পাঠকসকলৰ সুবিধাৰ্থে, কুইজ-১২ ৰ উত্তৰবোৰ দিয়া হৈছে ৪৩ পৃষ্ঠাত। চান্দমামা কুইজ প্ৰতিযোগিতাত অবিৰতভাৱে ভাগ লৈ থাকিবা, এই আশাৰে।

পথৰ ফালে আগবাঢ়িল। তেওঁ যি দেখিলে সেই দৰ্শাই তেওঁক হতবাক কৰিলে। কুনহালি মাৰাক্কাৰ সম্পূৰ্ণ নৌসেনাধ্যক্ষৰ পোছাকত সেইজীয়া পাগুৰী, ফুলবছা উত্তৰীয়, আটিল ঠেঙ্গা, আৰু জোজো পিন্ধি দৰবাৰ কক্ষলৈ আগবাঢ়ি গৈছে। মন্ত্ৰীয়ে চিঞৰিলে, “ৰ’বা, আৰু এথোজো আগ নাবাঢ়িবা!”

এটা ও শব্দ নোকোৱাকৈ কুনহালিয়ে খোজ পিছুৱাই আনিলে, কিন্তু ইফালে ঘূৰি ক’লে, “বন্ধু, কৰিয়াক্কাৰে মোক বজাৰ নিষেধাজ্ঞাৰ কথা কৈছে। কিন্তু মই তেওঁক বিশ্বাস কৰা নাই। মই বজাক ক’বলৈ আহিছোঁ যে মই বাৰখন পৰ্তুগীজ জাহাজ ধৰিছো, অন্য আধাডজন বুৰাইছো, দশ সৈন্য আৰু নাৱিকক হত্যা কৰিছো আৰু বাজেয়াপ্ত সম্পত্তি বজালৈ উপটোকন হিচাবে আনিছো। মোক কোৱচোন, মই কি অপৰাধ কৰিলো?”

“তুমি বজাৰ আন্তাবলৰ এটা হাতীৰ নেজ কটা নাছিলানে?” মন্ত্ৰীয়ে সুধিলে।

“মোক ইমান ভালকৈ জনাৰ পিছত তুমি বিশ্বাস কৰানে যে মই বজাৰ হাতী চুবলৈ যাম? ই গোকট মিছা কথা।” নৌসেনাধ্যক্ষজনে ক’লে।

ইতিমধ্যে, মন্ত্ৰীক বিচাৰি জামৰিণ বাহিৰলৈ ওলাই আহিছিল। মাৰাক্কাৰক দেখি তেওঁৰ খং উঠিল।

“ৰাজপ্ৰাসাদৰ টোহদত সোমাবলৈ তোমাক কোনে অনুমতি দিলে। মই তোমাৰ মুখ চাব নোখোজো। কোনোবাই এওঁক লৈ যোৱা আৰু কাৰাগাৰত ভৰাই থোৱা।



কৰিয়াক্কাৰ আৰু দুজন চিপাহী কুনহালিৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি আহিল। কুনহালিয়ে নিজৰ তৰোৱাল উলিয়াই ল’লে আৰু গৰ্জি উঠিল, “যদি মৰিবৰ মন নাই তেন্তে আগ নাবাঢ়িবা!” এইবুলি শিৰ ওখ কৰি তেওঁ গুচি গ’ল।

কেইদিনমানৰ পিছত, কুনহালিৰ ভায়েকে যি তেওঁক পৰ্তুগীজ নাওবোৰ খেদি পঠোৱাত সহায় কৰিছিল, দুঃসংবাদ দিলেহি যে জামৰিণে পৰ্তুগীজবোৰৰ লগত হাত মিলাই দুৰ্গটো হস্তগত কৰিবলৈ আগবাঢ়িছে। কুনহালিয়ে সেই মুহূৰ্ততে সিদ্ধান্ত কৰিলে যে তেওঁ পৰ্তুগীজবোৰৰ ওচৰত কেতিয়াও শিৰ নত নকৰে। যুদ্ধৰ বাবে তেওঁ সাজু হ’ল।

নতুন পৰ্তুগীজ ভাইচৰয়ক আদৰিবৰ বাবে ৰাজপ্ৰাসাদত যো জা চলিল। তেওঁৰ উপস্থিতি জনাবলৈ টোপধ্বনি কৰা হ’ল। সেই মুহূৰ্ততে মঙ্গত আচন সোমাই আহিল। ৰাজসভাত তেওঁক দেখি জামৰিণে বৰ ভাল নাপালে। “মই



তোমাক মতা নাছিলো মঙ্গত।” চকু ঘোপা কৰি জামৰিণে ক’লে।

মঙ্গত আচনে স্পষ্ট মাতেৰে ক’লে, “মাবাক্কাৰসকলে আজি পৰ্যন্ত ৰাজ্যক সুৰক্ষা দি আহিছে। পৰ্তুগীজ জলদস্যুবোৰক খেদি কোজিকোডিৰ মৰ্যাদা অক্ষুণ্ণ ৰাখিছে। কুনহালিৰ দৰে এজন দেশপ্ৰেমিকক আপুনি ঘোৰ শত্ৰুৰ দৰে গণ্য কৰিলে।

“আপোনাৰ আচল শত্ৰু হৈছে আপোনাৰ পৰম মিত্ৰ। মহাৰাজ, এনেকুৱা অনায়াসৰ সাক্ষী হৈ মই থাকিব নোৱাৰো। সেয়ে আপুনি মোক দিয়া কৰ্তৃত্ব পুনৰ ঘূৰাই লওক।” এইবুলি তেওঁ জামৰণিৰ ভৰিত নিজৰ তৰোৱালখন থৈ, প্ৰণাম কৰি ওলাই গ’ল।

দুৰ্গক লৈ যুদ্ধ আৰম্ভ হ’ল। জামৰণিৰ সৈন্যদলৰ নায়কসকলে গম পালে যে তেওঁলোকে এইবাৰ পৰ্তুগীজৰ হৈহে যুদ্ধ কৰিছে। কুনহালিৰ সেনাপতি বুদ্ধনে পৰ্তুগীজৰ ছাউনি

জুই লগাই দিলে আৰু শত্ৰুপক্ষৰ এখন জাহাজ অধিকাৰ কৰিলে।

পৰ্তুগীজ ভাইচৰয় মাথাই ডি অলবুকাৰ্কক পদচ্যুত কৰি তেওঁৰ ঠাইত ফ্ৰান্সিচকো ডা গামাক অধিষ্ঠিত কৰা হ’ল। তেওঁ ভাঙ্কো ডা-গামাৰ নাতিয়েক আছিল। কুনহালিৰ দুৰ্গ আক্ৰমণ কৰিবলৈ তেওঁ এক বৃহৎ নৌ বাহিনী আনিলে। কুনহালিৰ দুৰ্গ ঘেৰাও কৰিবৰ বাবে তেওঁ বাৰখন জাহাজৰ এটা গোট পঠালে। এই বৃহৎ বাহিনীৰ বাবে কুনহালিয়ে নিজৰ দুৰ্গৰ সুৰক্ষা দিবলৈ নাপালে। কিন্তু সেনাপতি কুটি আমুয়ে এই বেৰা ভংগ কৰিলে।

কুনহালিয়ে এজন বিশ্বাসী মেগ্ৰাইল কুৰুপক পঠিয়াই জামৰিণলৈ খবৰ পঠিয়ালে যে তেওঁ আত্মসমৰ্পণৰ বাবে সাজু আছে। জামৰিণে এই প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰিলে। তেওঁ পৰ্তুগীজ সকলক ক’লে যে কুনহালিক সসন্মানে ব্যৱহাৰ কৰা উচিত। কিন্তু পৰ্তুগীজ সেনাপতি এন্দ্ৰে ফাৰটাডোৰ মনত তেতিয়া অন্য চিন্তাই বাহ লৈছিল।

কুনহালি মাৰক্কাৰ জামৰিণৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি আহিল। আৰু বিনশ্ৰুতাৰে জামৰিণৰ ভৰিত নিজৰ তৰোৱাল থ’লে। ফাৰটাডোৰে হঠাতে কুনহালিক বাহুত ধৰি টানি আনিলে। তেওঁৰ সৈন্যই নিমিষতে কাম কৰিলে। কুনহালিক এখন পৰ্তুগীজ জাহাজত তুলি গোৱালৈ লৈ যোৱা হ’ল। গোৱা সেই সময়ত পৰ্তুগীজ ভাইচৰয়ৰ কাৰ্যস্থল আছিল।

দুদিন পিছত, নৌসেনাধ্যক্ষ কুনহালি মাৰাক্কাৰক বিচাৰ নোহোৱাকৈয়ে মৃত্যুদণ্ড বিহা হ’ল।

- কে. আৰ.

বাতৰিৰ শিৰোনামাত শিশু

ৰঙেৰে আৰম্ভ হয় জনকল্যাণ

শিশুৱে ছবি আঁকি আৰু তাত ৰঙ দি ভাল পায়, নহয় জানো? চেমাইৰ বাৰ বছৰীয়া গায়ত্ৰী নীলাকান্দনে ছবি অঁকাটো খুব গুৰুত্বসহকাৰে লয়। তেওঁ নিজৰ পেইণ্টিঙসমূহ বিক্ৰী কৰি পোৱা ধন জনকল্যাণৰ কাম কৰা সংগঠনক দিয়ে।

তিনি বছৰৰ আগতে গায়ত্ৰীয়ে তেওঁৰ এই অভিযান আৰম্ভ কৰিছিল যেতিয়া তেওঁৰ খুড়ীয়েকে তামিলনাডু বৃক্ষ গৱেষণা সংস্থাই আয়োজন কৰা এটা জনকল্যাণ মূলক অনুষ্ঠানত গায়ত্ৰীক হাতেৰে তৈয়াৰ কৰা কিছুমান সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিছিল। এই সংস্থাৰ বাবে গায়ত্ৰীয়ে আজিলৈকে ১০০০০ টকা সংগ্ৰহ কৰিছে।

গায়ত্ৰীয়ে কয়, “আমি সকলো সা-সুবিধা লৈ জীয়াই আছো, কিন্তু আন বহুতেৰে পেট ভৰাই খাবলৈয়ো ধন নাই। আমি যেনেকৈ পাবো আনক সহায় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা উচিত।”

সঠিক প্ৰশ্নবোৰ সুখি লোৱা

শিশুৱে প্ৰশ্ন কৰি ভাল পায়। এটা শিশুৱে এনেকৈ প্ৰশ্ন কৰি তাৰ কেৱল মাকৰ জীৱনলৈকে নহয় গোটেই গাঁওবাসীৰ জীৱনলৈ সুখ কঢ়িয়াই আনিছিল।

উত্তৰাঞ্চলৰ এখন গাঁৱৰ বাসিন্দা কণমানি সীমাই তাইৰ গাঁৱৰ কৰ্তৃপক্ষক এনে এটা সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ উদ্বুদ্ধ কৰিছিল যিটো সমস্যাই বাইজক বহু বছৰ ধৰি জুৰুলা কৰি আহিছিল। ওচৰতে থকা গাঁৱৰ পুখুৰী এটাৰপৰা সীমাই নিতৌ মাকৰ বাবে পানী কঢ়িয়াইছিল।

এদিন তাইৰ মনত এটা প্ৰশ্ন উদয় হ’ল, “তেওঁলোকে আমাৰ গাঁৱৰ পানীৰ টেপটো ঠিক নকৰে কিয়?”

মাকে সীমাক সাহস আছে যদি প্ৰশ্নটো গাঁৱৰ চৰপক্ষক কৰিবলৈ ক’লে। ছোৱালীয়ে এই সাহস দেখুৱাব বুলি মাকে সপোনতো ভবা নাছিল! সীমাই কিন্তু চৰপক্ষক লগ ধৰিলে, আৰু গাঁৱৰ পানীৰ টেপটো মেৰামতি কৰিব লাগে বুলি জিলা প্ৰশাসনলৈ এখন স্মাৰকপত্ৰ লিখিবলৈ গাঁৱৰ ৰয়াজ্যেষ্ঠসকলক বাধ্য কৰালে। সীমাৰ উদ্যমৰ বাবে জিলা প্ৰশাসনে গাঁও পঞ্চায়তৰ যোগেদি পানীৰ টেপটো মেৰামতি কৰিলে।





মাছমৰীয়া বজা

উজ্জয়িনী ৰাজ্যত গংগাপুত্ৰ নামৰ এজন মাছমৰীয়া আছিল। মাকৰ বাহিৰে তেওঁৰ নিজৰ বুলিবলৈ কোনো নাছিল। তেওঁ মাকক খুব ভালকৈ চোৱা চিতা কৰিছিল। যিখিনি আছিল তাৰে তেওঁ এটা সুখী জীৱন যাপন কৰিছিল। যিমানলৈকে পাৰে অভাৱী লোকক তেওঁ সহায় কৰিছিল।

এদিন গংগাপুত্ৰই মাছ মাৰিবলৈ বুলি সমুদ্ৰৰ মাজলৈ গৈ জাল মাৰিলে। তেনেতে সমুদ্ৰ অশান্ত হৈ উঠিল। ওখ ওখ টোৱে তেওঁৰ নাওখন ওলোটাই দিলে। গংগাপুত্ৰ গভীৰ পানীত পৰিল আৰু নিজকে বচাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। অলপ সময়ৰ পাছত সমুদ্ৰ শান্ত হ'ল। তেওঁ দেখিলে অলপ দূৰত ডুবি থকা এখন নাও। তেওঁ সাঁতুৰি সেই নাওখনৰ ওচৰলৈ গ'ল। পানীৰ সেই অংশটো বেছি গভীৰ নাছিল।

নাওখন বৰ পুৰণি আছিল। নাৱৰ এচুকত

এটা জকা আৰু ওচৰতে এটা বাকচ পৰি আছিল। তেওঁ বাকচটো খুলি চালে। ভিতৰত বহুত মণি ৰত্ন আৰু সোণৰ মুদ্ৰা আছিল।

গংগাপুত্ৰই ভাবিলে এইখিনি কোনোবা বজাৰ ৰত্নভাণ্ডাৰ হ'ব। তেওঁ অলপ সোণৰ মুদ্ৰা কাপোৰেৰে বান্ধি কঁকালত বান্ধি ল'লে। যি ঠাইত নাওখন আছিল, সেই ঠাইখিনি তেওঁ ভালকৈ মনত ৰাখিলে। তাৰপাছত টোৰ লগত সাঁতুৰি এডাল কাঠক সাৰথি কৰি গংগাপুত্ৰ উপকূল পালেহি।

লগত অনা সোণৰ মুদ্ৰাখিনি বিক্ৰী কৰি গংগাপুত্ৰই কিছুদিনলৈ এটা সুখী জীৱন কটালে। প্ৰতিদিনে তেওঁ নাওখনত থকা অগাধ সম্পত্তিৰ কথা মনত পেলাই থাকিল।

কেইদিনমান পাছত সোণৰ মুদ্ৰাখিনি খৰচ হোৱাৰ পাছত গংগাপুত্ৰই পুনৰ সেই নাওখনৰ ওচৰলৈ যাবলৈ প্ৰস্তুতি চলালে। এইবাৰ তেওঁ দুই তিনিদিনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয়

সুশীলা ভট্ট

খাদ্যবস্তু নিজৰ লগত লৈ গ'ল। তেওঁ গৈ নাওখন থকা ঠাই পালেগৈ।

নাওখন গৈ পোৱাৰ পাছত সোণৰ অলপ মুদ্ৰা লৈ তেওঁ ঘূৰি আহিবলৈ লওঁতে তেওঁ এটা কঠম্বৰ শুনিবলৈ পালে, “বন্ধু, মোক কি সহায় কৰিব পাৰা?” সেই কঠম্বৰ শুনি তেওঁ আচৰিত হ'ল। তেওঁ দেখিলে যে জকাটো লৰচৰ কৰিছে আৰু তাৰবাবেই মাতটো আহিছে।

“হয় বন্ধু, ময়েই কৈছো। মোৰ এজন আত্মীয় লোকে দৰিদ্ৰতাৰ বাবে কষ্ট ভুগি আছে। তেওঁক এৰি পঞ্চভূতত মিলি যাব নোৱৰাৰ বাবেই মই এই নাৱত পৰি আছো। এইখিনি সম্পদৰ এটা ভাগ তেওঁক দিব পাৰা যদি মোৰ আত্মাই শাস্তি পাব।

“তোমাৰ ইচ্ছা নিশ্চয় পূৰণ কৰিম,” গংগাপুত্ৰই ক'লে আৰু এইবাৰ বেছি সোণৰ মুদ্ৰা লৈ পানীৰপৰা বাহিৰ ওলাল। বাহিৰলৈ অহাৰ আগতে তেওঁ মৃতকৰ উত্তৰাধিকাৰীৰ নাম ঠিকনাও লৈ আহিল।

তাৰপাছত তেওঁ সেই জকাৰ উত্তৰাধিকাৰীক বিচাৰি উলিয়ালে। তেওঁ বৰ দৰিদ্ৰ আছিল। তেওঁৰ ওচৰত খাবলৈ একো নাছিল। নিজৰ ঠিকনা আৰু নাম নোকেৱাকৈ গংগাপুত্ৰই তেওঁক অলপ সোণৰ মুদ্ৰা দিলে। অলপদিনৰ পাছত গংগাপুত্ৰই তালৈ গৈ দেখিলে মানুহজন এতিয়া সুখী।

এতিয়া গংগাপুত্ৰই এটা সত্য বুজি পালে। ৰাজ্যত কিমান যে দৰিদ্ৰ লোক আছে আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনটো খুব দুখৰ। গংগাপুত্ৰই সেই মানুহখিনিক সহায় কৰিবলৈ অংগীকাৰ



কৰিলে। নাৱত গৈ তেওঁ সমুদ্ৰৰ ভিতৰলৈ গ'ল আৰু এইবাৰ যথেষ্ট পৰিমাণৰ সোণৰ মুদ্ৰা লৈ আহিল। কোনেও নজনা কৈ তেওঁ এইখিনি দুখীয়া মানুহবোৰৰ মাজত বিতৰণ কৰিলে যাৰদ্বাৰা সেইসকল লোকৰ জীৱন সুখময় হ'ল।

ইয়াৰ বাবে ৰাজ্যৰ কিছুমান মানুহ অকস্মাতে ধনী হৈ উঠিল। গুপ্তচৰসকলে ৰজাক খবৰটো দি ক'লে ইয়াৰ আঁৰৰ কাৰণ কি সেইটোহে জানিব পৰা হোৱা নাই। এই কথা শুনি ৰজা বৰ আচৰিত হ'ল। ৰজাক তৎক্ষণাত ইয়াৰ কাৰণটো বিচাৰি উলিয়াবলৈ আৰু ইয়াৰ আঁৰত কোনোবা মানুহ আছে নেকি তাক তৎক্ষণাত খবৰ কৰিবলৈ মন্ত্ৰীক নিৰ্দেশ দিলে।

মন্ত্ৰীয়ে এই বহুসৰ মেৰপাক খুলিবলৈ আৰু কেইজনমান লোকক নিয়োগ কৰিলে আৰু এই কামত লগালে। পোন্ধৰ দিনৰ



কবিলো। তেতিয়াবেপৰা তেওঁলোকে সুখী জীৱন কটাবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকক এই অৱস্থাত দেখি মই বৰ আনন্দ পালো। সেয়েহে মই দৰিদ্ৰ লোকৰ মাজত সোণৰ মুদ্ৰা বিলাবলৈ ধৰিলো আৰু তেওঁলোকে সুখী জীৱন কটোৱা দেখি মই আনন্দ পাবলৈ ধৰিলো।”

তেওঁৰ কথা শুনি মন্ত্ৰী ভুজংগই ক’লে, “এই মাছমৰীয়াই সমুদ্ৰত পৰি থকা সম্পত্তি মহাৰাজক অৰ্পণ নকৰি নিজৰ লগত ৰাখিলে আৰু নিজৰ বাবে খৰচ কৰিলে। তাৰপাছত তেওঁ মহাৰাজৰ অনুমতি নোলোৱাকৈ যাক লাগে, তাকেই এই সোণৰ মুদ্ৰা দিলে। নিজকে তেওঁ বজাতকৈ ডাঙৰ বুলি দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। এনে কৰি তেওঁ ডাঙৰ অপৰাধ কৰিছে। এওঁক প্ৰাণদণ্ড বিহা উচিত।”

মন্ত্ৰীৰ কথা শুনাৰ পাছত ৰজাই গংগাপুত্ৰৰ ফালে চাই সুধিলে, “নাৱত থকা সম্পত্তিৰ বিষয়ে তুমি মোক নক’লা কিয়?”

“নাৱত থকা সম্পত্তিৰ বিষয়ে প্ৰথমে মই আপোনাক কোৱাৰেই মোৰ অভিপ্ৰায় আছিল। কিন্তু মই এনেকুৱা নকৰিলো, কিয়নো ৰাজ্যৰ ভাণ্ডাৰত অসংখ্য সম্পত্তি ভৰি পৰি আছে, কিন্তু ৰাজ্যৰ জনতাই দৰিদ্ৰতাত হাঁহাকাৰ কৰিব গৈছে।

সেইসকল লোকক সহায়কৰোতা কোনো নাই। ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল এই নতুন সম্পদ মই যদি আপোনাক অৰ্পণ কৰো তেন্তে ইয়াৰদ্বাৰা মানুহৰ একো উপকাৰ নহয়। সেয়েহে মই এই কাম চূপচাপ কৰি পেলালো। এইটো যদি মোৰ অপৰাধ হৈছে তেন্তে আপুনি মোক ক্ষমা কৰক মহাৰাজ।” মাছমৰীয়াই ক’লে।

ভিতৰতে গম পোৱা হ’ল ইয়াৰ আঁৰৰ মানুহজন কোন? এজন মাছমৰীয়াই ইমান খিনি সোণ পালে ক’ত? আৰু লগত অন্য সোণখিনি নিজৰ লগত নাৰাখি তেওঁ দুখীয়াৰ মাজত ভগাই দিছে। ইয়াৰ আঁৰত নিশ্চয় কিবা বহস্য আছে। সেয়েহে ৰজাই গংগাপুত্ৰক মতাই আনি তেওঁৰ বক্তব্য শুনিব খুজিলে।

গংগাপুত্ৰই ক’লে, “মহাৰাজ, কেইদিনমান আগতে মাছ ধৰিবলৈ মই সমুদ্ৰলৈ গৈছিলো। হঠাতে মই সমুদ্ৰত ডুব গ’লো। সমুদ্ৰৰ গভীৰতাত মই এখন নাও দেখিলো যিখন আগতেই ডুবি আছিল। নাৱৰ এচুকত পৰি থকা বাকচত মই বহুত সোণৰ মুদ্ৰা পাইছিলো। তাৰে অলপ মই লগত লৈ আহিলো। ইয়াৰ পাছত নাৱৰ ভিতৰত থকা এটা প্ৰেতাৱাৰ অনুৰোধ মৰ্মে চৰম দৰিদ্ৰতাত জীয়াত ভোগা তেওঁৰ আত্মীয় মাজত সোণৰ মুদ্ৰাবোৰ বিতৰণ

মাছমৰীয়াৰ কথা শুনি বজা কিছু সময় মৌন হৈ থাকিল। তাৰপাছত তেওঁ ক'লে, “গংগাপুত্ৰ, তুমি অসীম সম্পদ দেখিলা। কিন্তু তুমি সেইখিনি আত্মসাত্য কৰিব নুখুজিলা। সাধাৰণ মানুহৰ দৰে তুমি স্বার্থপৰায়ণ নহয়। কোৱা হয়, দৰিদ্ৰতাত সততা পালন কৰাটো অসম্ভৱ। কিন্তু তুমি এই কথা প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালা যে দৰিদ্ৰ ব্যক্তিও সং চৰিত্ৰৰ আৰু পৰোপকাৰী হ'ব পাৰে। তুমি ইচ্ছা কৰা হ'লে এই গোটেইখিনি সম্পত্তি নিজৰ কৰি ল'ব পাৰিলাহেঁতেন।

“তোমাৰ পৰোপকাৰী প্ৰবৃত্তি প্ৰশংসাৰ যোগ্য। আৰু তুমি মোৰ জ্ঞানচকু খুলি দিলা। মই মোৰ বৃদ্ধাৱস্থাৰ বাবে জনতাৰ অভাৱ অভিযোগলৈ চকু দিয়াটো বন্ধ কৰিলো। মোৰ বৃদ্ধাৱস্থাৰ সুযোগ লৈ এই মন্ত্ৰীয়ে ঘোৰ অপৰাধ কৰিলে। তেওঁৰ নীচ কামৰ কথাও মই জানো। মই নিসন্তান। মই এজন যোগ্য উদ্ভৱাধিকাৰীৰ সন্ধানত আছো। তুমি অশিক্ষিত। তথাপি প্ৰজাৰ কল্যাণকে তুমি জীৱনৰ ব্ৰত কৰি ল'লা। গতিকে তুমিয়েই মোৰ যোগ্য উদ্ভৱাধিকাৰী। মোৰ কথা মানি

লৈ তুমি ৰাজ্যৰ শাসনভাৰ চম্ভালি লোৱা। প্ৰয়োজন অনুসাৰে ৰাজপুৰ আৰু মই তোমাক পৰামৰ্শ দি থাকিম। এই মুহূৰ্ত্তৰে পৰা মই এই মন্ত্ৰীক পদচ্যুত কৰিলো।

মন্ত্ৰী খুব স্বার্থপৰায়ণ আছিল। প্ৰজাৰ সমস্যাৰ কথা তেওঁ বজাক কোৱাই নাছিল। সকলো কথা লুকুৱাইছিল।

নিসন্তান ৰজাৰপৰা ৰাজ্যভাৰ ল'বলৈ তেওঁ সুযোগৰ অপেক্ষাত আছিল। প্ৰজাৰ সমুখত বজাক হেয় প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ তেওঁ প্ৰজাৰ দুখ দৰ্দশাৰ কথা বজাক জানোৱা নাছিল। কেৱল সেয়াই নহয়, ৰজাৰ নামত তেওঁ প্ৰজাৰ ওপৰত বিভিন্ন অত্যাচাৰ চলাইছিল। সেয়েহে ৰজাৰ সিদ্ধান্তত সকলোৱে হৰ্ষধ্বনি কৰিলে।

ইয়াৰ পাছত, গংগাপুত্ৰৰ নেতৃত্বত নাৱত থকা সম্পত্তি ৰাজধানীলৈ অনা হ'ল। সেই সম্পদেৰে জলসিঞ্চনৰ বাবে খাল খন্দা হ'ল, বান্ধ নিৰ্মাণ কৰা হ'ল। উজ্জয়িনী শস্যশ্যামলা হৈ উঠিল। দৰিদ্ৰতা নিবাৰণ হ'ল। এক শুভ মুহূৰ্ত্ত গংগাপুত্ৰৰ ৰাজ্যাভিষেক সম্পন্ন হ'ল। তেওঁ মাছমৰীয়া ৰজা নামেৰে বিখ্যাত হৈ উঠিল।





সোণৰ ময়ূৰ

বোধিসত্ত্বই এবাৰ কাশীত ময়ূৰ ৰূপে জন্ম লৈছিল। তেতিয়া ব্ৰহ্মদত্ত আছিল কাশীৰ বজা। এই ময়ূৰটি দেখাত আছিল অপূৰ্ব আৰু সোণবৰণীয়া। এই ময়ূৰে দণ্ডকাৰণ্যত ঘূৰি ফুৰিছিল। ময়ূৰটিৰ নয়নাভিৰাম ৰূপে সকলোৰে ভোক পিয়াঁহ হ'ব নিছিল।

এবাৰ কাশীৰ ৰাজপত্নীসকলৰ মাজত এগৰাকীয়ে সপোনত সোণৰ ময়ূৰ দেখা পাই বজাক টানি ধৰিলে সোণৰ ম'ৰা চৰাই এটি আনি দিবলৈ। বজাই এই বিষয়ত মন্ত্ৰীবৰ্গৰ লগত পৰামৰ্শ কৰিলে। মন্ত্ৰীবৰ্গই এই বিষয়ত ব্ৰাহ্মণসকলৰ সৈতে, পৰামৰ্শ কৰিবলৈ ক'লে। ব্ৰাহ্মণসকলে বজাক ক'লে, “মহাৰাজ, চিকাৰীহঁতেহে সোণৰ ময়ূৰৰ সন্ত্বেদ উলিয়াব পাৰিব।”

বজাই দণ্ডকাৰণ্যৰ ওচৰত থকা চিকাৰী এজনক ক'লে, “তুমি যদি সোণৰ ময়ূৰ ধৰি

আনি দিয়া, তেনেহ'লে মোৰ এগৰাকী পত্নীৰ অভিলাষ পূৰণত সহায় কৰাৰ বাবে তোমাক জোখে জোখাৰে পুৰস্কাৰ দিম।”

চিকাৰী বজাৰ প্ৰস্তাৱত মান্তি হ'ল। সি একেৰাহে সাত বছৰলৈ সোণৰ ময়ূৰ ধৰিবলৈ চেষ্টা চলোৱা ব্যৰ্থ হ'ল। আৰু তাৰ পাছত এদিন সি ঢুকাল। যিগৰাকী বাণীয়ে সোণৰ ময়ূৰ সপোনত দেখিছিল, তেৱোঁ সোণৰ ময়ূৰ নাপাই, মানসিক অশান্তিত ভুগি, এদিন অকালতে স্বৰ্গগামী হ'ল।

সপোনৰ সোণৰ ময়ূৰ নাপাই বাণীৰ মৃত্যু হোৱাত বজা ক্ষুদ্ধ আৰু ক্ৰুদ্ধ হৈ উঠিল। তেওঁ এটি ৰাজকীয় ঘোষণা লিপিবদ্ধ কৰি ৰাজহুৱা ঠাইত ওলোমাই থ'লে। তাত লিখা আছিল: দণ্ডকাৰণ্যত এটা সোণৰ ময়ূৰ আছে। এই ময়ূৰৰ মাংস যিজনে খাব পাৰিব, তেওঁৰ কেতিয়াও মৃত্যু নহ'ব।

জাতক-কথা

কিছু দিনৰ অন্তত বজাৰো মৃত্যু হ'ল। ইজনৰ পাহত সিজনকৈ ছজন বজাৰ ৰাজত্বকালতো সোণৰ ময়ূৰ ধৰা নগ'ল। বহুতে বহুত প্ৰচেষ্টা চলায়ো বাৰ্থ হ'ল।

সপ্তম বজাই সিংহাসনত বহিয়েই এজন দক্ষ চিকৰীক পঠালে ময়ূৰ ধৰি আনিবলৈ আৰু সেই চিকৰীয়ে অৱশেষত সোণৰ ময়ূৰ ধৰি আনি দিলে।

বজাই সোণৰ ময়ূৰ দেখি তৰ্জ মাণিলে। তেওঁ সোণৰ ময়ূৰটিক কাষৰীয়া সিংহাসনত বহুৱাই থ'লে।

ময়ূৰকণী বোধিসত্ত্বই ক'লে “মহাৰাজ, মই আপোনাৰ একো অপকাৰ কৰা নাই, তথাপি মোক আপুনি কিয় লৈ আহিল?”

“তোমাৰ মঙহ খালে কোনোদিনে মৃত্যু নহ'ব বুলি।” বজাই ক'লে।

“এই জিহ্বা একেবাৰে নিৰ্বেধ চিন্তা। মোৰেই যিস্থলত মৃত্যু হ'ব—মোৰ মাংস খালে মৃত্যু নহ'ব বুলি ভবাৰ অৰ্থ কি?” বোধিসত্ত্বই ক'লে, “হে ৰজা, এইদৰে অমৰত্ব লাভ কৰিব নোৱাৰি। আপোনাৰ দৰে এজন জ্ঞানী ৰজাই এনে চিন্তা

কৰিব পাৰে বুলি ভাবিবলৈকে টান। একমাত্ৰ ন্যায়পথেৰেহে অমৰত্ব লাভ কৰিব পাৰি।”

“কিন্তু তোমাৰ দৰে সোণৰ দেহা তো পাব নোৱাৰি।” ৰজাই হাঁহি মাৰি সোণৰ ময়ূৰক ক'লে।

“পাব পাৰি। ময়ো ন্যায়ধৰ্মৰ পথ অৱলম্বন কৰিহে এই স্বৰ্গদেহ পাইছোঁ। এটা কথা আপুনি নাজানে বাবেই আপুনি নিশ্চয় এনেকৈ ভাবিছে। ময়ো এসময়ত আছিলোঁ এই দেশৰ ৰজা।” বোধিসত্ত্বই ক'লে।

ৰজাই বিস্ময়াহত হৈ সুধিলে, “তুমি ৰজা আছিলোঁ? তোমাৰ এই কথাৰ কিবা প্ৰমাণ আছেনে?”

“আছে। মোৰ ৰাজত্বকালত ইয়াত নৱবস্ত্ৰ খচিত বথ এখন আছিল। সেইখনেই আছিল মোৰ বাহন। এতিয়া সৌ উদ্যানৰ এচুকত সৰোবৰৰ কাষত মাটিৰ তলত পোত খাই আছে।” বোধিসত্ত্বই ক'লে।

সিদিনাৰেপৰাই ৰজাই সোণৰ ময়ূৰকণী বোধিসত্ত্বক নিজৰ আধ্যাত্মিক গুৰু হিচাপে বৰণ কৰি ল'লে।



য়েলেনা ইচিনবায়োভা

উচেইন বল্ট

বছৰৰ শেষৰ বঁটাসমূহ

এথলেটিকচ

জামাইকাৰ উচেইন বল্ট আৰু বাচিয়াৰ য়েলেনা ইচিনবায়োভাই ২০০৮ চনৰ বাবে বিশ্ব এথলীট বঁটা লাভ কৰিছে। জামাইকাৰ দৌৰ বিদজনে যোৱা আগষ্ট মাহত বেইজিঙ অলিম্পিকত ১০০ মিটাৰ আৰু ২০০

মিটাৰ দৌৰত বিশ্বৰেকৰ্ড গঢ়াৰ লগতে নতুন বিশ্বৰেকৰ্ড গঢ়ি ৪x১০০ মিটাৰ পুৰুষৰ বীলে দৌৰত স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰা জামাইকাৰ দলটোৰ তেওঁ অন্যতম সদস্য আছিল। ১০০০০০ ডলাৰৰ এই বঁটাটো ঘোষণা কৰি আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় এথলেটিকচ ফেডাৰেছনৰ সভাপতি লেমিনে ডায়াকে তেওঁক অপ্রতিৰোধ্য বুলি বৰ্ণনা কৰে।

বাচিয়াৰ প'লভল্টাৰ গৰাকীয়ে ২০০৪ চনৰ অলিম্পিকত প'লভল্টাৰ খিতাপ জয়ৰ পাছত বেইজিঙ অলিম্পিকতো এই সন্মান অটুট ৰাখে। ৫.০৫ মিটাৰ জঁপিয়াই তেওঁ তেওঁৰ চমু খেলুৱৈ জীৱনত ২৪ তম বিশ্ব বেকৰ্ড কৰে।

ফুটবল

মানচেষ্টাৰ ইউনাইটেড দলৰ হৈ খেলা পৰ্তুগালৰ ক্ৰীচিয়ানো বোনাভোকা ২০০৮ চনৰ বাবে ফিফা ৱৰ্ল্ড ফুটবলাৰ ঘোষণা কৰা হৈছে। ব্ৰাজিলৰ খেলুৱৈ আৰু ২০০৭ চনত এই খিতাপ লাভ কৰা কাকাৰ ১৮৩ পইণ্টৰ বিপৰীতে তেওঁ লাভ কৰে ৯৩৫ পইণ্ট। আৰ্জেণ্টিনাৰ লিয়'নেল মেচিয়ে ৬৭৮ পইণ্ট লাভ কৰি বোনাভোকাৰ বহুত পিছত থাকে।

ব্ৰাজিলৰ মাৰ্টাক ২০০৮ চনৰ বাবে ফিফা মহিলা ৱৰ্ল্ড ফুটবলাৰ ঘোষণা কৰা হয়। তেওঁ লাভ কৰে ১০০২ পইণ্ট। তেওঁ একেবাহে তৃতীয় বাৰৰ বাবে এই খিতাপ লাভ কৰে।

মাৰ্টা



ক্ৰীচিয়ানো
বোনাভোকা

Play the Chandamama Cricket Quiz in your mobile.

SMS CMCQ to 54646 to play

Great goodies to win. Hurry!





ৰামায়ণ

বিভীষণে ৰাজ্যলাভৰ বাসনাৰে ইয়ালৈ আহিছে বুলি হনুমানে কোৱাত বামে তৎমুহূৰ্তে তেওঁৰ অভিপ্ৰায় এনেকৈ ব্যক্ত কৰিলে, “এই বিভীষণ যিমানৈ দুষ্ট হওক কিয় তেওঁ মোৰ শৰণাপন্ন হ’ব খুজিছে যেতিয়া মই তেওঁক এৰিব নোৱাৰো। সজ্জন ব্যক্তিয়ে আশ্ৰিতক কেতিয়াও বিমুখ নকৰে।”

সুগ্ৰীৱে বামৰ এই কথাত নিজৰ সন্মতি প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁ ক’লে, “ধৰি লোৱা হওক তেওঁ এজন ভাল ব্যক্তি, পিছে তাৰপৰা আমাৰ কি লাভ হ’ব? তেওঁক আমাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিয়া অনুচিত বুলিয়েই মই ভাবো। নিজৰ ভ্ৰাতৃক এৰি অহাজন কৃতঘ্নই হ’ব লাগিব, তেওঁ যে আমাক প্ৰতাৰণা নকৰিব তাৰ কি নিশ্চয়তা আছে?”

“ৰজাসকলে এটা ধৰ্ম পালন কৰিব লাগে।

একে বংশৰ ৰজাও প্ৰতিবেশী ৰজাৰ দৰেই হয়। সুযোগ পালেই তেওঁলোকে আক্ৰমণ কৰে। সেয়েহে কোনো যোগ্য ৰজাই নিজৰ বংশৰ বলৱান ৰজাকো বিশ্বাস নকৰে। ৰাৱণে এওঁক বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰিলে। সেয়েহে হয়তো তেওঁ আমাৰ সহায় লৈ ৰাজ্যলাভ কৰিবলৈ যত্ন কৰিছে। তেওঁ ইমান সহজে আমাক এৰি নিদিব।” বামে ক’লে।

তথাপি সুগ্ৰীৱে নিজৰ মত সলনি নকৰিলে। “ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই যে ৰাৱণে এওঁক অকলে পঠিয়াইছে। আজি নতুবা কাইলৈ আপোনাক বা লক্ষ্মণক মাৰিছে এৰিব। কোনে জানে তেওঁ কিজানি আমাৰ আটাইকে বধ কৰিব খুজিছে। দুষ্ট ৰাৱণৰ ভায়েকক বিশ্বাস আমি কেনেকৈ কৰিম?”

“সুগ্ৰীৱ, ধৰি ল’লো তেওঁ দুষ্ট কিন্তু তেওঁনো



বামে বিভীষণক আশ্বাস দি সুধিলে,
“বান্ধসব শক্তির বিষয়ে মোক অলপো লুক
ঢাক নকৰাকৈ কৈয়া। লংকাৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে
মোক সবিস্তাৰে জানিবলৈ দিয়া।”

তেতিয়া বিভীষণে বামক এইদৰে ক’লে,
“প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাবপৰা বারণে এই বৰ লাভ
কৰি থৈছে যে কোনো বান্ধস, গন্ধৰ্ব বা প্ৰাণীৰ
হাতত তেওঁৰ মৃত্যু নহ’ব। বারণৰ কনিষ্ঠ ভ্ৰাতৃ
আৰু মোৰ জ্যেষ্ঠ ভ্ৰাতৃ কুম্ভকৰ্ণ বৰ বলৱান,
যুদ্ধত তেওঁ দেৱৰাজ ইন্দ্ৰৰ সমকক্ষ। বারণৰ
সেনাপতি প্ৰহস্তই কুবেৰৰ সেনাপতি মণিভদ্ৰক
পৰাভূত কৰি থৈছে। হনুমানে এইবোৰ কথা
নিশ্চয় আপোনাক ইতিমধ্যে কৈছে। বারণৰ
পুত্ৰ ইন্দ্ৰজিতোও বৰ লাভ কৰি থৈছে। তেওঁৰ
লগত আছে অভেদ্য কৰচ। তেওঁ যুদ্ধত অদুশ্য
শত্ৰুকো বধ কৰিব পাৰে। মহোদৰ, মহাপাৰ্শ্ব,
অকম্পন আদি বারণৰ সেনাপতি যুদ্ধত
সিদ্ধহস্ত। বজ্জ মাংসাহাৰী, কামৰূপ বান্ধস
লংকাত আছে দহহাজাৰ কোটি। সিবিলাকৰ
সহায় লৈয়েই বারণে জটিল যুদ্ধতো জয় লাভ
কৰিছিল।”

মোৰ কি অপকাৰ কৰিব পাৰিব? তেওঁ যদি স্মৃগও
বাৰণও হয় আৰু মোৰ শৰণাপন্ন হয়, তেতিয়াও
মই তেওঁক এৰি নিদিওঁ। শৰণাথীক বান্ধা
কৰিবলৈ প্ৰয়োজন হ’লে প্ৰাণ দিবলৈয়ো সাজু
থাকিব লাগে। সেয়েহে তুমি তেওঁক তৎক্ষণাৎ
মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহাঁ।” বামে সুগ্ৰীৱক ক’লে।

বামৰ এই কথা শুনি, সুগ্ৰীৱৰ মনলৈয়ো
পৰিৱৰ্ত্তন আহিল। তেওঁ বিভীষণৰ ওচৰলৈ
গ’ল।

বিভীষণক বামৰ ওচৰলৈ লৈ অহা হ’ল।

বিভীষণে বামৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰি ক’লে,
“মই বারণৰ কনিষ্ঠ ভ্ৰাতৃ। তেওঁৰদ্বাৰা অপমানিত
হৈ মই আপোনাৰ শৰণাপন্ন হৈছোঁ। মই মোৰ
মিত্ৰ আৰু সৰ্বস্ব লংকাত এৰি থৈ ইয়ালৈ
আহিছোঁ। এতিয়া মোৰ সমগ্ৰ জীৱন, সুখ দুখ,
আৰু ৰাজ্য মুঠৰ ওপৰত মোৰ সকলো
আপোনাৰ হাতত নিবেদন কৰিলোঁ।”

বিভীষণৰ এইবোৰ কথা শুনি বামে
বিভীষণক ক’লে, “বিভীষণ, এই সকলোবোৰ
কাৰ্য কৰিব পৰা বারণ আৰু তেওঁৰ সেনাক
নিধন কৰি, সমগ্ৰ লংকাপুৰী মই তোমাক
সমৰ্পণ কৰিম। তুমি মোক বিশ্বাস কৰা। বারণ
লাগিলে পাতাললৈ যাওক, নৰকলৈ যাওক বা
ব্ৰহ্মলোকলৈ যাওক, মই তেওঁক জীয়াই
থাকিবলৈ নিদিওঁ। মোৰ তিনিও ভাইৰে নামত
শপত খাই কৈছোঁ, বারণক সবংশে নিধন
কৰাৰ আগতে মই অযোধ্যালৈ কেতিয়াও ঘূৰি
নামা।”

“সেই যুদ্ধত মোকো ভাগ ল'বলৈ দিয়ক। ময়ো যথাসক্তি বান্ধসবোৰক মাৰিম আৰু আপোনাক সহায় কৰিম।” বিভীষণে পৰম দৃঢ়তাৰে ক'লে।

ৰামে সন্তুষ্ট হৈ, লক্ষ্মণৰ হতুৱাই সমুদ্ৰৰপৰা জল অনোৱাই, বিভীষণক লংকাৰ ৰজাকপে অভিষিক্ত কৰিবলৈ লক্ষ্মণক নিৰ্দেশ দিলে।

লক্ষ্মণে বানৰসকলৰ উপস্থিতিত বিভীষণক লংকাৰ ৰজা হিচাপে অভিষিক্ত কৰিলে। বানৰবোৰে ৰামৰ জয়ধ্বনি কৰিলে।

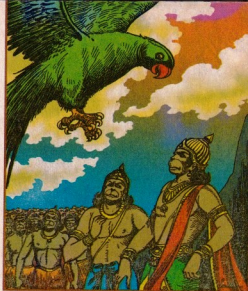
তাৰপাছত সুগ্ৰীৱ আৰু হনুমানে বিভীষণক একান্তভাৱে ক'লে, “আমি ইমানবোৰ লোক আছে, আমি ভাবি উলিয়াব পৰা নাই সমুদ্ৰ পাৰ হৈ কেনেকৈ লংকাত উপস্থিত হ'ব পৰা যায়। এইটো আমাৰ সমুখত এটা ডাঙৰ সমস্যা হৈ উঠিছে। তুমিয়েই এই সমস্যাৰ এটা সমাধান ভাবি চিন্তি উলিয়াব লাগিব।”

“ৰামে সমুদ্ৰৰ শৰণ লোৱা উচিত। ৰামৰ পূৰ্বজ সগৰৰ ওচৰত সমুদ্ৰ ঋণী হৈ আছে। সেয়েহে সমুদ্ৰই ৰামৰ কাম যি কৰিব তাত মোৰ অলপো সন্দেহ নাই।” সুগ্ৰীৱ আৰু হনুমানৰ ফালে চাই বিভীষণে কৈ গ'ল।

সুগ্ৰীৱ, ৰাম লক্ষ্মণৰ ওচৰলৈ গ'ল। বিভীষণে কোৱা কথা ৰামক কৈ সুগ্ৰীৱে ৰামক সমুদ্ৰৰ আৰাধনা কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিলে।

সুগ্ৰীৱৰ এই পৰামৰ্শ ৰামে গ্ৰহণ কৰিলে। সমুদ্ৰ তটত তেওঁ আসন পাৰি তাৰ ওপৰত আৰামেৰে শুই পৰিল।

ইয়াৰ মাজতে শ্বৰদুল নামৰ বাৰণৰ এটা গুপ্তচৰ বান্ধস বানৰ সেনা থকা ঠাইলৈ আহিল। তাৰ পৰিস্থিতি নীৰিক্ষণ কৰি সি বাৰণৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লেগৈ, “বানৰ আৰু



ভালুক সেনা এক হৈ সমুদ্ৰৰ ফালে লংকা অভিমুখে আহি আছে। উত্তম অস্ত্ৰ লৈ, সীতাক বিচাৰি, ৰাম আৰু লক্ষ্মণ সমুদ্ৰৰ পাৰত আছেহি। যিফালেই চোৱা যায়, সেইফালেই দেখা যায় দহ যোজন দূৰত্বলৈকে সেনা বিয়পি আছে। মই এই সকলোবোৰ দূৰৰপৰাহে দেখি আহিছো। গোটেই পৰিস্থিতিটো ভালকৈ পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ আন কাৰোবাক তালৈ পঠিওৱা সমীচীন হ'ব। আপুনি এই বিষয়ে ভালকৈ চিন্তা চৰ্চা কৰি এটা সিদ্ধান্ত লওক।”

তেতিয়া ৰাৱণে শুক নামৰ এটা বান্ধসক ক'লে, “তুমি সুগ্ৰীৱৰ ওচৰলৈ গৈ এই কথা ভালকৈ কোৱাগৈ।” এইবুলি সুগ্ৰীৱকনো কি ক'বগৈ লাগিব সেই কথা বুজাই ৰাৱণে শুকক যাবলৈ নিৰ্দেশ দিলে।

শুকে পক্ষীৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিলে। বাৰণৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে শুকে গন্তব্য স্থানলৈ যাত্ৰা



আবশ্য কৰিলে। সমুদ্ৰ পাৰ হৈ এই পক্ষীকপী
গুপ্তচৰ উৰি উৰি বানৰ সেনাৰ ওচৰ পালেগৈ।
লাহে লাহে সি তললৈ নামি আহিল। সুগ্ৰীৱ
আদি বানৰক আকাশৰপৰাই সেই পক্ষীয়ে
ক'লে, “বানৰ ৰজা সুগ্ৰীৱ। বাৰণে মোক
আপোনাক ক'বলৈ এইখিনি কথা কৈ
পঠিয়াইছে। আপুনি এটা নামজ্বলা বংশত
জন্ম লাভ কৰিছে। আপুনি হ'ল মহাবলী। জ
ৱৰপৰা আপুনি মোৰ বন্ধুৰ দৰে। অকাৰণতে
আপুনি মোৰ বিৰোধিতা কৰিছে। আপোনাৰ
ভাতা বালী মোৰ পৰম মিত্ৰ। সেইসূত্ৰে আপুনি
মোৰ ভাতৃৰ দৰে।

“মই ৰামৰ পত্নীক অপহৰণ কৰি অনাত
আপোনাৰনো কি ক্ষতি হ'ল? আপুনি
বুদ্ধিমান। ভালকৈ গোটেই কথাবোৰ আপুনি
চিন্তা কৰক আৰু কিস্কিন্দালৈ ঘূৰি যাওক। এই
বিষয়ত আপোনাৰ চিন্তা কৰিবলগীয়া একো

নাই। লংকালৈ স্নয়ণ দেৱতাও যাব নোৱাৰে,
নৰ আৰু বানৰে সেই কাম কৰিব পৰাৰ প্ৰশ্নই
উঠিব নোৱাৰে।”

এই কথা শুনি বানৰবোৰে আকাশলৈ
জাঁপ মাৰি শুকক ধৰি আকাশৰপৰা মাটিত
পেলাই দিলে। শুকে ডাঙৰকৈ চিঞৰি ক'লে,
“হে ৰাম, তোমাৰ বানৰসেনাই মোক প্ৰহাৰ
কৰিছে। দূতক প্ৰহাৰ কৰা অনুচিত। বজাই
মোক যিখিনি কথা ক'বলৈ কৈছিল মইতো
সেইখিনি কথাহে কৈছো। মোৰ নিজৰ
ফালৰপৰা মই একো কথা কোৱা নাই।”

ৰামে শুকৰ প্ৰতি দয়া কৰি বানৰহঁতক
ক'লে, “তেওঁক নামাৰিবা।”

আহত অৱস্থাত শুকে আকাশলৈ উৰা
মাৰিলে, তাৰপাছত সি সুধিলে, “সুগ্ৰীৱ,
বাৰণক কি কমগৈ?”

“বাৰণক এইবুলি ক'বাগৈ। ৰাক্ষস বজা!
তুমি মোৰ মিত্ৰ নহয়। কেতিয়াও তুমি মোৰ
কোনো উপকাৰ কৰা নাই। তুমি হ'ল মোৰ
মিত্ৰ ৰামৰ শত্ৰু। মোৰ শত্ৰু বালী হ'ল তোমাৰ
মিত্ৰ। সেয়েহে তোমাক নিশ্চয় মৰা উচিত।
তোমাক সপিৰায়ালে নিধন কৰি লংকাক
শাসনভূমিত পৰিণত কৰিম। ৰামৰ আক্ৰমণৰ-
পৰা তোমাক দেৱতাসকলেও বচাব নোৱাৰিব।
এয়া বৃদ্ধ জটায়ুৰ লগত কৰা একপক্ষীয় যুদ্ধ
নহ'ব। বা ৰাম লক্ষ্মণৰ অনুপস্থিতিত সীতাক
অপহৰণ কৰা ঘটনাৰ দৰেও তুমি এই যুদ্ধক
সহজভাৱে ল'ব নোৱাৰিবা। তুমি ৰামৰ
মহাপ্ৰতাপৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণ অজ্ঞ বুলিয়েই মোৰ
বিশ্বাস হৈছে।”

তেতিয়া অংগদে সুগ্ৰীৱক ক'লে, “এওঁ-
কতো দূতৰ দৰে নালাগে। এওঁক মোৰ গুপ্তচৰ

যেনহে লাগিছে। আমাৰ লগত কথা পাতি থকা অৱস্থাতেই তেওঁ আমাৰ সকলো ছাউনি চাই ল'লে। এওঁক এতিয়া ধৰা যাওক। লংকালৈ যাবলৈ নিদিবা। ধৰা এতিয়াই।”

সুগ্ৰীৱৰ আদেশ পাই বানৰবোৰ শুকক পুনৰ ধৰি পেলালে। শুক পুনৰ চিঞৰিলে, “বাম, মই হ'লো এজন দূত আৰু এই বানৰহঁতে মোৰ পাখিবোৰ ওঘালি আছে। চকু টানি ধৰিছে।” এইবুলি কৈ শুককে কান্দিবলৈ ধৰিলে। বামে এইবাবোৰ শুকক এৰি দিবলৈ বানৰবোৰক নিৰ্দেশ দিলে। তাৰপাছত বামে সমুদ্ৰক নমস্কাৰ কৰি, মূৰৰ পাছফালে হাত ৰাখি, সমুদ্ৰৰ সমুখত দীঘল দি পৰিল।

বামে এইদৰে তিনি ৰাতি কটালে। সকলো সময়তে তেওঁ সমুদ্ৰকেই ধ্যান কৰি থাকে। কিন্তু সমুদ্ৰই আহিহে বামক সান্ধাৎ নিদিলেহি। তাকে দেখি বাম ক্ৰোধাৱস্থিত হৈ উঠিল। সংসাৰত ভাল মানুহকেই দুৰ্বল জ্ঞান কৰা হয়। সমুদ্ৰই নিশ্চয় মোকো তেনেকৈয়ো ভাবিছে। বামে সমুদ্ৰৰ আগত নিজৰ শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ ঠিক কৰিলে। তাৰপাছত তেওঁ লক্ষ্মণক ক'লে, “লক্ষ্মণ, মোৰ ধনু আৰু বাণ এতিয়াই ইয়ালৈ আনা। সমুদ্ৰক শুকুৱাই মই বানৰৰ বাবে লংকালৈকে খোজকঢ়াৰ ৰাস্তা বনাম। সমুদ্ৰৰ জল, ভূমিত দূৰলৈকে বিয়পি যাব।”

বামে বাণ এৰিলে। সেই জ্বলন্ত বাণ সমুদ্ৰৰ জলত গৈ লগাৰ লগে লগে সমুদ্ৰত কোলাহলৰ সৃষ্টি হ'ল। সমুদ্ৰত ভয়ংকৰ টো সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰিলে। পানীৰ তলত থকা শংখ, বত্ৰ, ভয়ংকৰ সামুদ্ৰিক প্ৰাণী এই সকলোবোৰ সমুদ্ৰৰ পৃষ্ঠলৈ উঠি আহিল।



লক্ষ্মণে বামৰ হাতত ধৰি ক'লে, “ক্ষান্ত হোৱা দাদা।” কিন্তু বামে লক্ষ্মণৰ কথা নুশুনিলে।

“সমুদ্ৰ, মই তোমাক পাতাললৈকে শুকাই পেলাম। তোমাক মই কেৱল বালিময় কৰি তুলিম। তুমি সমুদ্ৰ মোৰ বল পৰাক্ৰমৰ কথা নাজানা। তুমি হয়তো নাজানা মই তোমাৰ কি দশা কৰিবলৈ ওলাইছো।” বামে তেওঁৰ সমুখত প্ৰত্যক্ষ নোহোৱা সমুদ্ৰক এনেকৈ ক'লে।

বামে এডাল ভয়ংকৰ বাণ উলিয়ালে, এই ব্ৰহ্মাস্ত্ৰ ধনুত লগাই গুণ টানিলে। বাণ এৰাৰ আগতে এনে ভয়ংকৰ শব্দ হ'ল যে ভূমি আৰু আকাশ যেন ফাটিহে পৰি। পৰ্বত কঁপি উঠিল। তিনিও লোকতে অন্ধকাৰ নামি আহিল। নদী আৰু সৰোবৰ লগ লাগিল। সূৰ্য, চন্দ্ৰ, আৰু নক্ষত্ৰ নিজৰ নিজৰ কক্ষৰপৰা বিচলিত হ'ল। আকাশত ভয়ংকৰ ধুমুহা আহিল। ধুমুহাৰ প্ৰচণ্ড বেগত ডাঙৰ ডাঙৰ গছ ওঘাল খাই পৰিলে।

এই উৎপাতৰ বাবে সমুদ্ৰৰ পানী বহু যোজন পিছ পৰি গ'ল। সমুদ্ৰক পিছ পৰি যোৱা দেখি বামে বাণ নেৰিলে।

তেনেতে ওখ ওখ তৰংগৰ মাজত নদীবোৰ লগত লৈ সমুদ্ৰ বামৰ সমুখত আৰ্হিভাৱ হ'ল। সমুদ্ৰৰ শৰীৰৰ বঙা আছিল উজ্জ্বল নীলা। পিছনত আছিল বঙা মালা আৰু কাপোৰ। তেওঁ পিন্ধি আছিল সোণৰ অলেখ আভূষণ। তেওঁৰ কঠৰ বস্ত্ৰখচিত মালাৰ মাজত জিলিকি আছিল কৌমুভ মণি।

বামৰ ওচৰলৈ আহি, প্ৰথমে বামৰ নাম লৈ, বামক নমস্কাৰ কৰি সমুদ্ৰই ক'লে, “বাম! গভীৰতা হ'ল মোৰ স্বাভাৱিক গুণ। মই সেই গুণ এৰিব নোৱৰো। কিন্তু বানৰবোৰে যেতিয়া সমুদ্ৰ পাৰ হ'ব তেতিয়া এটা কথা মই নিশ্চিত কৰিব পাৰো যে এই কামত কোনো বানৰৰ প্ৰাণ নাযায়।”

“যদি কথা সেইটোৱেই হয়, তেন্তে এৰিবলৈ সাজু হোৱা। এই বাণ মই এতিয়া কি কৰো?” বামে সুধিলে।

“এই ফালে উত্তৰ দিশত দ্ৰুমকূল্য নামৰ এক প্ৰদেশ আছে। তাত বাস কৰা কিছুমান ভয়ংকৰ চোৰে মোৰ পানী পান কৰি সিহঁতে সৰ্বনশীয়া পাপত লিপ্ত হৈছে। বহুদিন ধৰি মই সিহঁতৰ

স্পৰ্শ সহ্য কৰিব নোৱৰা হৈছে। তুমি তোমাৰ বাণ সিহঁতৰ ওপৰতে এৰা।”

এইদৰে বামে তেওঁৰ বাণ দ্ৰুমকূল্যৰ ওপৰত এৰিলে। বিজুলী বেগত গৈ সেই বাণ যি ঠাইত পৰিলগৈ তাৰ নাম আছিল মৰুকান্তাৰ। যি ঠাইত বামৰ বাণে ভূমি স্পৰ্শ কৰিলেগৈ, তাত পাতালৰপৰা পানী বাহিৰ ওলাই আহিল। সেই জলধাৰাৰ নাম হ'ল ব্ৰনকূপ আৰু তাত সদায় পানী বৈ থাকে। দ্ৰুমকূল্যত বাস কৰা সকলো চোৰ মৰা পৰিল। তেতিয়া সমুদ্ৰই বামক ক'লে, “তোমাৰ সেনাবাহিনীত নল নামৰ এক বানৰ আছে। তেওঁ বিশ্বকৰ্মাৰ পুত্ৰ। শিল্পবিদ্যাত তেওঁ পিতাকতকৈ কোনোপধ্যে কম নহয়। তেওঁৰ হতুৱাই সেতু নিৰ্মাণ কৰোৱা। তেওঁ যাতে ডুবি নাযায় সেইটো নিশ্চিত কৰাৰ দায়িত্ব মোৰ।”

এইবুলি কৈ সমুদ্ৰ অন্তৰ্ধান হ'ল। তেতিয়া নলে বামক ক'লে, “সমুদ্ৰই আপোনাক যি কৈ গ'ল, সেয়া সঁচা কথা। মই সেতু নিৰ্মাণ কৰিব পাৰো। আন কোনোবাই মোৰ শক্তি সামৰ্থ্যৰ কথা ক'লেহে বেছি ভাল হ'ব বুলি ভাবি ইমানদিনে মই একো কোৱা নাছিলো। আপুনি যদি অনুমতি দিয়ে, তেন্তে আমি সকলো বানৰ একগোট হৈ সমুদ্ৰৰ ওপৰত সেতু নিৰ্মাণৰ কাম আৰম্ভ কৰিম।”





অগ্নি পৰীক্ষা

পুৰন্দৰ ৰাজ্যৰ ৰাজকুমাৰী লারণ্য সৌন্দৰ্যত সৰগৰ দেৱীৰ সমকক্ষ আছিল। যোগ্য বৰ পালে ৰজাই লারণ্যৰ বিবাহ সম্পন্ন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল। সেই যুগত পুৰন্দৰ ৰাজ্য এটা দুৰ্গম এলেকাত আছিল। ৰাজ্যৰ চাৰিওফালে আছিল ভয়ংকৰ জংঘল। সেই দেশৰ পৰা যদি আন কোনো দেশলৈ যাবলগীয়া হৈছিল তেতিয়া বহুত দিন জংঘল তথা পাহাৰ পাৰ হৈ যাত্ৰা কৰিবলগীয়া হৈছিল। লারণ্যৰ বাবে যোগ্য বৰ নোপোৱাৰ ইয়ো এটা প্ৰধান কাৰণ আছিল।

লারণ্যই নিজেও বিবাহ কৰোৱাৰ ইচ্ছা কৰিছিল। তেওঁ নিজৰ দৈনন্দিন জীৱনত কোনো ধৰণৰ আনন্দ পোৱা নাছিল। ৰাজমহলত তেওঁৰ দাসীসকলেও তেওঁৰ মনোৰঞ্জনৰ অৰ্থে একেবোৰ কাহিনীকে বাৰে বাৰে কৈছিল। একেবোৰ খেলকে বাৰে বাৰে প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। ইয়াৰ বাবে ৰাজকুমাৰীয়ে

নিজৰ সময় পাৰ কৰিবলৈ ভীষণ অসুবিধাৰ সমুখীন হৈছিল।

এদিন ৰাজকুমাৰীয়ে ৰাজমহলত কাকো একো নোকোৱাকৈ ৰাজধানীৰ উত্তৰ দিশে থকা জংঘললৈ অকলে গুচি গ'ল। তেওঁ কিবা চিন্তাত বিভোৰ হৈ গৈ থাকিল আৰু এখন অদ্ভুত উদ্যানত উপস্থিত হ'লগৈ। চাৰিওফালে তেওঁ অনুপম প্ৰাকৃতিক দৃশ্য আৰু পূৰ্বে নেদেখা ফুল দেখা পালে। এনে ফুল আৰু গছ গছনি লারণ্যই আগতে কেতিয়াও দেখা নাছিল। উদ্যানখন মানৱ নিৰ্মিত যেনও লগা নাছিল বা সেইখন প্ৰকৃতিৰ নিজা সৃষ্টি যেনো লগা নাছিল। তাত কোনোবা বাস কৰাৰো লক্ষণ দেখা পোৱা হোৱা নাছিল। তাত কোনো জীৱ জন্তু বা পক্ষীও চকুত পৰা নাছিল। লারণ্য বিস্ময়াভিভূত হ'ল।

প্ৰতিজোপা গছৰ ওচৰলৈ গৈ তাত লাগি থকা ফুলৰ সৌন্দৰ্য আৰু সুবাস দেখি লারণ্য

২৫ বছৰৰ পূৰ্বে চান্দমামাত প্ৰকাশিত কাহিনী



পৰম আনন্দিত হ'ল। এজোপা গছত তেওঁ
সবাতোকৈ সুন্দৰ ফুল ফুলি থকা দেখা পালে।
সেইবোৰ ফুলৰ সুবাস বৰ্ণনাৰ্থীত আছিল।
কৌতূহলৰ বশৱৰ্তী হৈ লৱণ্যই এজোপা ফুল
ছিঙি খোপাত গুজি ল'ব খুজিলে।

“কেনে ফুল ছিঙিছে?” এইবুলি কৈ ফুলৰ
আঁৰৰপৰা এজন যুৱক ওলাই আহি লৱণ্যৰ
সমুখত থিয় দিলেহি। লৱণ্যক দেখাৰ লগে
লগে যুৱকৰ মনলৈ এটা বিচিত্ৰ পৰিৱৰ্ত্তন
আছিল। তেওঁ কিবা ক'ব খুজিলে। তেওঁ
নিশ্চয়ে সেই যুৱতী লৱণ্যৰ ফালে চাই থাকিল।

“ফুল ছিঙা নিষেধ বুলি মই নাজানিছিলো।
সুধিবলৈয়ো মই কাকো দেখা নাছিলো। মই
ভাবিলো ইয়াত কোনো নাথাকে।” লৱণ্যই
উত্তৰ দিলে।

মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি যুৱকে ক'লে, “হয়,

হয় ইয়াত কোনো নাথাকে। মই অকলেই এই
উদ্যানত পহৰা দি থাকো। এইবুলি কৈ যুৱকে
সেইজোপা গছৰপৰা আক অলপ ফুল ছিঙি
লৱণ্যৰ হাতত তুলি দিলে।

“আপুনি দেখোন এইমাত্ৰ ফুল ছিঙোতে
আপত্তি কৰিছিল?” লৱণ্যই সুধিলে।

“তোমাৰ দৰে সুন্দৰীৰ বাবে এই নিয়মৰ
প্ৰয়োজন নাই।” যুৱকে উত্তৰ দিলে

“আপুনি কোন?” লৱণ্যই সুধিলে।

“মোৰ নাম সূৰত। ময়েই এই গন্ধৰ্ব বনৰ
ৰক্ষক।” সূৰতে ক'লে।

লৱণ্যই গন্ধৰ্বক বৰ ভয় কৰিছিল। সাধাৰণ
মানৱৰ বাবে গন্ধৰ্বৰ সৈতে মিত্ৰতা লাভজনক
নাছিল। গন্ধৰ্ব অনেক বিদ্যাত পাৰ্গত। কিন্তু
তেওঁলোকৰ দেশৰ ইমান ওচৰতে যে গন্ধৰ্ব
আছে সেই কথাহে লৱণ্যই জনা নাছিল।

লৱণ্যই ভয় খোৱা দেখি সূৰতে ক'লে,
“ৰাজকুমাৰী, ভয় নকৰিবা। সম্প্ৰতি মই
গন্ধৰ্বৰ সৈৱক, কিন্তু জন্মসূত্ৰে মই তোমাৰ দৰে
মানৱ জাতিৰেই। মোৰ ককা পূৰ্ব দিশত থকা
জয়সিন্ধু দেশৰ ৰজা। মোৰ শৈশৱতে মোৰ পিতৃ
মাতৃৰ বিয়োগ হৈছিল। তেতিয়া মোক মোৰ
ককাই তেওঁৰ ঘৰলৈ নি তুলিতালি ডাঙৰ
দীঘল কৰিলে। ডাঙৰ হৈ ককাৰ লগত মই এই
প্ৰদেশত চিকাৰ কৰিবলৈ আহিছিলো। তেতিয়া
এগৰাকী গন্ধৰ্ব ৰাণীয়ে মোক ধৰিলে গ'ল।
তেওঁ ভাবিছিল যে তেওঁৰ সৈতে প্ৰেম কৰি মই
তেওঁৰ স্বামী হৈ থাকিম। কিন্তু তেওঁৰ সৈতে মই
প্ৰেম কৰিব নোৱাৰো। সেয়েহে তেওঁ মোক দিনৰ
ভাগত এই উদ্যানত পহৰা দিয়াৰ দায়িত্ব দিলে।
ৰাতি হোৱাৰ লগে লগে তেওঁ মোক নিজৰ

লোকলৈ লৈ যায়। এই গন্ধৰ্বসকল আৰু অনেক লোকৰ প্ৰতি দিনক দিনে মোৰ ঘৃণা বাঢ়ি গৈছে। কোনোবাই নহয় কোনোবাই তেওঁৰ এই মায়াজালৰপৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিবহি সেই আশাতেই মই জীয়াই আছো। কিন্তু মোৰ আশা কেতিয়াও সফল হ'ব নোৱাৰে। মই তাৰবাবে থকা একমাত্ৰ উপায়ো কামত লগাব পৰা নাই।” এইবুলি কৈ যুৱকে এটা ছমুনিয়াহ কাঢ়িলে। লাৱণ্যই যুৱকৰ ফালে একেথৰে চাই ব'ল। যুৱকৰ অৱস্থাত সহানুভূতি ওপজাৰ বাবে লাৱণ্যই সুধিলে, “সেই উপায়টোনো কি?”

সূত্ৰতে লাৱণ্যৰ ফালে শংকাভৰা দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলে আৰু ক'লে, “প্ৰতি পূৰ্ণিমা বাতি গন্ধৰ্ববাণী নিজৰ পৰিয়ালৰ লগত এই উদ্যানত বিহাৰ কৰিবলৈ আহে। মই সেই সময়ত তেওঁৰ লগতে থাকো। সেই সময়ত কোনোবা মানৱে মোক আলিঙ্গন কৰি মোক এক মুহূৰ্ত্তৰ বাবেও এৰি নিদিয়াকৈ থাকিব লাগিব। তেতিয়া গন্ধৰ্ববাণীয়ে নিজৰ মায়া প্ৰয়োগ কৰি সেই ব্যক্তিৰ ভয়ংকৰ পৰীক্ষা ল'ব।

তেতিয়াও তেওঁ সেইবোৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ মোক ধৰি থাকিব লাগিব। তেতিয়াহে মই গন্ধৰ্বৰ জালৰপৰা মুক্ত হম। মোৰ বাবে এনে কষ্ট স্বীকাৰ কৰিব খোজা ব্যক্তিৰ মোৰ প্ৰতি অসীম প্ৰেম থাকিব লাগিব। মোক জনা এনে কোনো ব্যক্তি এই পৃথিৱীত যে থাকিব তাত মোৰ গভীৰ সন্দেহ আছে। গতিকে এনে অৱস্থাত মোক কোনোবাই উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিব বুলি ভবাটো নিশ্চয় এটা ভ্ৰমহে হ'ব।”

কথাখিনি কৈ সূত্ৰতে এটা গভীৰ ছমুনিয়াহ



কাঢ়িলে আৰু ক'লে, “সূৰ্য অস্ত যাবৰ হৈছে। নাজানো তুমি কিমান দূৰ যাব লাগিব। অন্ধকাৰ নামি অহাৰ পাছত তুমি ইয়াত থকাটো খুবেই বিপদজনক কথা হ'ব।”

“তুমি শীঘ্ৰেই গন্ধৰ্বৰ কবলৰপৰা উদ্ধাৰ পাব। বাক মই আহিলো।” এইবুলি কৈ লাৱণ্যে নিজৰ নগৰলৈ ঘূৰি গ'ল।

পূৰ্ণিমা আহিবলৈ আৰু চাৰি দিন বাকী আছিল। এই চাৰিদিন লাৱণ্যই কেৱল সূত্ৰতৰ কথা ভাবি থাকিল। তেওঁক বন্ধা কৰিবলৈ আৰু এই কামত প্ৰয়োজন হ'লে নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈকে লাৱণ্যই সংকল্প ল'লে।

পূৰ্ণিমাৰ দিনা আবেলি লাৱণ্য অকলে গন্ধৰ্ব বনলৈ আহিল। তেওঁ কলা কাপোৰ পিন্ধি আহিছিল, যাতে কোনেও তেওঁক দেখা নাপায়। আন্ধাৰ নামি অহাৰ লগে লগে তাই জোপোহাৰ

মাজত বহি লুকাই থাকিল আৰু নিজৰ চুলিৰে নিজৰ চেহেৰা ঢাকি থ'লে।

ৰাতি গভীৰ হৈ অহাৰ লগে লগে এটা চিঞৰ বাখৰ শুনা গ'ল আৰু গন্ধৰ্বৰ যুঁটি উদ্ভাৱিত ঘূৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। জোপোহাৰ মাজত বহি থকা লারণ্যই প্ৰতিটো যুঁটীকে মনোযোগেৰে চাবলৈ ধৰিলে।

প্ৰায় মাজনিশা সূৰত আৰু এগৰাকী নাৰী সেই এলেকালৈ আহিল। লারণ্যই সহজতে বুজি পালে যে সূৰতৰ লগত থকা এই নাৰীয়েই হ'ব গন্ধৰ্ব ৰাণী। সেই যুঁটি ওচৰলৈ অহাৰ লগে লগে লারণ্যই সূৰতক জোৰেৰে আলিঙ্গন কৰিলে। ক্ষন্তেকৰ বাবে গন্ধৰ্ব ৰাণী আচৰিত হ'ল। সূৰত তেওঁৰ হাতৰপৰা আঁতৰি যোৱাৰ সম্ভাৱনাই দেখা দিছে, তাকে ভাবি গন্ধৰ্ব ৰাণীয়ে তেওঁৰ মায়া প্ৰয়োগ কৰিলে।

লারণ্যৰ আলিঙ্গনবদ্ধ হৈ থকা সূৰত তৎক্ষণাত্ এক অজগৰলৈ পৰিৱৰ্ত্তিত হ'ল। কিন্তু লারণ্যই নিজৰ আলিঙ্গন ঢিলিহি নিদিলে। তেনেতে অজগৰ এটা সিংহত পৰিণত হ'ল। সিংহটো দেখি লারণ্য কঁপি উঠিল, তথাপি তেওঁ সিংহটোক আলিঙ্গন কৰি থাকিল।

এইবাৰ সিংহ এখন তপত কুঠাৰলৈ কপান্ত-ৰিত হ'ল। লারণ্যৰ গোটেই শৰীৰৰ জ্বলি উঠিল। তেওঁৰ অসহনীয় পীড়া হ'ল। তথাপি লারণ্যই দাঁত মুখ কৰচি সেই কুঠাৰখন সাবটি ধৰি থাকিল।

ইয়াৰ পাছত কি হ'ল, লারণ্যৰ মনত নাই। যেতিয়া তেওঁৰ চেতনা আহিল, তেতিয়া কোনো গন্ধৰ্ব বনত নাছিল। তেওঁৰ আলিঙ্গনত সূৰত বন্দী হৈ আছিল। লারণ্যৰ লগতে সূৰতয়ো চেতনা ঘূৰাই পালে।

“তুমি গন্ধৰ্ব ৰাণীৰ কবলপৰা মোক বন্ধা কৰিলা। মই তোমাৰ ঋণ কেনেকৈ পৰিশোধ কৰিম? বলা আমি তোমাৰ নগৰীলৈ যাওঁ। তোমাক ঘৰত থৈ অহাৰ পাছতহে মই নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিম।” সূৰতে লারণ্যক ক'লে।

ৰাজমহলত উপস্থিত হৈ লারণ্যই সকলো কথা পিতাকক ক'লে। তেতিয়া ৰজাই সূৰতক ক'লে, “তোমাৰ বাবেই মোৰ কন্যাই অগ্নি পৰীক্ষা দিলে। সেয়েহে মোৰ কন্যাৰ বাবে তোমাতকৈ অধিক যোগ্য স্বামী আন কোন হ'ব পাৰে?” এইবুলি কৈ ৰজাই লারণ্য আৰু সূৰতৰ বিবাহ ধুমধামেৰে সম্পন্ন কৰিলে।





প্ৰকৃত ৰজা

বৈশাখীৰ ৰজা মহেন্দ্ৰপাল মহাবীৰ এগৰাকী আদৰ্শ শাসক আছিল। তেওঁৰ ৰাজ্যত একোৰে অভাৱ নাছিল। প্ৰজাই সুখে শান্তিৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছিল। কেউফালে সমৃদ্ধি বিৰাজ কৰিছিল। কতো অপৰাধ সংঘটিত হোৱা নাছিল। ফলত ৰাজ্যৰ উদ্ভবোদ্ভৱ উন্নতি পৰিলক্ষিত হৈছিল। প্ৰজাৰ কল্যাণ আৰু প্ৰগতিৰ বাবে সদায়ে কিবা নহয় কিবা আঁচনি কাৰ্যকৰণ কৰিছিল। তেওঁৰ শাসনকালত প্ৰজা সৰ্বতোপ্ৰকাৰে সুখী আছিল।

মহেন্দ্ৰপালে বৃদ্ধাৱস্থাত ভৰি দিয়াত তেওঁৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ সুবৰ্ণপালক সিংহাসন গতাই দিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লে।

চন্দ্ৰগিৰিৰ ৰজাৰ গুণৱতী আৰু ৰূপৱতী কন্যা লাৱণ্যলতাক ৰজা মহেন্দ্ৰপালে বোৱাৰী কৰি আনিলে। ইয়াৰ পাছত এটা শুভ মুহূৰ্ত চাই বেদমন্ত্ৰৰ পঠনৰ মাজত সুবৰ্ণপালে সিংহাসনত আৰোহণ কৰিলে।

সেই নিশা ৰজা মহেন্দ্ৰপালে তেওঁৰ পুত্ৰক

নিজৰ কক্ষলৈ মাতি আনিলে আৰু পুতেকক ক'লে, “এশ বছৰৰ আগতে আমাৰ ৰাজ্যত ঘোৰ আকালে দেখা দিছিল। বৰষুণ নোহোৱাৰ বাবে প্ৰজাই নানা প্ৰকাৰৰ কষ্ট ভোগ কৰিছিল। তেতিয়াৰ ৰজা, মোৰ পিতামহ বিক্ৰমসিংহই বহুত যাগ যজ্ঞ কৰোৱালে কিন্তু একোৱেই ফল নধৰিলে। সেই সময়ত হিমালয়ৰপৰা অহা এজন যোগীয়ে ৰজাক এটা আঙুঠি দি আশীৰ্বাদ দিলে। তেওঁ ক'লে যে যেতিয়ালৈকে আঙুঠিটো ৰজাই নিজৰ আঙুলিত পিন্ধি থাকে, তেতিয়ালৈকে ৰাজ্যত কোনো অপায় অমঙ্গল নহয়। আপোনাৰ জনতা সুখেৰে থাকিব। সেইদিনা ডবাপিতা বৰষুণ হ'ল। ৰাজ্যৰ কেউফালে লাহে লাহে বিকাশ হ'বলৈ ধৰিলে। তেওঁ আঙুঠিটো মোৰ পিতা বিক্ৰমপালক প্ৰদান কৰিলে। পিতাই আঙুঠিটো দিলে মোক। এতিয়া এইটো মই তোমাক দিবলৈ ওলাইছো। মনত ৰাখিবা, আঙুঠিটো মহিমামণ্ডিত। কোনো পৰিস্থিতিতে আঙুঠিটো তোমাৰ

ৰমেশ



আঙুলিৰপৰা খুলি নেপেলাবা। পিছত তুমি এইটো তোমাৰ পুত্ৰক দিবা। ইয়াৰদ্বাৰা প্ৰজাৰ সমূহ ইচ্ছা পূৰণ হ'ব। এই কথা পাহৰি নাযাবা যে প্ৰজা হ'ল ৰজাৰ প্ৰাণতকৈয়ো আপোন।" এইবুলি কৈ তেওঁ আঙুঠিটো সুবৰ্ণপালৰ আঙুলিত পিন্ধাই দিলে।

“আপোনাৰ আদেশ পালন কৰিম পিতা,” এই বুলি কৈ তেওঁ তাৰপৰা গুচি গ'ল।

ইয়াৰ এবছৰৰ পাছত মহেন্দ্ৰপালৰ মৃত্যু হ'ল। সুবৰ্ণপালে নিজৰ পিতৃয়ে কোৱা মতে সুচাৰুৰূপে ৰাজ্য শাসন কৰিবলৈ ধৰিলে। সকলো ঠিকে ঠাকেই চলি আছিল। পিতৃৰ ৰাজত্বকালৰ দৰে তেওঁৰ ৰাজত্বকালতো ৰাজ্যত সমানেই সুখ আৰু সমৃদ্ধি বিৰাজ কৰিছিল। ৰাজ্যত কোনো সমস্যা নাছিল। প্ৰজা আগৰদৰেই সন্তুষ্ট আছিল।

এদিন মহাৰাণী লারণ্যলতাই নিজৰ স্বামীক

ক'লে, “বহুত দিন ধৰি সমুদ্ৰ বিহাৰ কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা আছে। আপুনি মোৰ এই ইচ্ছা পূৰণ কৰিবনে? কিন্তু আপুনি মোৰ লগত নগ'লে ময়ো নাযাওঁ।”

লারণ্যলতা সেই সময়ত গৰ্ভৱতী আছিল, সেয়েহে ৰজাই তেওঁৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰাটোৱেই নিজৰ কৰ্তব্য বুলি ভাবিলে। ৰাণীৰ সমুদ্ৰ বিহাৰৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় যা যোগাৰ কৰা হ'ল। তাৰ বাবে বিহাৰ নৌকাও তৈয়াৰ কৰা হ'ল।

নৌকাত বহি যেতিয়া তেওঁলোকে বিহাৰ কৰি আছিল, তেতিয়া লারণ্যলতাই ৰজাৰ আঙুলিত চিকমিকাই থকা আঙুঠিটো দেখি ক'লে, “মহাৰাজ, আপোনাৰ আঙুঠিটো মোৰ এবাৰ পিন্ধি চাবলৈ ইচ্ছা হৈছে।”

মহাৰাণীৰ এই ইচ্ছাৰ কথা শুনাৰ লগে লগে ৰজাৰ মনত পৰিল পিতাকে দিয়া সেই সাৱধানবাণীৰ কথা, কোনো পৰিস্থিতিতে তেওঁ যাতে আঙুঠিটো নিজৰ আঙুলিৰপৰা খুলি নেপেলায়। ৰজা উভয় সংকটত পৰিল। এফালেদি ৰাণীৰ সন্তুষ্টি, আনফালে প্ৰজাৰ সুখ সমৃদ্ধি। “মই ৰাণীৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিবলৈকে ৰাজ্যলৈ সংকট মাতি অনা উচিত হ'বনে?” ৰজাই ভাবিবলৈ ধৰিলে। তথাপি তেওঁ আঙুঠিটো উলিয়াই আনিলে, কাৰণ সেই কাম কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি তেওঁ ৰাণীক দুখ দিব খোজা নাছিল।

আঙুঠিটো লৈ ৰাণীয়ে নিজৰ আঙুলিত পিন্ধিব খুজিছেহে, তেনেতে সমুদ্ৰৰ উত্তাল তৰংগই আহি নৌকাত আঘাত কৰিলেহি আৰু সেই আঙুঠি চাওঁতে চাওঁতে সমুদ্ৰত পৰিলগৈ। এই ঘটনাত ৰজা কিংকৰ্তব্যবিমূঢ়

হ'ল। তৎক্ষণাৎ তেওঁ নিজকে চম্ভালি আদেশ দিলে দক্ষ সাঁতোৰবিদসকলক তালৈ মতাই আনিবলৈ। সাঁতোৰবিদসকলে বহুত চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু আঙঠিটো ক'তো বিচাৰি পোৱা নগ'ল।

মহাৰাণীয়ে এই ঘটনাত বৰ দুখ পালে আৰু তেওঁ ৰজাৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

চিন্তাগ্ৰস্ত ৰজা ৰাজভৱন পালগৈ। ইয়াৰ পাছতো ৰজাই মাছমৰীয়াসকলৰদ্বাৰা আঙঠিটো বিচাৰাৰ কাম অব্যাহত ৰাখিলে। কিন্তু কোনো লাভ নহ'ল।

দেউতাকে সতৰ্ক কৰি দিয়ামতে আঙঠি হেৰুৱাৰ ফল পৰিলক্ষিত হ'বলৈ ধৰিলে। বৰ্ষা ঋতু আহিল কিন্তু বৰষুণৰ নাম গোন্ধেই নাই। লাহে লাহে খেতিপথাৰ শুকাই আহিল। দুৰ্ভিক্ষই দেখা দিলে। ৰজাই মনতে ভাবিলে এই সকলো দুৰ্যোগৰ আঁৰৰ কাৰণ হ'ল আঙঠি হেৰুৱা ঘটনা। দেউতাকৰ আজ্ঞা পালন কৰিব নোৱৰাৰ বাবেই ৰাজ্যৰ এই দুৰ্দ্দশা। এই কথা ভাবি তেওঁ দেৱতাসকলক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, যাগ-যজ্ঞৰ আয়োজন কৰিলে, কিন্তু বৰষুণ নহ'ল।

এনে সময়তে প্ৰতিবেশী ৰাজ্যৰ পৰা সুদৰ্শন নামৰ এজন মহাপণ্ডিত আহি ৰজাক ক'লেহি, “মহাৰাজ মই সাগৰদৰ্শিনী নামৰ বিদ্যা খুব ভালকৈ জানো, তাৰ সহায় লৈ মই সাগৰ গৰ্ভত লুকাই থকা প্ৰতিটো বস্তুক, আনকি আপুনি হেৰুওৱা মহিমামণ্ডিত আঙঠিটো বিচাৰাৰ চেষ্টাও কৰিব পাৰো। যদি সেইটো বিচাৰি পোৱা যায় তেন্তে আপোনাৰ ৰাজ্যৰ কল্যাণ হ'ব, প্ৰজাই কষ্টৰপৰা সকাহ হ'ব।



এই কথা শুনাৰ লগে লগে ৰজাই ভাবিলে যে মোক আৰু মোৰ প্ৰজাক উদ্ধাৰ কৰিবলৈকে ভগৱানে এই পণ্ডিতক মোৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছে। তেওঁ পণ্ডিতক ক'লে যে সমুদ্ৰ ভ্ৰমণৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় ব্যৱস্থা কৰিম।

পিছদিনাই সুবৰ্ণপালে, সুদৰ্শনক লগত লৈ নৌকাত বহি সমুদ্ৰ যাত্ৰাত ওলাল। সুদৰ্শনে মন্ত্ৰ পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু নৌকাত বান্ধি থোৱা দূৰবীণৰ জৰিয়তে সমুদ্ৰৰ পানী গভীৰ-তালৈ চাবলৈ ধৰিলে। সমুদ্ৰৰ ভিতৰত থকা জীৱ জন্তু, খনিজ সম্পদ, বহুত দিন আগতে ডুব যোৱা নাও, জাহাজ আদি স্পষ্ট ভাবে দেখা পোৱা গ'ল।

কেইঘণ্টামানৰ পাছত সুদৰ্শনৰ প্ৰচেষ্টা সফল হ'ল। তেওঁ সেই আঙঠিটো দেখা পালে।

ৰজাৰ আজ্ঞা পালন কৰি দক্ষ ডুবাক সমুদ্ৰত জঁপিয়াই পৰিল। কিন্তু তেওঁলোকে আঙঠিটো

বিচাৰি উলিয়াব নোৱাৰিলে। খালীহাতে তেওঁ-
লোক ঘূৰি অহা দেখি বজা নিৰাশ হ'ল।

তেতিয়া সুদৰ্শনে ক'লে, “মহাৰাজ, সেই
আঙঠিটো মহিমামণ্ডিত নহয় জানো?
যোগ্যজনেহে সেইটো বিচাৰি পাব।”

“তেন্তে এই কাম কৰিব কোনে?” বজাই
সুধিলে। “এই কাম কেৱল আপুনিহে কৰিব
পাৰিব,” সুদৰ্শনে ক'লে, “কিয়নো আপুনিহে
এই মহিমামণ্ডিত আঙঠিৰ যোগ্য অধিকাৰী।
মহাৰাণীৰ হাতবপৰা আঙঠিটো এই কাৰণেই
সৰি পৰিল যে তেওঁ ইয়াৰ যোগ্য নাছিল।
প্ৰজাৰ মংগালার্থে আপুনিয়েই এই কাম কৰিব
লাগিব।” তেতিয়া বজাৰ অংগবক্ষকসকলে
ক'লে, “মহাৰাজে সাঁতুৰিব নাজানে। তেওঁ
সমুদ্ৰত জাঁপ মাৰিব? অসম্ভৱ!”

“প্ৰজাৰ এই সকলো দুখ কষ্টৰ কাৰণ
ময়েই। মোৰ কাৰণেই প্ৰজাৰ কষ্ট হোৱা
অনুচিত। তেওঁলোকৰ পীড়া চাই থকাতকৈ
মই মোৰ প্ৰাণ বিসৰ্জন দিয়াটোৱেই শ্ৰেয় হ'ব।
কোনো কথা নাই, তেওঁলোকৰ বাবে মই
প্ৰাণত্যাগ কৰিবলৈকো সাজু আছো।” এইবুলি
কৈ তেওঁ সমুদ্ৰত জঁপিয়াই পৰিল।

বজাই এঠাইত চিকমিকাই থকা আঙঠিটো

দেখা পালে। আঙঠিটো লৈ তেওঁ ওপৰলৈ
আহিল। নৌকাৰ ওচৰলৈ আহি বজাই সুদৰ্শনৰ
প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলে; মনতে তেওঁ
পিতাকৰ ওচৰত ক্ষমা খুজিলে আৰু নিজৰ
ইষ্টদেৱতাক স্মৰণ কৰি আঙঠিটো নিজৰ
আঙুলিত পিন্ধি ল'লে।

বজাৰ নৌকা সমুদ্ৰতট আহি পায়মানে
আকাশ ক'লা ভাৱে ছানি ধৰিলে আৰু
দোপালপিতা বৰষুণ হ'বলৈ ধৰিলে। এসপ্তাহৰ
ভিতৰতে জান-জুৰি, পুখুৰী, নদ-নদী পানীৰে
ওপচি পৰিল। কেইদিনমানৰ ভিতৰতে ৰাজ্য
শস্যশ্যামল হৈ উঠিল। প্ৰজা খুব সুখী হ'ল।

বজাই সুদৰ্শন পণ্ডিতক পূৰ্ণ ৰাজসভাত
আদৰ সংকাৰ কৰিলে। তেতিয়া সুদৰ্শনে
ক'লে, “মহাৰাজ, ইয়াত মোৰ কোনো
মহানতা নাই। প্ৰজাৰ হিতার্থে যি ৰজাই প্ৰাণ
বিসৰ্জন দিবলৈকো সাজু থাকে, সেই ৰজা হ'ল
দেৱতুল্য। তেওঁহে আচল ৰজা, প্ৰকৃত ৰজা।
এনে ৰজাক সহায় কৰিবলৈ পঞ্চভূত একেলগে
আহে, ৰাজ্যক সেউজ আৰু সমৃদ্ধ কৰি তোলে।
বৈশালীৰ প্ৰজাসকল ভাগ্যৱান কাৰণে এনে
ৰজাক ইমানদিন ধৰি পাই আছিল।” ৰাজসভাত
সকলোৱে হৰ্ষধ্বনি কৰিলে।



চান্দমামা সাধাৰণ জ্ঞান

প্ৰশ্নোত্তৰ-২

(১৬ বছৰৰ তলৰ শিশুৰ বাবে)

Co-sponsored by
Infosys FOUNDATION, Bangalore

তোমাৰ ভূগোলৰ জ্ঞান পৰীক্ষা কৰা।

যি শুদ্ধ উত্তৰ দিয়ে,
তেওঁলোকৰ মাজৰে এজনক
দিয়া হ'ব *২৫০ টকা!

*যদি সৰ্বশুদ্ধ প্ৰশ্নটি এটাতকৈ অধিক হয়
তেন্তে সফল প্ৰতিযোগীসকলৰ প্ৰত্যেককে
দিয়া হ'ব ৫০ টকাকৈ।

তুমি কি কৰা উচিত: ১. এখন কাগজত উত্তৰবোৰ লিখা; ২. নিজৰ নাম, বয়স তথা পিন
ক'ডৰ সৈতে ঘৰৰ সম্পূৰ্ণ ঠিকনা লিখা; ৩. লেফাফাৰ ওপৰত চান্দমামা সাধাৰণ জ্ঞান
প্ৰশ্নোত্তৰ-২ বুলি লিখা; ৪. তোমাৰ উত্তৰ ৩১ মাৰ্চৰ ভিতৰত আমাৰ হাতত পৰা উচিত।
সঠিক উত্তৰ মেই ২০০৯ সংখ্যাত প্ৰকাশ কৰা হ'ব।

১. ভাৰতীয় মান সময় আৰু গ্ৰীনউইচ মান সময়ৰ মাজত
সময়ৰ কেইঘণ্টা পাৰ্থক্য আছে?
২. আটাইতকৈ বেছি উচ্চতাত আৰু আটাইতকৈ কম উচ্চতাত
থকা হ্ৰদ দুটাৰ নাম কি?
৩. বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ বদ্বীপটোৰ নাম কি? এইটো কোন নদীত
সৃষ্টি হৈছে?
৪. ভাৰতৰ আটাইতকৈ দীঘল দিন কোনটো?
৫. আফ্ৰিকাৰ সৰ্ববৃহৎ মহানগৰী কোনখন?
৬. ভেনিচক খালৰ মহানগৰী নামে জনা যায়। এই মহানগৰীৰ মাজেদি কেইটা খাল পাৰ হৈ গৈছে?
৭. ভাৰতত তামৰ খনিবোৰ ক'ত আছে? কোন ৰাজ্যত?
৮. ভাৰতৰ কোনখন ৰাজ্যৰ তিনিটা সীমাত এখন বিদেশী ৰাষ্ট্ৰ আছে? এই বিদেশী ৰাষ্ট্ৰখনৰ নাম কি?





এতিয়া সাজু হ'ল
ভাৰতীয়
শক্তিৰ বাবে!



গাখীৰৰ শক্তি
মৌজেনিৰ জ্ঞান।

everest/PP0103-08 ASS

SHEMAROO
ENTERTAINMENT

Astute
Presents

SHEMAROO ENTERTAINMENT IN ASSOCIATION
WITH ASTUTE MEDIA VISION PRESENTS

PANGAA GANG

WRITTEN & DIRECTED BY PANKAJ SHARMA



IN THEATRES SUMMER 2009

It's time you stop the bullies from destroying Mother Nature. You are not too big nor too small to take a Pangaa against these bad guys. So join the Pangaa Gang in the fight against Deforestation. Log on to www.pangaagang.com for more details.

জানো আহাঁ নানা কথা

বিজ্ঞানৰ কত কথা

চন্দ্ৰপৃষ্ঠত মাজনিশাৰ সূৰ্য

স্লেণ্ডেনেভিয়াৰ কিছু অংশত গ্ৰীষ্মকালত দিনটোৰ গোটেই সময়খিনিয়েই সৌৰবশ্মি থাকে। জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানীসকলে অলপতে আৱিষ্কাৰ কৰিছে যে চন্দ্ৰপৃষ্ঠৰ কিছুমান অংশতো সকলো সময়তে সৌৰবশ্মি পোৱা যায়।



আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ জনচ হপকিন্স বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ড. বেন বুচিৰ মতে চন্দ্ৰৰ এনে কিছুমান অংশ আছে য'ত দিনে ৰাতিয়ে সৌৰবশ্মি থাকে। ড. বুচি আৰু তেওঁৰ দলে চন্দ্ৰৰ উত্তৰ মেকত থকা ৰিম অৱ পিয়েৰী নামৰ ৭৩ কিলোমিটাৰ বহল এটা গহুৰৰ বিষয়ে অধ্যয়ন চলাইছিল। তেওঁলোকে এনেকুৱা কিছুমান পৰ্বতৰ শৃংগ চিনাক্ত কৰিছিল যিবোৰ অহৰহ জিলিকি থাকে, অন্তত চন্দ্ৰৰ গ্ৰীষ্মকালত আৰু তেওঁলোকে ভাবিছিল যে এইটো এটা ক্ষতনিৰ্দিষ্ট পৰিঘটনা আৰু শীতকালি এইটো দেখা নাযাবও পাৰে। এই পৰ্যবেক্ষণে ইতিপূৰ্বে কেৰিবিয়ান দ্বীপপুঞ্জৰ পুৱেটৰিক'ত থকা এৰেচিব' ৰেডিঅ' টেলিছ'পৰদ্বাৰা ক্লেমেন্টাইন আৰু লুনাৰ প্ৰচপেকটৰ মিছনে বাডাৰ জোখমাখৰ পৰ্যবেক্ষণৰ ফলাফলকে প্ৰমাণ কৰিলে।



তোমাৰ পৰিৱেশ

ভালকৈ শোৱা আৰু

বেছি নম্বৰ পোৱা

দুটা গৱেষণামূলক অধ্যয়নে প্ৰমাণ কৰিছে ভালকৈ শুলে স্মৃতিশক্তি বাঢ়ে। এটা অধ্যয়নত ৮৪ জন কলেজীয়া ছাত্ৰক এটা মেচিনে সৃষ্টি কৰা শুনাত একেধৰণৰ শব্দ শুনিবলৈ দিয়া হ'ল। একেদিনাই দিনটোৰ শেষৰ ফালে তেওঁলোকক এটা শব্দ মনত পেলোৱা পৰীক্ষা লোৱা হ'ল। ছাত্ৰসকলে শব্দবোৰ মনত পেলোৱাত জটিলতা অনুভৱ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ এই অধ্যয়নত আন এটা দলৰদ্বাৰা ১০০জন প্ৰাপ্তবয়স্ক লোকক কম্পিউটাৰৰ কীবোৰত কেইটিমান আখৰ নিৰ্দিষ্ট ক্ৰমত হেঁচিবলৈ দিয়া হৈছিল। তেওঁলোকে এই কামটো বাৰে বাৰে আৰু শুদ্ধকৈ কৰিবলগীয়া হৈছিল। এই কামটো যেতিয়া তেওঁলোকক ৰাতি ভালকৈ শোৱাৰ পাছত পাছদিনা পুৱা পুনৰ কৰিবলৈ দিয়া হৈছিল আৰু দেখা গৈছিল যে তেওঁলোকৰ প্ৰদৰ্শন আগদিনাতকৈ বহুত ভাল হৈছিল।

ফটো নামকৰণ প্ৰতিযোগিতা



MAHANTESH C. MORABAD

কেইটিমান
শব্দেৰে এই
ফটো দুখন
নামকৰণ
কৰিব
পাৰিবানে?



SOURA



সম্পূৰ্ণ নাম ঠিকনাসহ সাধাৰণ পোষ্ট কাৰ্ডত উত্তৰ লিখি পঠাবা তলৰ ঠিকনাত:

ফটো নামকৰণ প্ৰতিযোগিতা, চান্দমামা ইণ্ডিয়া লিমিটেড, নতুন ২/৫১২ (পূৰ্বি ৩/৩৯৬,

সন্দীপ এভিনিউ ইষ্ট, দ্বিতীয় মূল পথ, চিয়া নীলাংকাৰাই, চেন্নাই-৬০০০৪১

এই মাহৰ ২০ তাৰিখৰ ভিতৰত উত্তৰ পাব লাগিব। বিজয়ী প্ৰতিযোগীক ১০০ টকা পুৰস্কাৰ দিয়া হ'ব।

পুৰস্কাৰ পাওঁতা জনৰ নাম মেই সংখ্যাত প্ৰকাশ কৰা হ'ব।

জানুৱাৰী সংখ্যাৰ পুৰস্কাৰ বিজেতা

বিজয়ী প্ৰৱিষ্টি

উদীপন মহন্ত

মাৰফৎ: বিক্ৰম মহন্ত

দেবগাওঁ কমল দূৱৰা কলেজ

দেবগাওঁ-৭৮৫৬১৪

অসম



কৰ্মৰ তাড়না।

আনন্দৰ বাসনা॥

ভাৰতৰ বিষয়ে জানি লোৱাৰ উত্তৰসমূহ:

১.কিৰণ বেদী; ২.পি.কে. শেঠী; ৩.আৰ্যভট্ট;

৪.ড.এচ বাধাকৃষ্ণণ; ৫.মাকৰাচাৰ্য;

৬.কিৰণ কান্ত।

Log onto www.chandamama.com

Your Chandamama is available in many a v a t a r s !

Regional Chandamama (9+ age group):
Read your favourite stories in your own
language! Chandamama takes you closer
home even as your imagination soars!

Rs.20/-

Your Language, Your Chandamama.

*** Ramayana * Vikram-Vetal * Jataka * Akbar-Birbal**

Available in 12 Languages:

Telugu, Hindi, Marathi, Oriya, Kannada, Bengali, Tamil, Malayalam,
Gujarati, Assamese, Sanskrit, Santali

Rs.15/-

Junior Chandamama
(for children below 9
years):

A magazine for the little
ones peppered with
activities,
pictures, and stories that
will grip their
imagination.

Make friends with
Mintoo, Gooba, and a
host of other whacky
characters!

- Picture story
- Puzzles &
Crosswords
- Colouring
- Rebus

You name it and it's got it!

Chandamama English
(9+ age group):

A children's magazine that
has adapted itself to the
changing needs of children
across decades,
Chandamama English
offers you a delectable mix
of the classic and the
contemporary in 72 pages
that value fun!

- Sports
- Technology
- Contemporary stories
- Classics

Revamped.
Redesigned.
Relevant. Read it!

Rs.25/-



বুব্বাৰ বাহাদুৰি



এদিন আবেলি এদল ল'ৰা ছোৱালীক
ব্যায়াম কৰিবলৈ শিকোৱা হৈছিল।



তোমাৰ বাওঁহাতখন ওপৰলৈ
কৰা! এতিয়া সোঁহাতখন।

আমি অলপ জিৰাব পাবোনে চাব?



বৰ গৰম
উঠিছে চাব।

তোমাৰ
লাইনলৈ ঘূৰি
ঘোৱা!

হঠাতে আহি ওলালহি বুব্বা।



বুব্বালু
বাকলগাম খাই
নিজকে ঠাণ্ডা কৰা! এয়া!
লোৱা আৰু মজা
লোৱাটো!

বুব্বাই তেওঁলোকলৈ বুব্বালু
বাকলগাম দলিয়াই দিয়ে।



হা হা!

বুব্বালু!

জুচী
মস্তী!

বুব্বাই এটা বুব্বালু প্ৰশিক্ষকৰ
মুখলৈ মাৰি পঠিয়ায়।



চাব, আপুনিও মজা
লওক।

কি মজাৰ দৃশ্য!



জুচী মস্তী!

সোনকালেই খেলপথাৰত বানপানী
হয় আৰু ল'ৰাহঁতে মিঠা পানীত
সাতুঁৰিবলৈ লয়।



ল'ৰাহঁত! আজি ইমানেই ব্যায়াম!
ঘোৱা আনন্দ কৰাটো।



বুব্বালু বাকলগামৰ যাদু!
জুচী মস্তী!

